

ရဲကောင်းထက်

ကမ္ဘာကိုတိုင်လုပ်သူများ
အို လို လို ညို ညို

DESIGN KUNG MYINT NAING

သန့်ရှင်းစေရန်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- * ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- * တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ်

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
- * အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- * ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး
- * အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

နိုင်ငံရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်

ရဲကောင်းထက်
ကမ္ဘာကိုကိုင်လှုပ်သူများ

ယနေ့ပန္နံ လေးစာအုပ်တိုက်

အမှတ် ၁၀၀၊ ၈၄ လမ်း၊ ၂၉ ဧရာဝတီ လမ်းကြား၊

မန္တလေးမြို့။

ဖုန်း - ၀၂-၂၃၅၀၂

စာအုပ်ပုံနှိပ်ခြင်းဆိုင်ရာမှတ်တမ်း

ပထမအကြိမ်ပုံနှိပ်ခြင်း
[၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ၊ အုပ်ရေ ၅၀၀]

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
[၇၀/၂၀၀၄ (၆)]

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
[၃၁၀၀၀၂၀၅၀၁]

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း
အောင်မြင်နိုင်
မျက်နှာဖုံးကာလာစွဲ
EMPIRE

အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဦးစိုးသိန်း (ငွေကြယ်အော်ဖော်)
၁၄၈၊ ၄၅ လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ
ဦးဇော်ဦး (လင်းပုံနှိပ်တိုက်)
၆၃၊ ဗိုလ်မင်းရောင်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ
ဦးမြင့်အောင် (ယနေ့မန္တလေးစာအုပ်တိုက်)
၈/၄၇၊ သိုးခြံမြို့သစ်၊ မန္တလေး။

- စာအုပ်ချုပ် - ကိုမြင့်
- အတွင်းဖလင် - ကိုအောင်အောင် (Eternal)
- ကွန်ပျူတာစာပီ - Dream City

[တန်ဖိုး - ၇၀၀ ကျပ်]

မာတိကာ

၁။ အိုကလာဟိုးမားမြို့ကို ဗုံးခွဲသူ တိမိုသီမက်ဗေး	၂
၂။ အဘွားအို ၂၁၅ယောက်ကိုသတ်ခဲ့သော ဒေါက်တာဟာရီးရှစ်မင်း	၅၈
၃။ အမေရိကန်နိုင်ငံကို ဖောက်ခွဲသူ အိုစမာဘင်လာဒင်	၉၄
၄။ အကြမ်းဖက်ဝါဒကို အန်တုသူ သမ္မတပါဗက်မူရှာရက်ဖ်	၁၂၂
၅။ ဆိုဗီယက်လွန်ရုရှားမှ အရဲရင့်ဆုံးသမ္မတ ဗလာဒီမာပူတင်	၁၃၈
၆။ ခေတ်သစ်တရုတ်ပြည်မှ အထူးချွန်ဆုံးခေါင်းဆောင်သစ် ဟူဂျင်တောင်း	၁၅၀
၇။ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးသမား (သို့) အစွန်းမထွက်သော ဂျော်ဒန်ဘုရင်အဗ္ဗူဒူလာ	၁၆၀
၈။ တရုတ်အစိုးရခေါင်းဆောင်သစ် ဝင်ကျားဘောင်	၁၆၄
၉။ အစွန်းရောက်တစ်ဦး (သို့) အစွဲရေးစစ်ဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရှော့လ်မိုဖက်ဖ်	၁၇၂

အကြမ်းဖက်သမားတစ်ဦး
သို့မဟုတ်
အိုကလာဟိုင်းမားမြို့ကို ဖုံးခွဲသူ
တီဗီသီမက်ဗေး

ယနေ့မန္တ လေးစာအုပ်တိုက်

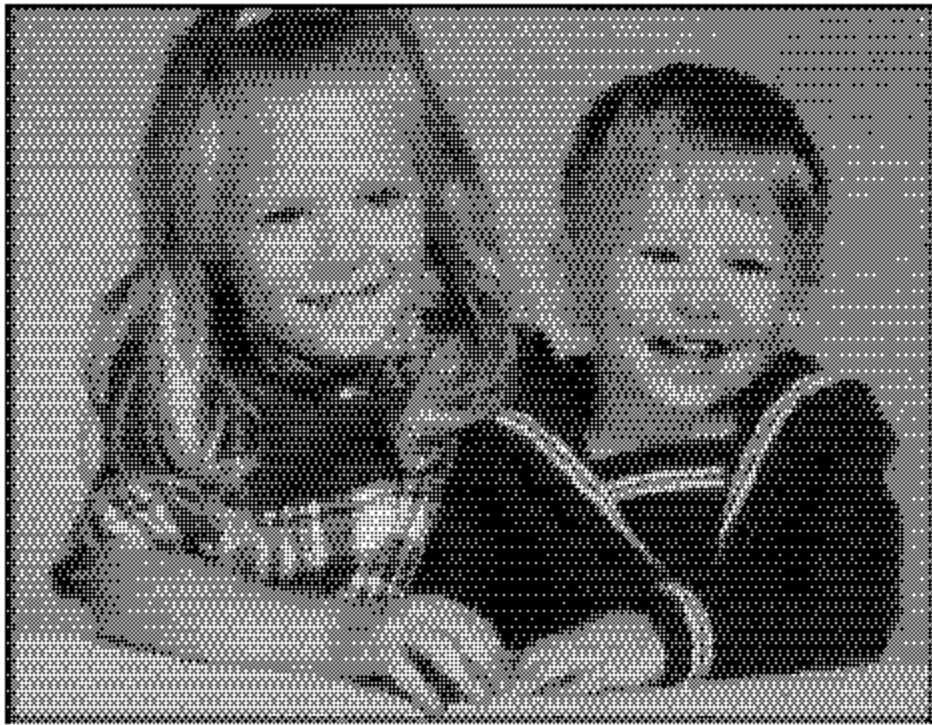
အိုကလာဟိုးမားမြို့ကို ဗုံးခွဲသူ တီမိုသီမက်ဗေး

အိုကလာဟိုးမားမြို့က အမေရိကန်ဗဟိုအစိုးရအဆောက်အအုံကြီး ဗုံးခွဲခံရမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး တီမိုသီမက်ဗေးဆိုသူဟာ ဘယ်သူလဲ။ ဒီလိုအလုပ်မျိုး ဘာကြောင့်များ လုပ်ရသလဲဆိုသည်ကို တစ်ကမ္ဘာလုံးက သိချင်နေကြသည်။ စစ်မှုထမ်းဟောင်း သတင်းစာဆရာ လျူမိုက်ကယ်နှင့် ဒန်ဟားဘက်ဆိုသော ဘပ်ဖဲလိုးနယူးစ် **(Buffalo News)** သတင်းစာမှ သတင်းစာဆရာနှစ်ဦးက ထိုမေးခွန်းများ၏ အဖြေများကို စတင်ဖော်ထုတ်ခဲ့သည်။ နောက်ကြောင်းကိုလှန်ပြီး စုံစမ်းခဲ့သည့်အခါ အဖြစ်အမှန်ကို တွေ့ရှိခဲ့ကြသည်။

မက်ဗေးသည် နယူးယောက် ပင်ဒဲလ်တန်ရှိ သူ့အဖေ၏ အိမ်တွင် ကြီးပြင်းခဲ့သည်။ လျူမိုက်ကယ်နေထိုင်သော အိမ်နှင့် မိနစ် ၂၀ ခရီးသာ ဝေးသည်။ အဆက်အစပ်အားလုံးကို လေ့လာစုံစမ်းပြီးသည့်အခါ မိုက်ကယ်နှင့် ဟားဘက်သည် မက်ဗေး၏ အဖေနှင့်ရော တီမိုသီမက်ဗေးနှင့်ပါ တွေ့ဆုံမေးမြန်းခဲ့ပြန်သည်။ ကြီးတိုက်အခန်းကျဉ်းလေးထဲတွင် သူ၏ နောက်ဆုံးနေ့ကို စောင့်မျှော်နေသော မက်ဗေး၏ လူသတ်ချင်သော စိတ်ဓာတ်ကို လေ့လာ၍ တင်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အကြင်နာမဲ့ခြင်း

၁၉၉၅ ခုနှစ် ဧပြီလ ၁၉ ရက်နေ့ အရုဏ်တက်ချိန်။ ဤဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် နေရောင်နှင့်အတူ အိပ်ရာမှ သူနိုးလာလေသည်။ ရိုင်ဒါထရပ်ကား နောက်ခန်းထဲတွင် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းပြီး အားပါးတရ သန်းဝေလိုက်သည်။ သူငှားလာသော ထိုထရပ်ကားထဲတွင် ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြစ်သလို အိပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ရှေ့ မီတာတစ်ဝက်လောက်တွင် ချထားသော ကီလိုဂရမ် ၃၂၀၀ ရှိသည့် မိုးကြိုးတစ်လုံးနှင့် သူအိပ်ပျော်ခဲ့လေသည်။ အဝါရောင်ထရပ်ကားကြီးအတွင်းရှိ ထိုင်ခုံမှာ သူ့အတွက် အလွန်ဇိမ်ကျသော ဟိုတယ်အိပ်ခန်း

အစ်မ ပက်ဂီနှင့် တီဗီသီမက်ဗေးတို့ ငယ်စဉ်က

ယနေ့မန္တလေးစာအုပ်တိုက်

တစ်ခန်းနှင့် တူနေသည်။ ယခင်နှစ်များအတွင်းက သူအိပ်စက်
 ခဲ့သော အိပ်ရာပေါင်းများစွာနှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် ယခုအိပ်ရာမှာ
 အကောင်းဆုံး ဖြစ်နေသည်။ တပ်ထဲတွင် ရှိစဉ်က ဖြစ်သလိုသာ
 အိပ်ခဲ့သည်။ ဇိမ်ကျကျမအိပ်ဘဲ၊ အမြဲသတိနှင့် အိပ်ရမည်ကို
 လေ့ကျင့်ပြီးသား ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ထိုကဲ့သို့ နိုးနိုးကြားကြား
 အိပ်စက်ခြင်းသည် အလုပ်တစ်ခုလှုပ်ရှားဖို့အတွက် အသင့်ပြင်
 ဆင်ထားခြင်းဖြစ်သည်ဟုလည်း သူနားလည်ထား၏။ ယနေ့အဖို့
 သူ့မှာ လှုပ်ရှားစရာများ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ရှိနေပေသည်။
 တီမိုသီမက်ဗေးဆိုသူက အမေရိကန်အစိုးရကို သင်ခန်းစာ
 ကောင်းကောင်းတစ်ခု ပေးရမည်။ ‘ဝါကို’တိုက်ခိုက်မှုအတွက်၊
 ရုဘီရစ်ချ်အတွက်၊ ကြီးမားသော အခွန်အတုတ်များအတွက်၊
 လက်နက်ဥပဒေများအတွက် အခြားကြေကွဲစရာ အမှုကိစ္စများ
 အတွက် နှစ်ပေါင်းများစွာ သူနာကြည်းခံစားနေရသည်များကို
 ပေးဆပ်ရပေလိမ့်မည်။

၁၉၈၆ ခုနှစ်က မက်ဗေး

ထိုင်ခုံအောက်သို့ လက်နှိုက်ပြီး
 အညိုရောင် ပလတ်စတစ်အိတ်
 ထူထူတစ်လုံးကို သူ ဆွဲထုတ်လိုက်
 သည်။ ပိတ်ထားသော အိတ်ကို
 ဆွဲဖြိုလိုက်သောအခါ စားစရာ
 အထုပ်တစ်ထုပ် ထွက်လာသည်။
 ထိုအထုပ်ကို ဆွဲခွာပြီး မနက်စာ
 အဖြစ် အသင့်လုပ်ပြီးသား အစား
 အစာများကို သူစားလိုက်၏။

စစ်မြေပြင်တွင် စစ်သားများ စားရန် စီမံထားသော ကာဗို ဟိုက်ဒရိုတ်ကဲသည့် အစားများဖြစ်သည်။ အားဖြည့်အစားအစားများလည်း ဖြစ်သည်။ သူ့လုပ်ငန်းအတွက် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကို သံမဏိဖြစ်နေအောင် အာဟာရဖြည့်တင်းမည့် အစားအစားလည်း သူ့အတွက် လိုအပ်သည်။

၁၉၇၃ ခုနှစ်က တယ်ရီနီကိုးလ်

မနက်စာစားပြီးသည့်အခါ မက်ဗေးသည် ကားအောက်ဆင်းပြီး ကားကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ မော်တော်ကားတာယာများ၊ ဘေးတံခါးများ၊ နောက်ဘက်ကုန်တင်အခန်း စသည်တို့ကို စေ့စေ့စပ်စပ် စစ်ဆေးကြည့်၏။ တံခါးသော့ခတ်၊ မခတ်ကိုလည်း စစ်ကြည့်သည်။ ထိုကဲ့သို့ စေ့စပ်သေချာမှုသည် သူ့အဖို့ အလေ့အကျင့်ဖြစ်နေပြီ။ ဘာမျှမဆန်းကြယ်ဘဲ သဘာဝအတိုင်း လုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် အလွန်အသေးစိတ်ကျသော လူဖြစ်၏။ ဇီဝကြောင်သည်။ မမောမပန်း လုပ်သည်။ သူ့ကို သိသူများက သူသည် စရိုက်ကြမ်းသော လူရမ်းကား၊ လူဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကို လက်ခံကြမည် မဟုတ်ပေ။ လွန်ခဲ့သော လေးရက်က သူ၏ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်မြောက်မွေးနေ့ဖြစ်သည်။ သူသည် မွေးနေ့ပွဲလုပ်ရသည်ကိုလည်း ရှက်သည်။ ထိုအချိန်ကပင် အစိုးရအဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုကို ဖောက်ခွဲပစ်ဖို့ သူပြင်ဆင်နေခဲ့သည်။ ထိုအဆောက်အအုံထဲတွင် လူများက

သူတစ်ခါမျှ မကြုံဖူးအောင် ပြည့်နှက်နေရမည်။ သူကြံစည်စိတ် ကူးထားသော အစီအစဉ်မှာ စစ်ပွဲတစ်ပွဲတိုက်ရသလို ဖြစ်စေရ မည်ဟု သူ ယူဆခဲ့လေသည်။

မက်ဗေးက သူ့လက်စွဲတော် ပျိုင့် ၄၅ ဂလော့ပြောင်းတို သေနတ်ကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ဆီမီးအော်တိုမက်တစ်ခေါ် မောင်းပြန်တစ်ပိုင်း၊ ရိုးရိုးတစ်ပိုင်း သေနတ်မျိုး ဖြစ်သည်။ သူ့ ဘယ်ဘက်နှလုံးသားရှိရာ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် သားရေအိတ် ဖြင့် ထိုသေနတ်ကို ထည့်ထားလို့ ရသည်။ ထိုသေနတ်သည် သူ့အလုပ်ကို လာရောက်ဟန့်တားနှောင့်ယှက်သူမှန်သမျှကို ပစ်ခတ်ဖယ်ရှားရန် ထားရှိခြင်းဖြစ်သည်။ မက်ဗေးသည် အရောင် ဖျော့ဖျော့ဂျင်းဘောင်းဘီအနက်နှင့် စစ်ဖိနပ်ကို ဝတ်ထားသည်။ သူ့အကြိုက် တီရှပ်ကို ဝတ်ထားသည်။ တိုက်ပွဲဝင် အင်္ကျီသဘော အဖြစ် ဝတ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အင်္ကျီ၏ ရှေ့ပိုင်း ရင်ဘတ် ပေါ်တွင် အေဘရာဟင်လင်ကွန်းပုံ ရိုက်နှိပ်ထားပြီး အောက်

ဘက်၌ လင်ကွန်းကို လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ခဲ့သော ဝီလ်ကီစ်ဘုသ် (WILKES BOOTH) အော်ဟစ် ကြွေးကြော်နေသောပုံ ရိုက်နှိပ် ထားသည်။

တီရှပ်ကျောဘက်မှာ သွေးအိုင်ထဲ နှစ်ထားသော သစ်ပင်တစ်ပင်ပုံ ဖြစ် ၏။ သောမတ်ဂျက်ဖာဆန်၏ ၁၉၇၂ ခုနှစ်က ဂျိမ်းနီကိုးလ် စကားတစ်ခုကိုလည်း ရေးထား

သည်။ “လွတ်လပ်ရေးသစ်ပင်ဟာ မျိုးချစ်တွေ၊ ရက်စက် ယုတ်မာသူတွေရဲ့ သွေးတွေနဲ့ တစ်ချိန်ပြီးတစ်ချိန် လန်းဆန်း နုပျိုလာစေရမယ်” လို့ ပါရှိသေးသည်။

“ဒီနေ့တော့ သွေးတွေ ပင်လယ်ဝေတော့မှာပဲ” ဟု မက်ဗေးက တွေးနေ၏။ အပြစ်မဲ့တဲ့ ပြည်သူတွေလည်း ခံကြ ရမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီလမ်းကလွဲပြီး တခြားလမ်းမှ မရှိတာဘဲ”

ကားသည် မောင်းသွားဖို့ အသင့်ဖြစ်နေသည်။ အပြစ် အနာအဆာ မတွေ့ရ။ မနေ့ညကတည်းက ဆီ၊ ရေ၊ လေ အကုန်စစ်ဆေး တိုင်းတာပြီးသား ဖြစ်သည်။ ကင်းဆပ်တောင် ပိုင်းတွင် ကားကို ဆီအပြည့် ဖြည့်ခဲ့သည်။ တီမိုသီမက်ဗေး သည် ကားသော့ကို လှည့်ဖွင့်လိုက်၏။ စက်နိုးလာသောအခါ လီဗာကိုနင်းပြီး တစ်ဟုန်ထိုး မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ဂီယာကို ထိုး၍ အိုကလာဟိုးမားမြို့ဆီ ဦးတည်လိုက်လေသည်။

*

အဝေးပြေးလမ်းမကြီးအတိုင်း ကားကို မောင်းလာခဲ့ရာ တွင် သတ်မှတ်အမြန်နှုန်းကို သတိထားလိုက်နာပြီး မက်ဗေး မောင်းလာခဲ့သည်။ သူ့ကားနောက်ပိုင်းတွင် ကီလို ၃၂၀၀ ရှိသည့် ဗုံးကြီးတင်ဆောင်လာသည် မဟုတ်ပါလား။ မတော် တဆ ကားတိုက်မှုများဖြစ်လိုက်လျှင် ခက်ရော။ သူ့အစီအစဉ် တွေ ကမောက်ကမဖြစ်ကုန်မှာပေါ့။ ထိုသို့အချိန်ကိုယူပြီး ကား မောင်းခဲ့ရာတွင် အခြားအကြောင်းတစ်ခုလည်း ရှိသေးသည်။ သူ၏ နည်းဗျူဟာအရ ချိန်သားကိုက်ဖို့ ဖြစ်သည်။ သူက မနက် ၉ နာရီတိတိတွင် ဗုံးကြီးပေါက်ကွဲသွားစေရန် စီစဉ်ထား

သည်။ အချိန်စောပြီးလည်း မဖောက်ခွဲလိုပေ။ ဒိုကလာဟိုးမား မြို့ရှိ အဲလ်ဖရက်ပီမူရက်၊ ပြည်ထောင်စုအစိုးရရုံးကြီးတွင် စောသေးလျှင် လူများများရောက်ဦးမည် မဟုတ်ပေ။ ရုံးတက် ချိန် လူများများရောက်လာမှ သူ့ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်ပေ မည်။ လူများများ သေဆုံးသည့် စာရင်းကို သူလိုချင်သည်။

အနည်းဆုံး သူအရွံရှာဆုံးသောဌာနနှစ်ခုမှ အမှုထမ်း များကို ဖောက်ခွဲပစ်နိုင်လိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ အရက်၊ ဆေးလိပ်နှင့် လက်နက်ထိန်းချုပ်မှု ဗျူရိုအဖွဲ့ (ATF) နှင့် မူးယစ်ဆေးဝါး နှိမ်နင်းရေးအဖွဲ့ (DEA) တို့သည် မူရက်အဆောက်အအုံတွင် ရုံးဖွင့်ထားကြသည်။ လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့၊ လူမှုဖူလုံ ရေးအဖွဲ့၊ အိုးအိမ်နှင့် မြို့ပြဖွံ့ဖြိုးရေးအဖွဲ့၊ လယ်ယာစိုက်ပျိုး ရေးအဖွဲ့ စသည့် အစိုးရအဖွဲ့ရုံး အသီးသီးတို့၏ ဌာနခွဲများ ရုံးစိုက်ရာ အဆောက်အအုံကြီးလည်း ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ အစိုးရအဖွဲ့အစည်းများကို မကောင်းဆိုးဝါးအဖွဲ့များဟု မက်ဗေး က ယူဆသည်။ ထိုအဖွဲ့များသည် ထိန်းချုပ်မှုမရှိသော ထင် ရာစိုင်းအဖွဲ့များဟု သူက သတ်မှတ်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် ယခုသူလုပ်ရမည့်လုပ်ရပ်မျိုးဖြင့် တရားစီ ရင်ရပေမည်။ ကလေးဘဝတုန်းက သူသဘောအကျဆုံး ရုပ်ရှင် ကို ပြန်ပြီး သတိရမိသည်။ မက်ဗေးသည် (Star Wars) စတားဝါးစ်ရုပ်ရှင်ကို ကြိုက်၏။ ထိုကားထဲမှ လုစ်စကိုင်းဝေါ့ ကားကို အလွန်သဘောကျသည်။ ဂျက်ဒိုင်းသူရဲကောင်းများက **Death Star** ပေါ်တွင် တိုက်ခိုက်သော တိုက်ပွဲမှာ ရုပ်ရှင်ကား၏ အကောင်းဆုံးနှင့် ဇာတ်အရိုက်အမြင့်ဆုံး အခန်းဖြစ်သည်။

မက်ဗေးသည် သူ့အကြံအစည်ကို အသေအချာ စုံစမ်း ထောက်လှမ်းပြီးမှ စီစဉ်သည်။ အစီအစဉ်တစ်ခုချင်းကို ဟာကွက် မရှိအောင် သုံးသပ်၏။ အိုကလာဟိုးမားသို့ ယခင်တစ်ခေါက် လာခဲ့စဉ်က လမ်းကြောင်းအားလုံးကို လေ့လာခဲ့သည်။ ကား အမြန်နှုန်းကျော်လွန်လျှင် ဖမ်းဆီးသည့်နေရာများ၊ ခရီးဝေး လမ်းမကြီးကို တည်ဆောက်ထားပုံ၊ လမ်းပေါ်တွင် အန္တရာယ် ဖြစ်နိုင်ချေများ၊ အထပ်ထပ်သွားလမ်းမကြီးများ၌ အောက်ဘက် သွား လမ်းများမှာ ထရပ်ကားအတွက် နိမ့်လွန်းသည်များတို့ကို လေ့လာထားလေသည်။

နံနက် ၈ နာရီ မိနစ် ၅၀ တွင် လူဦးရေ ၄၆၀,၀၀၀ ဖြင့် ဝင်ကြွားဂုဏ်တက်နေသော အိုကလာဟိုးမားမြို့ထဲသို့ မက်ဗေး ရောက်ရှိလာလေသည်။ ရာသီဥတုမှာ နွေးထွေးပြီး၊ နေသာသည်။ ကောင်းကင်မှာ အပြာရောင် တောက်နေ၏။ လူများသည် သာမန်အလုပ်ဆင်းရသော နေ့တစ်နေ့အဖြစ် လှုပ်ရှားသွားလာနေကြသည်။ မက်ဗေးသည် သူမောင်းလာသော ထရပ်ကား၏ လက်ကိုင်ဘီးနောက်တွင် ဘယ်လိုခံစားမှုမျိုး ကိုမှ ဖော်မပြဘဲ အေးအေးလူလူ ထိုင်ပြီး ကားမောင်းလာသည်။ ဝတ်စုံကျင်အနေအထားကို မသိမသာကြည့်လိုက်၏။ သူ့လုပ်ငန်းအတွက် အဟန့်အတားဖြစ်နိုင်ချေ ရှိသမျှအားလုံးကို သတိထားသည်။ ဖြစ်လာသမျှကို ချက်ချင်းရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းပစ်ဖို့ ကိုလည်း သူဆုံးဖြတ်ပြီးသား၊ ပြင်ဆင်ပြီးသား ဖြစ်၏။ ကားကို ခရီးစဉ်အတိုင်း ဆက်မောင်းလာလေသည်။

ဗုံးခွဲပြီးသည့်နောက် သူ အဖမ်းခံရသည်ဖြစ်စေ၊ ပစ်သတ်

ခံရသည်ဖြစ်စေ၊ သူ့ရည်မှန်းချက်နှင့် ပတ်သက်သမျှကို သူရေး
 ခဲ့သည့် စာအိတ်ဖြူတစ်လုံးထဲတွင် အမေရိကန်အစိုးရ ဆန့်ကျင်
 ရေး အယူအဆစာတန်းများ ရေးပြီး ထည့်ထား၏။ ဘယ်လို
 နည်းနှင့်ဖြစ်ဖြစ်၊ ထိုစာရွက်စာတမ်းများ အပြင်ရောက်သွား
 ဖို့လိုသည်။ ရဲထံ ထိုအထောက်အထားများ ရောက်သွားခဲ့လျှင်
 လည်း သတင်းမီဒီယာများထံ ရောက်ရှိသွားမည်ဟု သူ တွက်
 ချက်ထားခဲ့သည်။

မီးပွိုင့်မှ မီးနီပြချိန်တွင် ကားကို ရပ်ပြီး သူ့နားနှစ်ဖက်ကို
 အစိမ်းရောင်ရေမြှုပ် နားဆို့နှစ်ခုဖြင့် ပိတ်ထားလိုက်သည်။
 ဝှားလာသောကားမှာ အနောက်မြောက် ၅ လမ်းအတိုင်း မောင်း
 နှင်လာသည်။ အိုကလာဟိုးမားမြို့လယ်ပိုင်းနေ မည်သူကမျှ
 ထိုအဖြစ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး တွေးမိကြမည် မဟုတ်ပေ။ မြို့ထဲတွင်
 ရိုင်းဒါးအမျိုးအစား ထရပ်ကားများမှာ ဥဒဟိုသွားလာနေကြ
 သည်။ မက်ဗေး၏ တွက်ချက်မှုများတွင် ထိုအကြောင်းလည်း
 တစ်ချက်ပါဝင်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကားအသွားအလာပါးလာသည့်အတွက်
 သူ အံ့ဩသွားသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ရှေ့ဘက်ကိုသာမက
 ဘေးနှင့်နောက်ကြည့်မှန်များပေါ်သို့ပါ ရောက်သွားကြသည်။
 ထို့နောက် မက်ဗေးသည် ကားကို လမ်းဘေးသို့ မောင်းလိုက်ပြီး
 စနက်တံကို မီးရှို့လိုက်သည်။ သူသွားမည့်နေရာနှင့် အချိန်အများ
 ကြီး ရသည်။ စနက်တံမှာ ငါးမိနစ်ကြာမှ ဖုံးကိုပေါက်ကွဲစေမည်
 ဖြစ်သည်။ မကြာခင်မှာပင် ကားထဲတွင် လောင်မြိုက်နေသော
 စနက်တံမှ ထွက်လာသည့် ယမ်းနဲ့များဖြင့် မွန်လာသည်။

မက်ဗေးသည် အနောက်မြောက် (၅) လမ်းအတိုင်း ဆက်
မောင်းလာပြီး ကားထဲမှ မီးခိုးများ အပြင်ထွက်သွားအောင်
ကားပြတင်းပေါက်နှစ်ချပ်ကို ဖွင့်ထားလိုက်သည်။

သူ့ပစ်မှတ်နေရာနှင့် တစ်လမ်းအလို မီးပွိုင့်တွင် မီးနီ
မိသွားသဖြင့် ကားကို ရပ်လိုက်ရသည်။ ယခုအခါ ဒုတိယ
စနက်တံကို သူ မီးထပ်ညှိလိုက်သည်။ ယခု စနက်တံက တို
သည်။ ကန့်သတ်ချိန်ကလည်း နှစ်မိနစ်လောက်ပဲရှိမည် ထင်
သည်။ မက်ဗေးသည် မီးပွိုင့်မှ မီးနီကို စက္ကန့် ၃၀ လောက်
စောင့်နေခဲ့သည်။ စနက်တံ နှစ်ခုလုံးမှာ တာရှဲရှဲနှင့် အရှိန်
ကောင်းကောင်း မီးလောင်နေပေပြီ။ မော်တော်ကားလက်ကိုင်
ဘီးပေါ်ရှိ သူ့လက်များမှလည်း တင်းကျပ်လာသည်။ မီးတောက်
များကို သူကြည့်လိုက်သည်။ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်ချင်လှပြီ။
မီးပွိုင့်မှ မီးစိမ်းပြလိုက်၏။ မက်ဗေးသည် ယခု လမ်းဆုံလမ်းခွ
များမှ ရှောင်ထွက်နိုင်ခဲ့ပြီ။ သူ့ခရီးတွင် အရှိန်တန်သွားမှုမျိုး
မဖြစ်ချင်။ ကားရှိန်မှာ ကျမသွားဘဲ ဆက်တိုးနေရမည်။ တစ်
ချိန်တည်းတွင် သွေးရူးသွေးတန်း တရကြမ်းမောင်းသွားသည့်
အရှိန်မျိုးကိုလည်း သူမကြိုက်ပေ။

အဆောက်အအုံနားသို့ သူ့ကား ချဉ်းကပ်လာသည်။
ဗုံးခွဲလို့ ကောင်းမည့်နေရာကို သူရွေးချယ်ကြည့်သည်။ ကား
အတော်များများမှာ အလျားရှည်ပြီး အနောက်ဘက်ခြမ်းတွင်
ရပ်ထားကြ၏။ လူသွားလမ်းပေါ်ပင် ထိုးထွက်နေကြ၏။
မက်ဗေးကားရပ်မည့်နေရာတွင် ကားတစ်စီးမျှ ရပ်ထားခြင်း
မရှိပေ။ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ တော်သေးရဲ့။ အကယ်၍

ကားရပ်မည့်နေရာ၌ ကားများဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေလျှင် သူ့ကားကို လူသွားလမ်းအတိုင်း မောင်းချကာ အဆောက်အအုံထဲသို့ ကားကို အရှိန်နှင့် ထည့်လိုက်မည်ဟု သူကြံထားသည်။ ယခု မလိုတော့၊ ကံကြမ္မာက သူ့ဘက်မှာရှိနေသည်။ သာမန် လူတစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေးလုပ်ကိုင်နေသကဲ့သို့ မက်ပေးသည် သူ့ကားကို ဣန္ဒြေရရ ရပ်လိုက်သည်။ အဆောက်အအုံ ဒုတိယထပ် နေ့ကလေးထိန်းကျောင်း၏ ပြတင်းပေါက်များ အောက်တည့်တည့်တွင် သူ့ကားကို ရပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

မက်ပေးက ဒရိုင်ဘာခုံမှနေ၍ နောက်ဘက်လှည့်ပြီး သူ၏ တီထွင်မှုကို နောက်ဆုံးတစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။ စနက်တံများ တရုတ်လောင်နေဆဲ။ သူရပ်လိုသည့်နေရာတွင် ကားကို အတိအကျ ရပ်ထားလိုက်နိုင်သည်။ အဆောက်အအုံနှင့် အနီးကပ်ဆုံးနေရာတွင် ကားဖင်ပိုင်းကို ထိုးထားသည်။ အမေရိကန် အစိုးရဆန့်ကျင့်ရေး စာရွက်စာတမ်းများပါသော စာအိတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပြီး ကားကို သေ့ခတ်၍ အပြင်သို့ လှမ်းထွက်လာခဲ့လေသည်။

မက်ပေးသည် လူသွားလမ်းကျဉ်းလေးအတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ လျှောက်လာရင်း စက္ကန့်များကို ရေတွက်လာသည်။ တစ်စက္ကန့်၊ နှစ်စက္ကန့်၊ သုံးစက္ကန့်...ကားရပ်ထားခဲ့ရာ နေရာနှင့် မီတာ ၁၅၀ ခန့်အကွာရောက်လျှင် သူဖြည်းဖြည်းချင်း စပြေးတော့သည်။ “အခု ဗုံးကြီးကွဲတော့မယ်။ ကွဲသင့်တဲ့အချိန်ရောက်လာပြီပဲ” ဟု သူတွေးနေသည်။ ဘာများမှားသွားပါလိမ့်၊ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီထင်တယ်ဟုလည်း စိတ်ထဲတွင် စနိုးစနောင့်

ဖြစ်လာချိန်တွင် ပေါက်ကွဲသံကြီးကို သူကြားလိုက်ရသည်။
တစ်ချိန်တည်း ပေါက်ကွဲမှုအရှိန်ကိုပါ သူခံစားလိုက်ရလေသည်။

*

မူရက်အဆောက်အအုံကြီး ပေါက်ကွဲသွားသည့် အချိန်
တွင် တီမိုသီမက်ဗေးသည် မြေကြီးမှ သုံးစင်တီမီတာအထိ
မြောက်တက်သွားသည်။ နားနှစ်ဘက်ကို နားကြပ်များဖြင့်
ပိတ်ဆို့ထားသော်လည်း ပေါက်ကွဲသံကြီးက နားကြပ်များကို
ဖောက်ထွင်းကာ သူ့နားများ ကန်းလုမတတ် အူသွားသည်။
ပေါက်ကွဲမှုသည် ထိုဒေသတစ်ဝိုက်ရှိ အဆောက်အအုံတစ်ရာ
လောက်ကို တုန်လှုပ်ထိခိုက်သွားစေသည်။ မက်ဗေးသည်
သူ့ရောက်ရှိနေသော နေရာမှ အဆောက်အအုံများကို မော့ကြည့်
ရာတွင် မိုးထိုးလုတိုက်ကြီးများ ယိမ်းထိုးနေကြသည်။ ပြတင်း
ပေါက်မှန်များမှ ကွဲကြေပြုတ်ကျ ကုန်ကြသည်။ သူပါးပေါ်ကို
အုတ်ကျိုးစများ ပြုတ်ကျ၍ တစ်ခဏမျှ သူ သတိလစ်သွားခဲ့
သေးသည်။ တချို့ အုတ်ခဲကျိုးများက သူ့ခြေထောက်ကို လာ
မှန်သည်။ ပြုတ်ကျလာသော ဓာတ်ကြိုးတစ်ချောင်းက သူ့တည့်
တည့်လွင့်လာသဖြင့် ရှောင်လိုက်ရသည်။ မက်ဗေးသည် ပြုတ်
ကျနေသော ဓာတ်ကြိုးကို ခုန်ကျော်ကာ အန္တရာယ်ကင်းသည့်
လမ်းမှ ထွက်ခွာခဲ့သည်။ မီးခိုးနှင့် ဖုန်မှုန့်များမှာ လေထဲတွင်
ပြည့်သိပ်နေပြီး မီးများလည်း လောင်နေလေသည်။

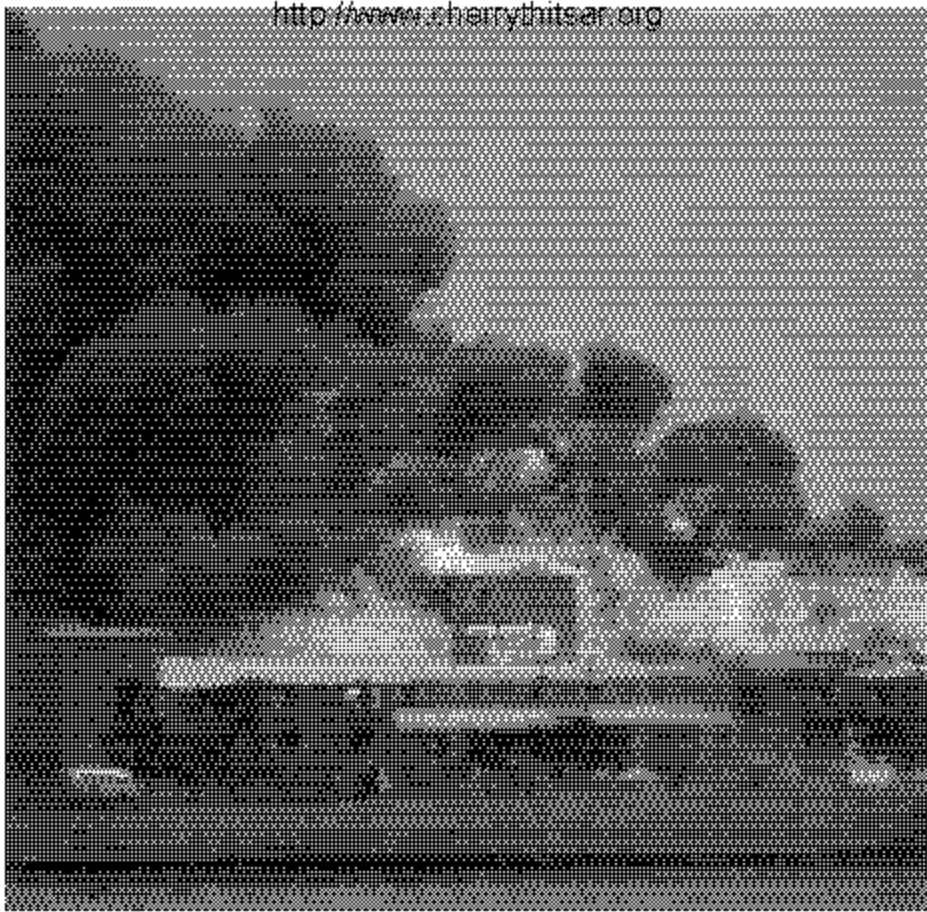
“ဝါကို”က အတိုင်းပါပဲလား”ဟု မက်ဗေးက တွေး
နေသည်။ “သင်စိုက်တာကို သင်ရိတ်ရမယ်”ဟုလည်း စဉ်းစား
နေပြန်သည်။ မက်ဗေးသည် သူစီစဉ်ထားသည့် အရေးပေါ်ကား

ထားရှိရာသို့ ရောက်ခဲ့သည့်အခါ အဝါရောင် မာကျူရီကားလေးသည် ဗုံးကွဲရာနေရာမှ အတော်လှမ်းသောနေရာတွင် ရပ်ထား၏။ ကားရှေ့မှန်ပေါ်တွင် “ဆွဲမသွားပါနှင့်” ဟု သူစာရေးထားခဲ့သည့်အတိုင်း ရှိနေသည်။ ကားတံခါးကို ဖွင့်၍ လက်ကိုင်ဘီးနောက် ဝင်ထိုင်ပြီး စက်နှိုးလိုက်သည်။ ကားစက်ကမနိုး၊ အကြိမ်အတော်များများ ကြိုးစားနှိုးသည်။ သို့သော် ကားအင်ဂျင်မှာ လည်မလာပေ။ စက်ဖုံးကိုဖွင့်၍ စစ်ဆေးကြည့်ပြီးနောက် စက်ကို ပြန်နှိုးသည့်အခါ နောက်ဆုံး ကားစက်နှိုးသွားသည်။

အိုကလာဟိုးမားမြို့မှ ဖောက်ခွဲခံရသော ဖက်ဒရယ်အဆောက်အဦး အပျက်အစီးများ

ယနေ့မန္တလေးစာအုပ်တိုက်

၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၁၉ ရက်နေ့က တက္ကဆက်ပြည်နယ် ဝါကိုရှိ
ဒေးဗစ်ဂိုဏ်းမှ ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးမီးလောင်နေစဉ်

ဂီယာထိုးပြီး ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့ရာ ကားတာယာများနှင့် ကားလမ်းပွတ်တိုက်မိသဖြင့် တက္ကဆက် အသံမြည်ကာ အရှိန်နှင့် ပြေးထွက်သွားလေသည်။ “အိုကလာဟိုးမားမြို့မှာတော့ ငါအမိ မခံချင်ဘူး” ဟုလည်း သူတွေ့လာခဲ့သည်။

မက်ပေးသည် ကားကို ကင်းဆပ်စ်မြောက်ပိုင်းသို့ အလိုအလျောက် ဦးတည်ပြီး မောင်းနှင်ခဲ့သည်။ နံနက် ၉ နာရီ ၁၀ မိနစ်ရှိပြီ။ ဗုံကွဲပြီး ၈ မိနစ်သာရှိသေး၏။ မြို့အပြင်ဘက်ကို သတိထား၍ မောင်းလာခဲ့၏။ အမြန်နှုန်းသတ်မှတ်ချက်ထက် ပိုမသွားအောင် ဂရုစိုက်ရသည်။ အိုကလာဟိုးမားမြို့ပေါ်တွင် ဝဲပျံနေသော ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်းကလည်း မြို့ထဲတွင် ပြေးလွှား

လှုပ်ရှားနေသော လူများ၊ ကားများကို အပေါ်မှ စီးကြည့်နေသည်။
 ပြိုကျပျက်စီးနေသော အစိုးရအဆောက်အအုံကြီးနားတွင်
 အိုကလာဟိုင်းမားမြို့သူမြို့သားများ တိုးရေ့ကြည့်ရှုနေကြသည်။
 ဗုံးကွဲရာသို့ ဒရိုင်ဘာများ ပြေးကြည့်နေသဖြင့် ဒရိုင်ဘာမဲ့သော
 ကားများလည်း ပုံနေသည်။ ရဲကားများကလည်း အချက်ပေး
 မီးနီမိုတ်လိုက်ဖွင့်လိုက်ဖြင့် အခင်းဖြစ်ပွားရာသို့ မောင်းနှင်သွား
 ကြသည်။ မီးသတ်ကားများ၊ လူနာတင်ကားများမှာလည်း
 ဥဩများဆွဲကာ မီးခိုးနှင့်ဖုန်မှုန့်များ ထိုးတက်နေသောနေရာသို့
 အပြင်းမောင်းသွားကြ၏။

မက်ဗေး၏ ဗုံးကွဲပြီးပြီးချင်း လူပေါင်း ၁၆၇ ယောက်
 ပွဲချင်းပြီး သေသည်။ အသက် ၅ နှစ်နှင့် ၅ နှစ်အောက်
 ကလေး ၁၉ ယောက်လည်းပါသည်။ ၁၆၃ ယောက်မှာ
 အဆောက်အအုံထဲတွင် ပိတ်မိပြီး သေးဆုံးသွားခြင်းဖြစ်၏။
 ၁၆၈ ယောက်မြောက် သားကောင်မှာ ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့များ
 က ကူညီဖေးမနေစဉ်မှာပင် သေဆုံးသွားလေသည်။ သေဆုံးသူ
 တစ်ဝက်ကျော်မှာ အမေရိကန်အစိုးရအမှုထမ်းများ ဖြစ်လေ
 သည်။ ကျန်တစ်ဝက်မှာ အရပ်သားများ ဖြစ်လေသည်။
 သေဆုံးသွားသူ အတော်များများကို မည်သူမည်ဝါမှန်း စုံစမ်း၍
 မရခဲ့သည်မှာ ရက်တော်တော်ကြာသည်။ ထိုသို့ ကမ္ဘာပျက်
 လောက်အောင် ပေါက်ကွဲခဲ့သည့်အချိန်က အဝါရောင်ဆီဒင်
 ကားဟောင်းလေးတစ်စီး၊ ဗုံးပေါက်ရာ နေရာမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း
 မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားသည်ကို လူအနည်းငယ်လောက်ကသာ
 သတိပြုမိပေလိမ့်မည်။ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ် ရောက်သော

ဖုံးဖောက်ခွဲမှုကြောင့် သေဆုံးသွားသော ၁ နှစ်အရွယ်
ကလေးငယ်

အခါ မက်ဗေးသည် ကောင်းကင်တွင် ပျံသန်းနေသော ရဟတ်
ယာဉ်များနှင့် အပြင်းမောင်းသွားသည့် ရဲကားများကို ကြည့်နေ
လိုက်သေးသည်။ သူ့အဖမ်းခံရနိုင်ဖို့ကား ယခုအခြေအနေ
ရောက်မှ သူ့ခေါင်းထဲ တွေးလို့မရခဲ့ပေ။ သူပြုမူခဲ့သည့် လုပ်
ငန်းသည် သူ့ဘဝ၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုအဖြစ် ပြီးဆုံးခဲ့ပြီ
ဖြစ်သည်။

သူ့အနာဂတ်ကို အရိုဇိုးနားနံပါတ်ပြားတပ်ထားသည့်
ကား၏ကံကြမ္မာပေါ်မှာ ထားရစ်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး ပျောက်ဆုံး
နေသော ကားနံပါတ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့ကို ဆွဲထုတ်သည့်တိုင်
ယခုအဖြစ်မှာ တခြားပြည်နယ်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော အမှုဖြစ်

ယနေ့မန္တ လေးစာအုပ်တိုက်

သည်။ သူ့ရောက်နေသည့် ပြည်နယ်တွင် မဟုတ်ဟု သူတွက်ထားသည်။ အိုကလာဟိုးမားရဲများအဖို့ ဗုံးကွဲမှုဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေမည်ဖြစ်သောကြောင့် ကားနံပါတ်ပြားလို ကိစ္စမျိုးကို ခေါင်းထဲထားနေနိုင်ဦးမည် မဟုတ်ဟုလည်း သူတွေးဆနေပြန်သည်။

မက်ဗေးသည် မြို့ပြင်သို့ မောင်းလာခဲ့ပြီး တောပိုင်းကို ဖြတ်လာခဲ့သည်။ **Inter State 35** ခေါ်သည့် ပြည်နယ်တစ်ခုနှင့် တစ်ခုကြားရှိ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်ရောက်လာ၏။ အိုကလာဟိုးမားမြို့၏ မြောက်ဘက်ကီလိုမီတာ တစ်ရာအကွာတွင် သူ့ရောက်ရှိနေခဲ့လေပြီ။ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်ရှိ ကင်းလှည့်ကားပင် သူလှမ်းတွေ့နေရသည်။ ရဲသားတစ်ယောက် ကင်းလှည့်ကားထဲမှထွက်ကာ သူမောင်းလာသော ဗင်ကားလေးကို ကြည့်နေသည်။ “ကားအမြန်နှုန်းကျော်တာတွေကို ဖမ်းဖို့ စောင့်နေတာ နေမှာပေါ့” ဟု မက်ဗေးက တွေးနေသည်။ ယခုလို အချိန်တွင် အရှိန်မြင့်ကားများကို ဒုက္ခခံပြီး စောင့်ဖမ်းနေရသည့် ရဲ၏အဖြစ်ကိုလည်း သူစဉ်းစားနေမိပြန်သည်။ နောက်မိနစ် ၂၀ ခန့်ကြာပြီးသည့်အခါ နောက်ကြည့်မှန်မှ တစ်ဆင့် စောစောကတွေ့လိုက်သော ရဲသားသည် ကားမောင်းလိုက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ကားဘေးဖြတ်ကျော်လမ်းအတိုင်း ရဲကားက အရှိန်မြင့်၍ မက်ဗေးကို ယှဉ်မောင်းလာသည်။

ရဲပတ်တရောင်ကားက သူ့ကို ကျော်ဖြတ်သွား၏။ သူ့ကားရှေ့ဘန်ပါနှင့် နည်းနည်းလေးသာ ကွာပြီး ဖြတ်ကျော်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ မက်ဗေး၏ မာကျူရီကားလေးကို အရှိန်နှေးခိုင်းပြီး ရပ်ဖို့ အချက်ပြသည်။ ရဲကားများကလည်း မက်

ဒက်ရာရသွားသောကလေးငယ်နှင့် မိခင်

ဗေးကားရှေ့ပိုင်းတွင် ရပ်လိုက်သည်။ ရဲအရာရှိမှာ ချားလ် ဟန်ဂါဖြစ်ပြီး ရဲလုပ်သက် ၁၉ နှစ်ရှိပေပြီ။

ထိုနေ့မနက်က ဟန်ဂါအလုပ်တော်တော်ရှုပ်သည်။ ဗုံးကွဲပြီး မကြာခင်အတွင်း ရဲအရာရှိအားလုံးကို အိုကလာဟိုးမား မြို့ရှိ မိမိသို့ တာဝန်ကျနေရာများမှ ရဲဌာနချုပ်တွင် စုဝေးကြရန် အမိန့်ပေးသည်။ သို့သော် မကြာမီ ထိုအမိန့်ကို ရပ်သိမ်းကာ တာဝန်ကျနေရာများကို ပြန်ခိုင်းသည်။ ဌာနချုပ်တွင် အကူ အညီထိုက်သင့်သလောက် ပေးရုံဖြင့် လုံလောက်သွားပုံ ရသည်။ ဟန်ဂါသည် ယခင်က မက်ဗေးမြင်တွေ့ခဲ့ဖူးသော ရဲပီသသည့် ရဲသားမျိုးဖြစ်သည်။ တာဝန်အတိုင်း အတိအကျလိုက်နာ ဆောင်ရွက်သော ရဲဖြစ်သည်။ ကားသတ်မှန်အမြန်နှုန်းလောက် စောင့်ကြည့်သော ရဲမျိုးမဟုတ်။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် မောင်း

ယနေ့မန္တ လေးစာအုပ်တိုက်

လာသော ဗင်ကားအစုတ်လေးပျက်သွားသည်ကို ကူညီပြင်ဆင်ပေးပြီးချိန်တွင် မြောက်ဘက်ကို မောင်းလာသော မက်ဗေး၏ ကားကို ဟန်ဂါမြင်လိုက်ရသည်။ အကျင့်ပါနေသော မျက်လုံးများက ကားနံပါတ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သို့သော် မက်ဗေးကားတွင် ကားနံပါတ်ပြားတပ်မလာခဲ့သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုအခါ ဟန်ဂါက သူ့ရဲ့ကားကို မောင်းကာ မာကျူရီကားလေးနောက် လိုက်လာသည်။ ကားချင်ယှဉ်မိသည့်အခါ မက်ဗေးကို ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ မက်ဗေးကလည်း ပြန်လည်ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ နောက် ရဲကားက နောက်တွင်အရှိန်လျှော့ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။ တစ်ဖန် ရဲကားက အရေးပေါ်မီးပွင့်ဖွင့်ကာ မက်ဗေးကို လမ်းဘေးထိုးရပ်ခိုင်းသည်။ မက်ဗေးသည် ကားရှိန်ကို သတ်လိုက်၏။ သူ့ကားတာယာများသည် မြက်ခင်းပေါ်ပွတ်တိုက်သွား၏။ အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည့် အချိန်ဖြစ်သည်။ သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှ ဂလော့သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်၍ ရဲအရာရှိကို ပစ်သတ်လိုက်လျှင်ကောဟုတွေးမိသည်။ သေနတ်ထဲတွင် ဘလက်တာလွန် ကျည်ပါသည်။ ဤသို့ သတ်ဖြတ်လိုက်လျှင် အဆိပ်ဆေးထိုးခံရသော သေဒဏ်ပေးအခန်းထဲက ခုတင်ပေါ်ရောက်သွားမှာ သေချာသည်။

“သူ့ကို ငါအလိုရှိရင် ခေါ်သွားလို့ ရနိုင်တယ်” ဟု မက်ဗေးက တွေးနေမိသည်။

*

ဟန်ဂါက သူ့ကားအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လိုက်ချိန်တွင်

မက်ဗေးကလည်း ကားအောက်သို့ ဆင်းလိုက်သည်။ ရဲသားကို သူကောင်းကောင်းယှဉ်နိုင်သည်။ သေနတ်ဆွဲထုတ်လိုက်လျှင် လည်း ဒီရဲ အံ့ဩသွားလောက်အောင် သူ့အစွမ်းကောင်းကောင်း ပြနိုင်၏။ တပ်ထဲတုန်းက သူသည် လက်ဖြောင့်သေနတ် သမားတစ်ဦးဖြစ်သည်ကို သိသွားစေရမည်။ ရဲအရာရှိအဖို့ အကြီးအကျယ် အခွင့်အလမ်း ဆုံးရှုံးသွားမှာ သေချာပါသည်။

မက်ဗေးက နောက်တစ်မျိုးထပ်တွေးမိပြန်သည်။ “မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ဦးမလဲ” အကယ်၍ ဟန်ဂါသည် အက်ဖ်ဘီအိုင်အေးဂျင့်ဖြစ်လျှင် မက်ဗေးက စပစ်ချင် ပစ်ပေလိမ့်။ ဒေသရဲများ၊ ပြည်နယ်ရဲများက သူတို့တာဝန် ဝတ္တရားအတိုင်း ဆောင်ရွက်ကြသည်ကိုလည်း မက်ဗေးက သဘောကျလှသည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော် ဤရဲအရာရှိကို အန္တရာယ်ပြုဖို့အတွက် သူ့သေနတ်ကို ဆွဲမထုတ်ခဲ့ပေ။

ဟန်ဂါကလည်း မက်ဗေးလို လူငယ်တစ်ယောက်၏ လုပ်ရပ်ကို သိချင်သည်။ ကားရပ်ခိုင်းသည့်အတွက် သူဘာ လုပ်မလဲ၊ ကားအပြင်ထွက်လာမလား၊ ကားထဲမှာပဲ ထိုင်နေ မလား၊ လူအတော်များများမှာ ရဲက ကားရပ်ခိုင်း လိုက်သော် လည်း ကားထဲတွင်သာ ထိုင်နေတတ်ကြသည်။ သူတို့ကားဆီ ယာဉ်ထိန်းရဲလျှောက်လာသည်ကို စောင့်နေကြသည်။ ဟန်ဂါက ဖွင့်လိုက်သော ကားတံခါးနောက်တွင် ရပ်နေ၏။ သူ့ထံလျှောက် လာသော မက်ဗေး၏ လက်နှစ်ဖက်ကို သတိထားကြည့်နေ သည်။ နောက်ရဲအရာရှိက သတိထားပြီး ရှေ့သို့ထွက်လာသည်။ မာကျူရီကားကိုကြည့်၍-

“မင်းကားမှာ လိုင်စင်နံပါတ်လည်း တပ်မထားပါလားကွ”

မက်ဗေးကလည်း သူ့ကားနောက် ဘန်ပါကိုကြည့်လိုက်ပြီး-

“အို ဟုတ်သားပဲ၊ နံပါတ်ချိတ်မထားမိဘူး”

ရဲအရာရှိက သူ့ကို စူးစမ်းသော မျက်လုံးဖြင့် ဂရုထားကြည့်နေသည်။

“မင်းမှာ ကားအာမခံရှိလား”

“မရှိပါဘူး၊ ကားက ဝယ်ခါစပဲရှိသေးတယ်”

“ကားမှတ်ပုံတင်စာရွက်ရောရှိလား၊ အရောင်းအဝယ်သဘောတူစာချုပ်မျိုးပေါ့ကွာ”

“မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော် ကားလိုင်စင်တော့ ပါပါတယ်”

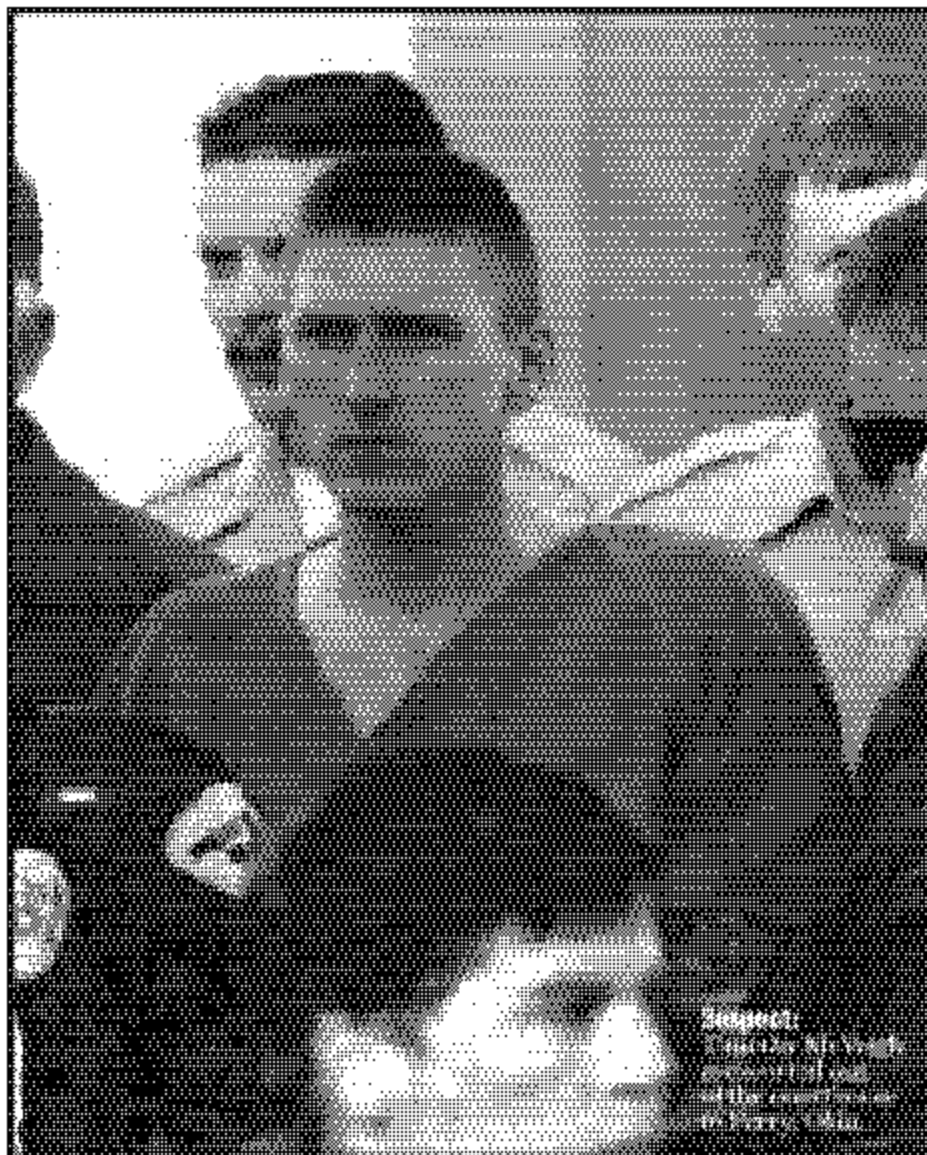
မက်ဗေးသည် သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဆွဲထုတ်ကာ ဒရိုင်ဘာ လိုင်စင်ကိုယူပြလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် မက်ဗေး အင်္ကျီဖောင်း ပွနေသည်ကို ဟန်ဂါက သတိပြုမိသည်။

“မင်းအင်္ကျီအောက်မှာ ဘာလဲကွ”

“သေနတ်ပါ”

မက်ဗေးက ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ဖြေသည်။ ဟန်ဂါသည် ဂလော့သေနတ်၏ အေးစက်မှုကို ခံစားလိုက်ရပြီး ချက်ချင်း သူ့ခါးမှ သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်ကာ မက်ဗေးအား ချိန်ရွယ်ထား လိုက်လေသည်။

“မင်းလက်တွေ အိတ်ထဲမနှိုက်နဲ့၊ မြန်မြန်လုပ်၊ လက်နှစ်ဖက်စလုံး အပေါ်မြှောက်ထားစမ်း”

တီဗီသီမက်ဗေးကို အစောင့်အကြပ်များဖြင့် ရုံးထုတ်လာစဉ်

ရဲအရာရှိသည် မက်ဗေးခေါင်းကို သေနတ်ဖြင့်တော့ကာ အင်္ကျီအောက်ထဲရှိ ပခုံးသိုင်း သေနတ်အိတ်ထဲမှ ဂလော့သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်ဖို့ပြင်သည်။

“သေနတ်က ကျည်အပြည့်ထည့်ထားတာနော်” မက်ဗေး က သတိပေးလိုက်၏။

ယနေ့မန္တ လေးစာအုပ်တိုက်

“ငါနားလည်ပါတယ်ကွာ”

ဟန်ဂါက သေနတ်ဖြင့် ချိန်ပြီး မက်ဗေးကို ကားနောက် ပိုင်းတွင် လက်နှစ်ဖက်နှင့် ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ကားပြီး ရပ်ခိုင်းသည်။ သူ့သေနတ်ကို ဆွဲယူရာတွင် ခါးပတ်တွင် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းနှင့် သေနတ်ကို တွဲချိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဟန်ဂါက ဂလော့သေနတ်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။ ဓားမြှောင်ကိုပါယူ၍ လမ်းဘေးခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ပစ်လိုက်၏။ မက်ဗေး၏ လက်နှစ်ဖက်ကို လက်ထိပ်ခတ်လိုက်ပြီးနောက် ဘာကြောင့် သေနတ်ယူရလာရသလဲဟု မေးသည်။ သေနတ်ယူ ဆောင်လာခြင်းမှာ သူ၏ တရားဝင်အခွင့်အရေး ဖြစ်သည်ဟု မက်ဗေးကဆိုသည်။ ဟန်ဂါကဆက်၍-

“အခုလို သေနတ်ကိုယူလာပြီး မတော်တဆပစ်မိ ခတ်မိတာမျိုး မဖြစ်နိုင်ဘူးလားကွ”

ရဲအရာရှိက သူ့ကို ပြောပြသည်။

“ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

မက်ဗေးကလည်း ပြန်ဖြေသည်။ ဟန်ဂါသည် လက်ထိပ် ခတ်ထားသော အကျဉ်းသားကို ရဲကားရှိရာသို့ ခေါ်လာ၏။ ကားပေါ်ရှိ ကွန်ပျူတာကိုင်သော ရဲအမှုအထမ်းကို မက်ဗေး နှင့်ပတ်သက်ပြီး စစ်ဆေးခိုင်းသည်။ ကွန်ပျူတာကလည်း ခပ်မြန်မြန်ပင် အဖြေပေးသည်။ မက်ဗေးကို ဖမ်းဆီးရန် ဖမ်းဝရမ်းများ ထုတ်ထားခြင်းမရှိ။ မက်ဗေး၏ ဘဝတစ်လျှောက် လုံး တစ်ခါမျှ အဖမ်းဆီးခံခဲ့ရခြင်းမရှိ။ တစ်ဖန် ဟန်ဂါက ဂလော့သေနတ်နှင့်ပတ်သက်၍ စစ်ဆေးခိုင်းပြန်သည်။ သေနတ်

နံပါတ်အရ ခိုးယူလာသော သေနတ်ဟုတ်မဟုတ်၊ ဂလော့
သေနတ်မှာလည်း ရှင်းနေပြန်သည်။ ခိုးယူလာခြင်း မဟုတ်၊
မည်သည့်အမှုအခင်းနှင့်မျှ မပတ်သက်။

ထို့နောက် ကားပိုင်ရှင် မက်ဗေး၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ရဲအ
ရာရှိသည် မာကျူရီကားကို ရှာဖွေကြည့်လေသည်။ မသင်္ကာ
စရာ ဘာမျှမတွေ့ရ။ ကားရှေ့ခုံပေါ်တွင် ချိတ်ပိတ်ထားသော
စာအိတ်အဖြူတစ်လုံးကိုသာ တွေ့ရသည်။ မကြာခင် သူတို့ကား
သည် အိုကလာဟိုးမား၊ ပယ်ရီတွင်ရှိသော နိုဘယ်ခရိုင်
အကျဉ်းထောင်သို့ ဦးတည်မောင်းနှင်ခဲ့လေသည်။ မနက် ၁၁
နာရီတွင် ထောင်ရှေ့ကားရပ်ရန်နေရာတွင် ရဲကားကို ထိုးရပ်
လိုက်၏။ မက်ဗေး၏ ဂျက်ကက်အင်္ကျီကိုလည်း ချွတ်ခိုင်း
လိုက်သည်။ ဝတ်ထားသော မက်ဗေး၏တီရှပ်ကို ဟန်ဂါ
ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ယခုလို ပုံများ ရိုက်ထားသည့်အင်္ကျီ
မျိုး သူတစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးပေ။ ရှေ့ဘက်တွင် လင်ကွန်းပုံ၊
ကျောဘက်တွင် သစ်ပင်တစ်ပင်ပုံ၊ စာများလည်း ရေးထားသေး
သည်။ ဘာတွေ ရေးထားသည်ကိုကား ဟန်ဂါအသေအချာ
မဖတ်မိလိုက်ပေ။

ထောင်မှူးမာရာမောရစ်က မက်ဗေးကို သာမန်ပြစ်မှု
လေးမှုဖြင့် စွပ်စွဲထားသည်ကို အကျဉ်းသားမှတ်ပုံတင်စာရင်း
တွင် ရေးမှတ်ထားလိုက်သည်။ အမှုများမှာ အရေးသိပ်ကြီး
လှသည် မဟုတ်ပေ။ မော်တော်ကားပေါ်တွင် ကျည်အပြည့်
ထည့်ထားသော သေနတ်တစ်လက် ယူဆောင်လာမှု၊ လက်နက်
ကို ခွင့်ပြုမိန့်မရဘဲ တရားမဝင်ကိုင်ဆောင်မှု၊ မော်တော်ကား

တွင် လက်ရှိကား နံပါတ်တပ်မထားမှု၊ မော်တော်ယာဉ် အာမခံ ထားသော အထောက်အထား မပြနိုင်မှု စသောပြစ်မှု လေးမှု ဖြစ်သည်။

အကျဉ်းသားမှတ်တမ်းအဖြစ် မှတ်ပုံတင်စာရင်း၌ ရေး သွင်းရာတွင် မက်ဗေး၏ အရင်းအနှီးဆုံး ဆွေမျိုးတစ်ဦး၏ နာမည်ကို ပေးရသည်။ ထောင်ထဲတွင် သူနေထိုင်မကောင်း ဖြစ်လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ခုဖြစ်လျှင် သော်လည်းကောင်း အသိပေးအကြောင်းကြားရန် ဖြစ်သည်။ မက်ဗေးသည် ဘာမျှမပြောဘဲ အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ် နေပြီးမှ ဂျိမ်းနီးကိုးလ်ဆိုသော နာမည်တစ်ခုကို ပြောလိုက်သည်။ မက်ဗေး၏ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ထဲရှိ နေရပ်လိပ်စာမှာ မစ်ချီ ဂန်ရီ နီကိုးလ်၏ မွေးမြူရေးခြံကြီးကို ပေးထားလေသည်။ မောရစ်က အချုပ်သား၏ ဓာတ်ပုံကို ရိုက်ယူသည်။ ခွာထူထူ နှင့် စစ်ဖိနပ်စီးထားသော မက်ဗေး၏ အရပ်မှာ စင်တီမီတာ ၁၉၀ မြင့်လေသည်။ သူသည် မမျှော်လင့်ဘဲ အဖမ်းခံလိုက် ရသဖြင့် အံ့ဩနေပုံရလေသည်။ မောရစ်က အချုပ်သား၏ လက်ဗွေပုံစံယူရမည်ဖြစ်၍ မက်ဗေး၏ လက်ဝါးတွင် ချွေးစေး များ ထွက်နေမည်ဟု ယူဆသောကြောင့် သူ့လက်များကို သုတ်ရန် သတိပေးသည်။ အကျဉ်းသားများသည် ထောင်ထဲ ဝင်ရမည့်အချိန်တွင် စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ချွေးစေးများ ထွက်တတ် သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်လက်တွေက ခြောက်နေပါ တယ်၊ ချွေးမထွက်ပါဘူး။”

တီဇီသီမက်ဗေး၏ ကြရာပါ တယ်နီနီကိုးလ်

ဟု မက်ဗေးက ပြောလိုက်၏။ နှစ်ဦးသား စကားလက်ဆုံ ကျသွားသည်။ အမျိုးသမီးထောင်မှူး မာရှမောရစ်ကို မက်ဗေးက နောက်ပြောင်နေလိုက်သေးသည်။ သို့သော် သူတို့၏ ကြည်နူး ချိန်လေးမှာ အချိန်သိပ်မကြာလိုက်ပေ။ ရုံးခန်းထဲ ရုပ်မြင်သံကြား စက်တစ်လုံးရှိသည်။ သူတို့စကားပြောနေစဉ် ထိုစက်မှနေ၍ ဗုံးပေါက်ကွဲသည့်အကြောင်း ထုတ်လွှင့်ပြသလိုက်တော့သည်။ ထောင်ထဲရှိ အကျဉ်းသားအားလုံး တီဇီကို ကြည့်နေကြလေ သည်။ မက်ဗေးကတော့ ထိုသတင်းကို သာမန်လောက်သာ သဘောထားပြီး သိပ်အရေးမစိုက်၊ ဟန်ဆောင်ပြီး ကြည့်နေ

ယနေ့မန္တ လေးစာအုပ်တိုက်

သည်။ တီဗွီမှ သတင်းကြေညာသူ၏ စကားလုံးများကိုမူ တစ်လုံးမကျန် နားစိုက်ထောင်ခဲ့သည်။ ဗုံးကွဲသည့်သတင်းကို ကြည့်ရင်း သူစိတ်ပျက်သွားသည်။ စိတ်ထဲကလည်း “အသုံး မကျလိုက်တာ၊ အဆောက်အအုံတစ်ခုလုံး ပြိုကျမသွားတာ ဆိုးတာပဲ” ဟု ရေရွတ်နေလေသည်။

အကျဉ်းထောင်ရုံးခန်းထဲမှ တစ်ယောက်က ဗုံးကွဲသည့် သတင်းကို ကြည့်ရင်း စိတ်မချမ်းသာစွာ ရေရွတ်လိုက်သံကို မက်ဗေးကြားလိုက်သည်။ ထိုအဆောက်အအုံရှိ နေ့ကလေးထိန်း ကျောင်းမှ ကလေးတစ်ယောက် သေဆုံးသွားရသည့် ထိတ်လန့် ဖွယ်သတင်းကြောင့် အားလုံး စုတ်သပ်နေကြလေသည်။ ဤ သတင်းက သူ့ကိုပါ ထိတ်လန့်သွားစေသည်။ သူသတ်ရမည့် သားကောင်များထဲတွင် ကလေးငယ်များ မပါဝင်ပေ။ သွေး အေးသော ရက်စက်မှုက တုံ့ပြန်လာချေပြီ။ အပြစ်မဲ့ကလေး ငယ်များ သေဆုံးကုန်ခြင်းသည် သူ၏ နိုင်ငံရေးအမြင်လေးကို အရိပ်မည်းလို လွှမ်းမိုးသွားတော့သည်။ လူထု၏ အမြင်၌လည်း ယခုလို အကြမ်းဖက်ဖောက်ခွဲမှုကို ရှုတ်ချပြစ်တင်ကြပေလိမ့် မည်။ “သတင်းသမားတွေကတော့ အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်ကြ မှာပဲ” ဟု သူက တွေးနေသည်။

ရုံးခန်းထဲရှိ လူအားလုံးက တီဗွီသတင်းကြေညာသူ ခန့်မှန်းပြောသော သံသယဖြစ်ဖွယ် ဗုံးခွဲသူ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို နားစိုက်ထောင်နေကြသည်။ လူဖြူအမျိုးသားတစ်ယောက်၊ အရပ် အမြင့်မှာ ၁၇၅ စင်တီမီတာမှ ၁၈၅ စင်တီမီတာအတွင်းရှိမည်။ ထောင်အမှုထမ်းတစ်ယောက်ဟာ မက်ဗေးကို လှမ်းကြည့်ကာ—

“ဟော မင်းရောက်လာတာ မကြာသေးပါလားကွ”
ပြောလိုက်သဖြင့် မက်ဗေးကလည်း-

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တော့ မဟုတ်ရပါခင်ဗျာ”

ဟု ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ခွန်းတုံ့ပြန်လိုက်သည်။

ကယ်ဆယ်ရေးလုပ်သားများ၊ မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်များ၊
ကြက်ခြေနီများကလည်း ပြိုကျနေသော အဆောက်အအုံပျက်ထဲ၊
အပျက်အစီးပုံထဲမှ အလောင်းများ၊ ဒဏ်ရာရသူများကို ဖယ်ရှား
ဆွဲထုတ်နေကြသည်။ ထောင်မှူးများ၊ အကျဉ်းသားများစသော
လူအားလုံးသည် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့ဩတကြီးဖြင့်
တီဗွီသတင်းကို စူးစိုက်နေကြ၏။ “ဒီအဖြစ်ဟာ ဘယ်လိုများ
ဖြစ်သွားပါလိမ့်၊ ဒီလို ရက်စက်မှုမျိုးကို ဘယ်သူက လုပ်လိုက်
တာလဲ” စသည်ဖြင့် ရေရွတ်မြည်တမ်းနေကြသည်။

နေရာတိုင်းသုံး၍ရသော ဂျိုကာလို မျက်နှာမျိုးဖြင့်
မက်ဗေးသည် ထိုသတင်းကို စိတ်ပါလက်ပါဖြင့် မှင်သေသေ
ကြည့်နေသည်။ မည်သူမျှ ဘာကြောင့် ဖောက်ခွဲရသလဲဆိုသည့်
အဖြေကို ရှာမတွေ့ကြပေ။ စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန် တစ်ဦးက
နောက်ပိုင်းတွင် ကောက်ချက်ချသည်မှာ ဤကဲ့သို့လုပ်ဆောင်
သည်အထိ မက်ဗေး၏ ပေါက်ကွဲမှုမှာ မတည်ငြိမ်သော
သူ့ဘဝ၊ ပြိုကွဲသွားသော မိဘများ၏ အိမ်ထောင်ရေး၊ သူတိုက်
ခွဲရသော ပင်လယ်ကွေ့စစ်ပွဲအတွေ့အကြုံများနှင့် ဝါကိုမှ
ကြေကွဲဖွယ်ရာ အဖြစ်ဆိုးများကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလေသည်။

*

တီမိုသီမက်ဗေးသည် သန်းပေါင်းများစွာသော လူလတ် တန်းစား အမေရိကန်လူငယ်များနည်းတူ နည်းလမ်းပေါင်းစုံဖြင့် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည်။ သူ့အဖေမှာ စက်ရုံအလုပ်သမား တစ်ဦးဖြစ်ပြီး သူငယ်စဉ်က တီဗွီအလွန်ကြည့်သည်။ ရုပ်ရှင် လည်း ကြည့်သည်။ အိမ်ပြင်တွင် အနေများသည်။ မက်ဗေးသည် ဘောလုံးကစားခြင်း (ဘောလုံးကန်ခြင်းမဟုတ်)နှင့် အလွန်အကျွံ သူရဲကောင်းများအကြောင်း ရုပ်ပြစာအုပ်များ **(Comic Books)** ကို သဘောကျသည်။ နယူးယောက်မြို့ အနောက်ပိုင်းမှာ မက် ဗေးကြီးပြင်းလာခဲ့လေသည်။ သူ့အမေ မစ်ကီမှာ ခရီးသွား လုန်ငန်းတစ်ခု၏ ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်ပြီး ခရီးသွားရသည်ကို သဘောကျသည်။ နေရာသစ်များကို ရောက်တိုင်း စိတ်လှုပ်ရှား ရသည်ဟု ဆိုသည်။ သူမသည် အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ခပ်ကြမ်း ကြမ်း ပြောတတ်သည်။ စကားများပြီး ခရီးသွားရသည့် အကြောင်းများကို ပြောရလျှင် အလွန်နှစ်ခြိုက်သည်။ သူငယ် ချင်းများနှင့် နောက်ပြောင်ကျီစယ်နေရသည်ကို ပျော်နေတတ် သည်။ မက်ဗေး အဖေကမူ အမေနှင့်တစ်ဘာသာ ဖြစ်သည်။ သူသည် စကားနည်းပြီး အေးအေးနေတတ်သည်။ ရှက်လည်း ရှက်တတ်သည်။ အိမ်ကို ခင်တွယ်ပြီး အိမ်မြို့သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ သားသမီးကို ဂရုစိုက်သော မိဘမျိုးဖြစ်သည်။ စက်ရုံတွင် နာရီပေါင်းများစွာ အချိန်ကုန်နေရပြီး အိမ်ရောက် သည့်အခါ မိသားစုနှင့်အတူ နေထိုင်ခဲ့သည်။

၁၀ နှစ်သားအရွယ် မက်ဗေးလေးသည် ပိန်လည်းပိန် သေးလည်းသေးသည်။ ထိုအချိန်က ၁၉၇၈ အစောပိုင်းကာလ

ဖြစ်ပြီး ဘေ့စ်ဘောအသင်းတွင် သူကစားနေ၏။ ကွင်းထဲသွား
 လေ့ကျင့်သည့်အခါ သူ့အဖေလိုက်ကြည့်လေသည်။ ကွင်းထဲတွင်
 သူ၏ကိုယ်လုံး သေးသေးလေးမှာ ပစ်မှတ်ဖြစ်နေ၏။ တခြား
 ကောင်လေးတစ်ယောက်က မက်ဗေးနားရောက်လာပြီး သူ့
 ဘေ့စ်ဘောဦးထုပ်ကို ဆွဲချွတ်ယူလိုက်သည်။ မက်ဗေးကလည်း
 သူ့ဦးထုပ်ကို ပြန်လုရင်း နှစ်ယောက်သား လုံးထွေးနေကြတော့
 သည်။ တခြားကောင်လေးမှာ သူ့ထက်ထွား၏။ သူ့ကို
 ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထိုးနှက်ကန်ကျောက်သည်။ မက်ဗေးသည်
 သူ့အဖေကားဆီ ပြေးလာပြီး ကားနောက်ခုံတွင် ပုန်း၍ငိုနေ
 တော့သည်။ မက်ဗေးသည် ကြောက်လည်းကြောက်သွားသည်။
 အနိုင်ကျင့်ခံရသဖြင့် မခံချင်စိတ်ဖြင့် နာကြည်းနေသည်။ သူ့
 မိသားစုကို ပြန်ပြောသည့်အခါ ဘယ်သူမှ မျက်ရည်လည်း
 မထွက်၊ သူ့ကို ခံစားမှုလည်း မရှိကြသဖြင့် မက်ဗေးသည်
 ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် အသံကုန်အော်ကာ မျက်လုံးပြူးထွက်
 မတတ် ငိုကြွေးနေတော့သည်။

တီမိုသီမက်ဗေး၏ စိတ်ထဲတွင် သိမ်ငယ်နေသည်။
 သူ့အဖေ၏ မျက်စိထဲတွင် သူသည် အရှုံးသမားတစ်ယောက်
 ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်မှတ်နေ၏။ ကစားရမှာကို တွန့်ဆုတ်
 လာ၏။ ထက်သန်မှုမရှိတော့။ သူ့ခန္ဓာကိုယ် သေးသေးလေး
 ကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ အားမရလှဘဲ သိမ်ငယ်နေသလို ခံစား
 နေရလေသည်။ သူ့ကို ခေါက်ဆွဲခြောက် မက်ဗေးဟု ခေါ်ကြ
 သည်။ ကလေးအရွယ် တီမိုသီတစ်ယောက် သူ့ကိုယ်လုံးကိုယ်
 ပေါက်သေးငယ်မှုကို အားမရလှပေ။ ဘေ့စ်ဘောကစားကွင်းထဲ၌

ကိုယ်လုံးကြီးသူများ၏ လက်ထဲတွင် သူ့အရုံးပေးနေရသည်
 ကိုလည်း သူ့သတိရနေသည်။ အချိန်ပိုသွားကစား၏။ လူကောင်
 ထွားထွားများအပေါ် မုန်းတီးစိတ်မှာလည်း သူ့ရင်ထဲတွင်
 တိုးပွားသထက် တိုးပွားလာသည်။ ထို့ပြင် မည်သူပဲဖြစ်ဖြစ်
 တစ်ဖက်သား၏ အားနည်းချက်ကို အသုံးချတတ်သည်။
 အားနည်းချက်အပေါ် အနိုင်ယူတတ်သည်ဆိုသော ခံယူချက်
 လည်း သူ့ခေါင်းထဲ စွဲသွားတော့သည်။

ဘီလ်မက်ဗေးအဖို့ မိသားစု ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ဖြင့် အမြဲ
 ရှိချင်သည်။ သူ့ဘဝတွင် ရိုးရိုးသားသားလုပ်ကိုင်ပြီး အေးအေး
 ဆေးဆေး ကုန်လွန်သွားချင်သည်။ ဘေ့စ်ဘောကစားမည်။
 အလုပ်သွားမည်။ အိမ်ပြန်မည်။ မိသားစု သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း
 နေမည်ဟု သူစိတ်ကူးထား၏။ သို့သော် ၁၃ နှစ်ကြာ သူတို့
 အိမ်ထောင်ရေးကား သူစိတ်ကူးထားသလို ဖြစ်မလာတော့ပေ။
 အမှန်မှာ မက်ကီမက်ဗေးနှင့်ဘီလ်မှာ စရိုက်မတူပေ။ ဘီလ်အပေါ်
 မစ်ကီက စိတ်ကုန်လာပြီး တစ်နေ့ကုန် အလုပ်လုပ်၊ အိမ်ပြန်၊
 သူ့ဘာသာ အေးအေးနေမည်။ သူမနှင့် တရင်းတနှီးစကားပြော
 ချိန်ပင်မရ။ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေတတ်သော သူ့စရိုက်ရှိခဲ့သော်
 လည်း ယခုတော့ ထိုစရိုက်မှာ ပြောင်းလဲသွားသည်။ တစ်ခါ
 တစ်ရံ ဘာမဟုတ်သည့်ကိစ္စလေးဖြင့် ဒေါသဖြစ်နေသည်။
 အသေးအဖွဲလေးကို ပုံကြီးချဲ့ပြီး မကျေမချမ်း ဖြစ်တတ်သည်။
 ကားသော့အထားမှားရုံဖြင့် တစ်အိမ်လုံး ပြောင်းဆန်အောင်
 ဆူပူကြိမ်းမောင်းသည့်အဖြစ်မျိုးလည်း ကြုံရတတ်သည်။

နောက်ဆုံး သူနှင့်သူ့ဇနီးတို့၏ ဆက်ဆံရေးမှာ ဆိုး

သထက်ဆိုးလာသည်။ အခြေခံကွဲလွဲချက်များမှာ များသထက် များလာလေတော့သည်။ ၁၉၇၉ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလတွင် သူတို့လင်မယား ပြတ်စဲလိုက်ကြသည်။ ကလေးများကို သူတို့ ဆန္ဒအတိုင်း နေချင်သည့်နေရာတွင် လိုက်နေခွင့်ပြုကြသည်။ အဖေနောက် လိုချင်သူလိုက်၊ အမေနောက်လိုက်ချင်သူလိုက် ဖို့ နှစ်ဦးစလုံးက သဘောတူကြသည်။ သမီးနှစ်ယောက်ဖြစ်သော ပက်ဂီနှင့် ဂျနီဖာတို့က အမေနှင့်လိုက်နေကြ၏။ တီမိုသီ ကတော့ အဖေနှင့်နေခဲ့သည်။ “အဖေတစ်ယောက်တည်း မနေ စေချင်ဘူး” ဟုလည်း သူကပြောလေသည်။ နောင်အခါ တီမို သီမက်ဗေးက ပြောပြရာတွင် တကယ့်ပြဿနာမှာ မိဘများ နှင့်အတူ ရင်းရင်းနှီးနှီး မနေခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ အဖေရောအမေပါ အလုပ်တွင် တစ်နေ့ကုန်လုပ်ကိုင်ရပြီး အိမ် ပြန်ချိန်နောက်ကျကြသည်။ သူကျောင်းမှ အိမ်ပြန်လာချိန်တွင် မိဘများနှင့် တွေ့ဆုံစကားပြောချိန် အလွန်နည်းလေသည်။ တီမိုသီ၏ အမေမှာလည်း အိမ်ပြန်လာသည့်အခါတွင်လည်း သားနှင့် တရင်းတနှီး မနေခဲ့ပေ။ သူမအလုပ်ကိုသာ သူမ လုပ်သည်။ သူနှင့်တရင်းတနှီးနေထိုင်ပြောဆိုသူမှာ သူ့အဘိုး အက်ဒ်မက်ဗေးတစ်ဦးသာ ရှိလေသည်။ တစ်ခေါင်းလုံး ဆံပင် ဖြူပြီး မျက်မှန်တပ်ထားရသည့် အဘိုးအိုကို မက်ဗေးက ချစ်သည်။

အဘိုးနှင့်မြေးမှာ ဝါသနာလည်း တူကြ၏။ အထူးသဖြင့် သေနတ်များကို သူတို့နှစ်ဦးစလုံး သဘောကျခြင်းဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်သား မြို့ပြင်ထွက်ပြီး ဒသမ ၂၂ ကာလီဘာရိုင်ဖယ်

ဖြင့် သေနတ်ပစ်လေ့ကျင့်ကြသည်။ အဘိုးမက်ဗေးက သူ့ကို ပညာအများကြီးပေးခဲ့လေသည်။

“အပြင်ကို သေနတ်ယူသွားတဲ့အခါ သေနတ်ကို တောင်း ဘီနောက်အိတ်ထဲမှာ အမြဲ ထည့်ထားပါ။ သေနတ်ပစ်တော့မယ် ဆိုရင် နောက်ကျောဘက်ကို သတိထားပစ်၊ မင်းပစ်မယ့် ပစ်မှတ်ရဲ့ ကျောဘက်ကို ပြောတာ၊ မင်းပစ်လိုက်တဲ့ အခါ ကျည်ဆံက နံရံကို ထိပြီး ကိုယ့်ဆီပြန်လာတတ်တယ်၊ ကျည်ဆံ မြုပ်သွား၊ ဖောက်သွားမယ့် နံရံမျိုးဆိုရင် အကြောင်းမဟုတ်ဘူး” ဟု သင်ပြလေ့ရှိသည်။

အဘိုးနှင့်အနေများပြီး အဘိုးထံမှ စိတ်ဝင်စားစရာ အကြောင်းအရာများများ သိရလေလေ၊ သူ့အဖေကို မက်ဗေး သတိရလေလေပင်။ အဖေသာ အဘိုးလို သူ့ကို သင်ပေးမည်၊ သူ့ကို ဂရုစိုက်မည်ဆိုလျှင် မည်မျှ ကောင်းလေမလဲဟု အမြဲ တွေးနေမိသည်။ “သားကို ဖေဖေချစ်ပါတယ်” ဆိုသည့် စကားမျိုးကို ရက်တတ်သည့် ဘီလ်မက်ဗေး၏ နှုတ်မှထွက်လာ ဖူးခြင်း မရှိဟုလည်း မက်ဗေး စဉ်းစားမိသည်။ ဘီလ်မက်ဗေး အဖို့ အိမ်မှာ ဘာလိုသလဲ၊ လိုအပ်သမျှ ရှာပေးမည်။ အစား အစာ၊ အဝတ်အထည် စသည့် စားဝတ်နေရေးအတွက် အစစ အရာရာ ပြီးပြည့်စုံနေမည်ဆိုလျှင် အဆင်ပြေသည့် အိမ်ဖြစ် နေပြီဟု ယူဆ၏။ ထိုသို့ရှာဖွေလုပ်ဆောင်ပေးခြင်းက သူ့မေတ္တာ ကို ပြသခြင်းဟုလည်း ဘီလ်က ယူဆလေသည်။

ကျောင်းတွင် ဉာဏ်ကောင်းကာ အိုင်ကျူမြင့်သည့် မက်ဗေးသည် ပညာရေးတွင် ထူးချွန်သည်။ ထို့ကြောင့်

ကျောင်း၌ ပညာသင်ကြားရာတွင် သူ့အဖို့ အခက်အခဲမရှိပေ။ မက်ဗေးသည် စွန့်စားတိုက်ခိုက်သော သူရဲကောင်းများ၊ တိုက်ခိုက်ရေးသမားများကို အလွန်သဘောကျသည် ရုပ်ရှင်ထဲမှ ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်သော ဇာတ်လိုက်များ၊ စစ်ပွဲများမှာ စွန့်စားတိုက်ခိုက်သော သူရဲကောင်းများတို့၏ ပန်းချီပုံများ၊ ဓာတ်ပုံများကို သူ့အခန်းထဲတွင် ပြည့်လှနည်းပါး ကပ်ထားလေသည်။ အလွန်အကျွံ သူရဲကောင်း ရုပ်ပြစာအုပ်များမှာလည်း စာအုပ်သတ္တာထဲတွင် အပြည့်ရှိသည်။ ထိုသို့စွန့်စားတိုက်ခိုက်လိုသည် စိတ်ကူများ၊ ကြမ်းတမ်းသည့် အတွေးများ၊ သူခေါင်းထဲ ပို၍ပို၍ ရောက်လာသည်မှာ သူ့အဖေနှင့် အမေတို့၏ အိပ်ခန်းထဲမှ ဒေါသတကြီး ဆဲရေးတိုင်းတွားသံများ၊ ရန်ပွဲများကြောင့်ဖြစ်၏။ အဖေနှင့် အမေမှာ အမြဲရန်ဖြစ်ကြသည်။ ရန်ပွဲများမှာ စိပ်လာ၏။ ထိုအတူ မက်ဗေးခေါင်းထဲတွင်လည်း ကြမ်းတမ်းသော အတွေးများမှာ ပို၍တိုးတက်လာသည်။ တချို့ညများတွင် အဖေနှင့် အမေတို့၏ ရန်ပွဲများသည် အလွန်ကြောက်စရာကောင်း၍ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ထသက်ကြမလားဟု ထင်ရလောက်အောင်ကြမ်းတမ်းကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် မက်ဗေးသည် အိပ်ရာထဲတွင် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ခုတင်ထောင့်ကပ်ပြီး ခွေအိပ်နေလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ စိတ်ဆင်းရဲစရာကောင်းသည့် မိဘတို့၏ ရန်ပွဲမှ ထွက်ပေါက်အဖြစ် မက်ဗေးသည်။ စိတ်ကူးယဉ်ကစားပွဲများကို ကစားခဲ့သည်ဟု သူ့အိမ်နည်းချင်း လစ်မက်ဒါမွန်က ငယ်စဉ်အကြောင်း ပြန်ပြောပြသည်။ မက်ဗေးသည်

လူကြီးများမရှိသည့် အချိန်တွင် အိမ်ကြီးကို စစ်မြေပြင်ကဲ့သို့ ပြင်ဆင်သည်။ တိုက်ပွဲဝင်နေသော စစ်သားရုပ်များကိုလည်း ထားရှိသည်။ မီးဆလိုက်များ၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများကိုလည်း ဆင်ထားပြီး အိမ်ကို အမှောင်ချထား၏။ မက်ဗေးက တိတ်တိတ်လေးဝင်လာသည့်အခါ မီးများဖွင့်လိုက်သည်။ ဆလိုက်မီးထိုးရှာသည့် နေရာကလည်း မီးထိုးနေသည် ထိုနောက်တစ်စုံတစ်ယောက် မီးရောင်အောက်တွင် ဖမ်းမိလိုက်ပုံမျိုး သရုပ်ဆောင်ကစားလေသည်။

“ကျွန်မတို့က ကြမ်းပြင်ပေါ် မှောက်နေကြရတယ်၊ တစ်အောင်လောက်အထိ ငြိမ်နေတာပေါ့” ဟု မက်ဗေး၏ညီမ ဂျနီဖာက ပြန်ပြောပြလေသည်။ သူ၏အလွန်အကျွန်သူရဲကောင်းစိတ်ကူးယဉ်မှုများမှာ တစ်ခဏသာဖြစ်သည်။ မက်ဗေးက အမှန်တစ်ကယ် အစွမ်းပြနိုင်မည့် သူရဲကောင်းဇာတ်လမ်းများကို ရှာနေ၏။ ကျေနပ်ဖွယ်မကောင်းသော အမှန်တကယ်ဖြစ်မှုမှ ကျေနပ်သော အမှန်အဖြစ်ပျက်မှုကို ဖန်းတီးလိုပေသည်။

*

မက်ဗေးမိဘနှစ်ပါး၏ အိမ်ထောင်ရေးသည် ၁၉၈၆ခုနှစ်တွင် အပြီးအပိုင် ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီးသွားကြသည်။ ထိုအချိန်က အထက်တန်းကျောင်းတွင် မက်ဗေးနောက်ဆုံးနှစ်ဖြစ်၏။ ဤနှစ်တွင်ပင် သူ၏ပထမဆုံး တကယ့်အမျိုးသမီးမိတ်ဆွေဆရာနှင့် ဆုံခဲ့ကြသည်။ ဆွီ ဟုမ်းအထက်တန်းကျောင်း နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းသားအဖြစ်နှင့် သူတို့နှစ်ဦး တွဲနေခဲ့ရာ သူ့ကို “အသံကျယ်ပြီး၊ မိုက်ကန်းသူ” ဟုကောင်မလေးက ထင်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သူသည်စိတ်ကောင်းရှိပြီး စဉ်စား တွေးခေါ်တတ် သူဟုလည်း သူမက ယူဆခဲ့၏။ မက်ဗေးက ဖို့ဒ်သန်ဒါဘဒိ ကားကို အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းတတ်သည့်အတွက် ဆာရာအဖို့ စီးရသည်မှာ ရင်လည်းခုန်ကြောက်လည်း ကြောက်ရလေသည်။

ဆာရာမှာလည်း မက်ဗေးကဲ့သို့ပင် မိဘများ ကွာရှင်း ထားကြသည်။ သူ့အဖြစ်ကို ဆာရာ ခံစားလို့ရပြီး၊ မိဘ မေတ္တာ၏ ဆုံးရှုံးမှု ခံစားရခြင်းကို စာနာလို့ရသလို သူ့အမေ ပေါ် ဒေါသဖြစ်နေသည်ကိုလည်း သဘောပေါက်လေသည်။ မက်ဗေးသည် တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်တွင် တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ရှိနေတတ်သည်ကို ဆာရာသတိထားမိသည်။ ထိုသို့ ရှိနေခြင်းသည် သူ့စိတ်ကို မကျေနပ်မှုများဆီ တွန်းပို့ပေး သလိုဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ခြောက်လလောက် သူတို့နှစ်ယောက် တပူးတွဲတွဲ ဖြစ်လာသည်။ အလွန်လည်းရင်းနှီးကြ၏။ ကျောင်း တက်လည်း အတူတူ၊ အပြင်မှာလည်း တတွဲတွဲ မခွဲမခွာ ဖြစ် နေကြသည်။ သို့သော် သူတို့အတွဲမှာ ကြာရှည်မခံ၊ ကျောင်းမှ အထက်တန်းမအောင်ခင်အထိသာတွဲကြသည်။ အထက်တန်း လည်းပြီးရော မက်ဗေးက ရတ်တရက် ဆာရာနှင့် အဆက်ဖြတ် လိုက်သည်။ “အမြဲတွဲဖို့ အနေအထားကို ကျွန်တော် ပြင်ဆင် ပြီးသား မဖြစ်သေးဘူး” ဟု သူကရှင်းပြသည်။

အထက်တန်းကျောင်း ပြီးသွားသည့်အခါ စိပွားရေးလုပ် ငန်းဆိုင်ရာ ကျောင်းတစ်ကျောင်းကို ခဏတက်သည်။ ပညာသင် ဆုအဖြစ် ထောက်ပံ့ကြေးအနည်းငယ်ရ၍ တက်ခြင်းဖြစ်ပြီး မကြာခင် သင်တန်းကိုလည်း စိတ်မဝင်စားသဖြင့် ကျောင်းမှ

ထွက်ခဲ့သည်။ နောက် သူဘာသာ ပညာရှာသည်အခါတွင်
 သေနတ်နှင့် ပတ်သက်သော လက်နက်မဂ္ဂဇင်းများကို ဖတ်ရှု
 လေ့လာတော့သည်။ စာအုပ်ကြော်ငြာများအတိုင်း သေနတ်
 မဂ္ဂဇင်းများကို မှာဖတ်သည်။ ပုံမှန်ထွက်မဂ္ဂဇင်းများဖြစ်သည်။
 ဂျက်ဖီကူးပါးရေးသော မြင်းစီးခြင်း၊ ပစ်မှတ်မှန်အောင်
 သေနတ်ပစ်ခြင်းနှင့် အမှန်တရားကိုပြောခြင်း **“To Ride,
 Shoot, Straight, and Speak the Truth”** ဆိုသော စာအုပ်မှာ
 သူ့လက်စွဲဖြစ်၏။ မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်သည့် ကိုယ်ခံပညာနှင့်
 လက်နက်မျိုးစုံ ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ သေနတ်
 ပစ်လေ့ကျင့်မှုကိုလည်း လက်တွေ့လုပ်သည်။ စာအုပ်သည်
 မက်ဗေး၏ နနယ်သော စိတ်ဓာတ်ကို လွှမ်းမိုးထားသည်။
 သူသည် ဘဝတွင် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြင့် ဖြတ်သန်းရမည်
 ဆိုသော အယူအဆကို သဘောကျ နှစ်ခြိုက်လေသည်။

“တာနာနေ့စဉ်မှတ်တမ်းများ” The Turner Dia-
ries စာအုပ်ကလည်း သူ့အာရုံကိုထိမိစေသော နောက်စာအုပ်
 တစ်အုပ်ဖြစ်၏။ ၁၉၇၈ ခုနှစ်က ထုတ်သော ထိုဝတ္ထုကို လူဖြူ
 အယူသည်း စာရေးဆရာ ဝီလီယံပီးယားစ်က ရေးသည်။ လူ
 ဖြူမျိုးမှ မြတ်သည်ဆိုသော လူမျိုးရေး အစွဲအလမ်းကြီးသူ
 ဖြစ်သည့် အားလံတာနာဆိုသူ သေနတ်ရူးတစ်ယောက်
 အကြောင်း ရေးထားခြင်းဖြစ်ပြီး၊ တင်းကျပ်သော လက်နက်
 ထိန်းချုပ်မှုဥပဒေကို မကျေမနပ်သူတာနာသည် ဝါရှင်တန်ရှိ
 အက်ဖ်ဘီအိုင်ဌာနချုပ်ကို ကားဗုံးဖြင့် ဖောက်ခွဲလိုက်ခြင်း
 အကြောင်း ဝတ္ထုဖြစ်သည်။

အမေရိကန် ကွန်ဂရက်လွှတ်တော်နှင့် **FBI** အေးဂျင့်များက ဥပဒေကို လေးစားသော ပြည်သူများထံမှ လုံခြုံရေးအတွက် ကိုင်ဆောင်သော သေနတ်များကို သိမ်းဆည်းသွားနိုင်သည်ဟု မက်ဗေးက ယူဆ၏။ ထိုအဖြစ်က မက်ဗေးကို ခြောက်လှန့်သလို ဖြစ်နေသည်။ ထိုကိစ္စကို သူနည်းနည်းမှ မကျေနပ်ပေ။ ထို့ကြောင့် သူပိုင်လက်နက်များ စတင်စုဆောင်းသိမ်းဆည်းထားဖို့ မက်ဗေး ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူသည် ဝင်ငွေရ လက်နက်ကိုင် လုံခြုံရေးအစောင့်တစ်ယောက် ဖြစ်လာလေသည်။ အလုပ်တွင် သူ့မိတ်ဆွေများက “ချာတီတ်” **The Kid** ဟု ခေါ်သည်။ ချာတီတ်ဆိုသည်မှာ သေနတ်သမားတီဗီဆိုသည့် ရုပ်ရှင်ကားထဲမှ “ချာတီတ်တီဗီ” **Billy the Kid** အဖြစ် နောက်ပြောင်ခေါ်ဝေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ခါက မက်ဗေးသည် သူ့အပေါင်းအသင်းများကို ဟာသလုပ်သည့် အနေဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ကောင်းဘွိုင်သေနတ်သမားတစ်ယောက် လို ဝတ်စားဆင်ယင်လာသည်။ သေနတ်ကျည်များ အပြည့်ထိုးထားသည့် ကျည်ခါးပတ်ကို ရင်ဘတ်တွင် စလွယ်သိုင်းပြီး အလုပ်သို့ ရောက်လာ၏။ ထိုသို့ ဥပဒေမဲ့သေနတ်သမားများ စိုးမိုးခဲ့သည့် ခေတ်က ပုံစံအတိုင်း မက်ဗေး ဝတ်လာခြင်းမှာ သာမန်ပြောင်လှောင်လိုသည့် သဘောအပြင် ထိုသို့ မင်းမဲ့စရိုက်ကို သဘောကျသည့်အနေဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ဥပဒေအပြင်က လူတစ်ယောက်လို ထင်မှတ်နေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ချာတီတ်တီဗီဆိုသော နာမည်မျိုးကို သူသဘောကျ၏။ သူ့သေနတ်ပစ်လေ့ကျင့်သည့်အခါ ပစ်မှတ်အဖြစ်

ထားသော လူရုပ်တွင် သေလောက်သည့် အစိတ်အပိုင်းများ ကိုသာ ရွေးချယ်ပစ်ခတ်လေ့ ရှိလေသည်။

မက်ဗေးသည် သူ့သေနတ်များဖြင့် ပျော်နေသည်။ ယခုလို သူ့ဘဝတွင် အသစ်အဆန်းအဖြစ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေထိုင်ရသည်ကိုလည်း သဘောကျသည်။ သို့သော် သူ့ဘဝ တွင် တစ်စုံတစ်ရာ လစ်ဟာနေသည်ဟု သူ့စိတ်ထဲခံစားနေ ရလေသည်။ သူတို့ မိသားစု၏ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က မက်ဗေးအနေဖြင့် တပ်မတော်တွင် စစ်မှုထမ်းရန် စာရင်းပေး သင့်သည်ဟု အကြံပေးသည်။ သူက သေသေချာချာ နားထောင် ပြီး ၁၉၈၈ ခုနှစ် မေလတွင် စစ်မှုထမ်းရန် သူဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။

“မင်းဘယ်တော့ စစ်ထဲဝင်မှာလဲ”

သူ့သားလုပ်သမျှကို မေးလေ့ရှိတဲ့ ဖခင် ဘီလ်မက်ဗေး က မေးလိုက်တဲ့အခါ-

“မနက်ဖြန် ဝင်မယ်”

ဟု ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

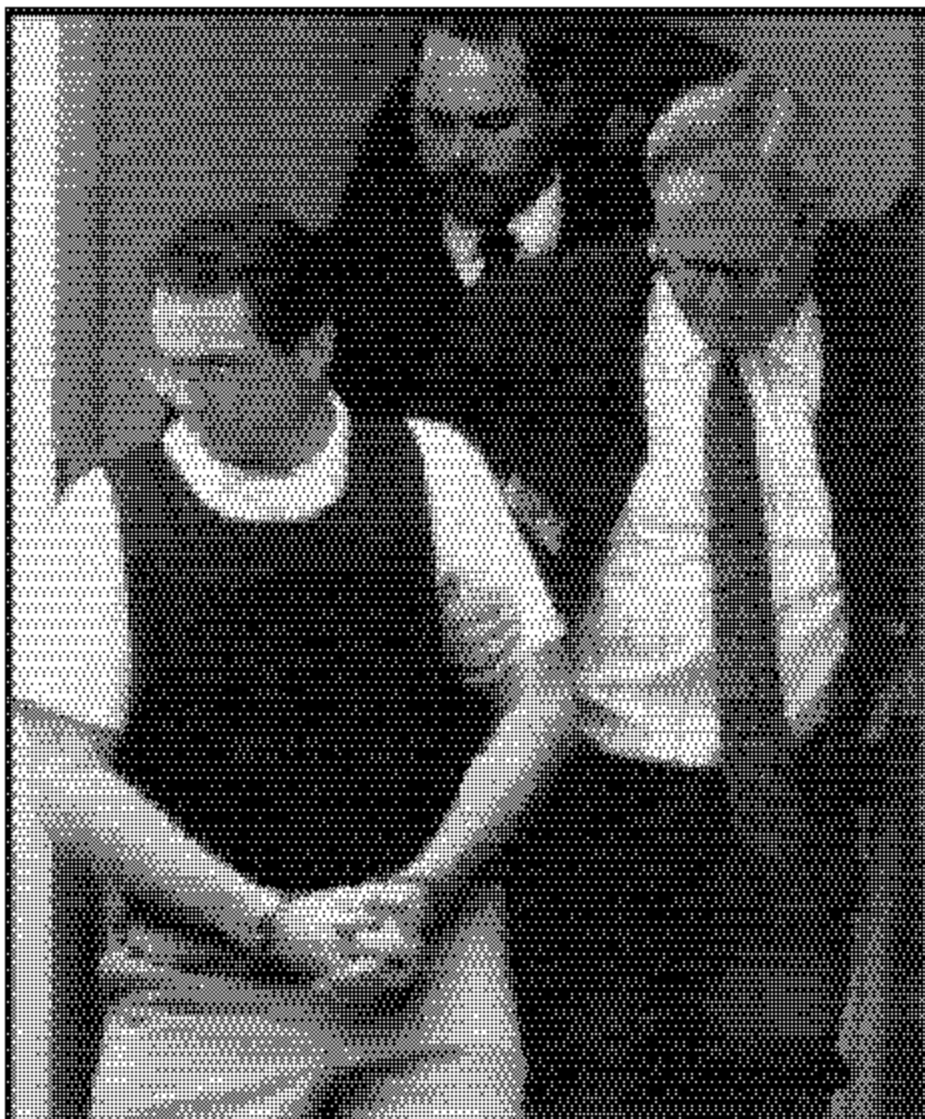
လူသတ်ကွင်း

ဂျော်ဂျီယာပြည်နယ် ဖို့ဘင်းနင်းတွင် ပထမရပ်နားစခန်းအဖြစ် သူတို့စခန်းချသည်။ အခြေခံစစ်သင်တန်း သုံးလတက်ရ၏။ မက်ဗေးသည် စစ်တပ်ထဲသို့ သူ့ဘဝကို မြှုပ်နှံပစ်လိုက်သည်။ မနက် ၅ နာရီ အိပ်ရာကထ၊ ယူနီဖောင်းဝတ်၊ အိပ်ရာခေါက်

အစစ်ဆေးခံရသည်ကို သူပျော်သည်။ သူသဘော အကျဆုံးမှာ လက်နက်များ ကိုင်တွယ်ပစ်ခတ်ရခြင်းဖြစ်သည်။

တပ်ထဲတွင် မက်ဗေး၏ အခန်းအဖော် ဝီလီယံဒေးဗစ် ဒီလီနှင့် တစ်နှစ်ကျော်အတူနေကြရသည်။ သူက မက်ဗေး အကြောင်း ပြောပြရာတွင် တပ်ကို ရောက်သည်နှင့် မက်ဗေး သည် သူ့ကို ကောင်းမွန်စွာ ဆက်ဆံသည်။ သိမ်မွေ့နူးညံ့သူ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ မက်ဗေးသည် တပ်ထဲတွင် သူ့ တာဝန်ကို ကျေသည်။ အလေးထားသည်။ စစ်ရေးလေ့ကျင့်မှု၊ စစ်စည်းကမ်း၊ စစ်စွမ်းရည်ကအစ အားလုံးကို သူများထက် သာအောင် ဂရုစိုက်သည်။ တပ်ထဲတွင် မက်ဗေး ပျော်ရွှင်ကြည်နူး နေမှုအပေါ် အခြားတပ်သားသစ်များက အမြင်ကတ်ပုံရသည်။ နေပူပူအောက်တွင် ခရီးရှည်ချီတက်ခြင်း၊ သွပ်ဆူးကြိုးများ အောက်တွင် ဝမ်းဗိုက်ဖြင့် မိချောင်းသွားချီတက်ခြင်းများကို မက်ဗေးက သဘောကျသည်။ ညည်းညူစိတ်ပျက်ခြင်း မရှိပေ။ မက်ဗေးသဘောအကျဆုံး တာဝန်မှာ ညဘက် ကင်းစောင့်ရ ခြင်းဖြစ်သည်။ ကင်းတာဝန်ကျသည့်အခါ ညဘက် သူတစ်ဦး တည်းနေရစဉ် သဘာဝလောကကြီး၏ တိတ်ဆိတ်မှုနှင့် အလှ အပကို ခံစားရသည်။ ကောင်းကင်ပြင်ကြီးကို ငေးမောကြည့် ရာတွင် ကြွယ်ဝလှသည့် ညအလှကို မြင်ရ၏။ နက်မှောင်လှသည့် ကောင်းကင်၏ည၊ တောက်ပနေသည့် ကြယ်ပွင့်လေးများ၊ လှပသော နဂါးငွေ့တန်း စသည်တို့ကို အေးချမ်းစွာ ငေးမောခံစား ချိရသဖြင့် ညကင်းကို မက်ဗေး သဘောကျခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဖိုဘင်းနင်းတွင် မက်ဗေးသည် တယ်ရီလင်းနီကိုးလ်နှင့်

တယ်ရီနီကိုးလ်ကို ရုံးထုတ်လာစဉ်

ရည်မှန်းချက်ကြီးမားသော သဘောတူညီချက်တစ်ခုကို ကတိပြု
 ခဲ့သည်။ နီကိုးလ်သည် အသက် ၃၃ နှစ်အရွယ်ရှိပြီး သူတို့တပ်
 ခွဲတွင် အစောဆုံး ရောက်လာသည့် တပ်သားလည်း ဖြစ်၏။
 သူသည် စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်ပြီး ဂျစ်ကန်ကန်နိုင်သော လူတစ်
 ယောက်ဖြစ်သည်။ တပ်ထဲမရောက်ခင်က အလုပ်မျိုးစုံ လုပ်ခဲ့ဖူး

ယနေ့မန္တလေးစာအုပ်တိုက်

ပြီး အမေရိကန်အစိုးရအပေါ် ခါးခါးသီးသီး သဘောမကျသော သူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လေသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် သိပ်မထွားလှဘဲ မျက်မှန်လည်း တပ်ထားရသူတစ်ဦးဖြစ်၍ နီကိုးလ်သည် စစ်ဝတ်စုံနှင့်ဆိုလျှင် မပေါ်လွင်လှပေ။ သို့သော် သူ့ဟန်ပန်က အမိန့်ပေးနိုင်သော သြဇာရှိသူတစ်ဦး ပုံပေါက် ပြီး၊ အသံသြဇာနှင့် ပြည့်စုံကာ အရွယ်ကလည်း ရင့်ကျက် နေပြီဖြစ်၍ မက်ဗေးအပါအဝင် အခြားစစ်သားများက သူ့ကို လေးစားကြလေသည်။

“စစ်သင်တန်းနှစ်ရက်လောက်လည်း ဆင်းပြီးရော မက်ဗေးနဲ့တယ်ရီဟာ အဖွဲ့ကျသွားကြတာ ညီအကိုအတိုင်းပါပဲ၊ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး တတွဲတွဲဖြစ်သွားပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် နားလည်မှု ရှိသွားပုံရတယ်၊ မက်ဗေးက တယ်ရီအပေါ် သဘောကျနေပါတယ်”

ဟု ဒီလီက ပြောပြလေသည်။

ပူပြင်းသော နေ့တစ်နေ့တွင် သူတို့ တပ်သားသစ်များ ခရီးရှည် ချီတက်ပြီး ပြန်လာကာ ခေတ္တာနားနေကြသည်။ အနားယူနေစဉ် မက်ဗေးသည် တပ်သားသစ်တစ်ယောက်နှင့် စကားများကြသည်။ ထိုစစ်သားမှာ သန်မာထွားကြိုင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ကိုယ်အလေးချိန် ၁၁၅ ကီလိုခန့် ရှိနိုင်သည်။ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများရာက ထိုတပ်သားသစ်သည် မက်ဗေးအား လက်သီးနှင့် ခပ်ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်၏။ နောက်လက်နှစ်ဖက်ကို မ,ကာ အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။

*

ယနေ့မန္တ လေးစာအုပ်တိုက်

“သူ့အထိုးခံရသည့်အတွက် မက်ဗေးက သင်တန်းနည်းပြ တပ်ကြပ်ကြီးကို သွားမတိုင်ပါ။ သူ့မိတ်ဆွေ နီကိုးလ်ကို သွားခေါ်တယ်။ နီကိုးလ်က ပြေးချလာပြီ။ မက်ဗေးနဲ့ရန်ဖြစ် တဲ့ကောင်ရဲ့ အရှိုက်ကို ထိုးချလိုက်တာပေါ့။ နီကိုးလ်က လူပျော့တော့မဟုတ်ဘူး။ တော်တော်မာတယ်” ဟု သင်တန်းအတူ ဆင်းသော စစ်သားတစ်ယောက်က ပြောပြသည်။

ဖို့ဘင်းနင်းမှ သင်တန်းပြီးသည့်အခါ မက်ဗေးသည် ကင်းဆပ်စ်ရှိ ဖို့ရီလေသို့ ပြောင်းပြီး သင်တန်းဆက်တက်ရ၏။ “ပထမ ခြေလျင်တပ်မ” သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ သူနှင့်အတူ နီကိုးလ်နှင့် အခြားစစ်သားတစ်ဦးဖြစ်သော မိုက်ကယ်ဖော်တီယာ လည်း ပြောင်းကြရသည်။ သူတို့သည် မက်ဗေးနှင့်အတူ နိုင်ငံရေးအမြင်များ ဖလှယ်ကြ၏။ တူညီသောအမြင်များလည်း ရှိကြသည်။ ဖို့ရီလေတွင် မက်ဗေး၏ စိတ်ထက်သန်မှု၊ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုများကြောင့် စခန်းတစ်ခုလုံးတွင် အကောင်းဆုံးစစ်သားတစ်ဦး ဖြစ်လာလေသည်။ သူသည် ယူနီဖောင်းကို ကောင်းကောင်းဝတ်သည်။ တပ်က ထုတ်ပေးသော ဝတ်စုံကို မဝတ်ဘဲ ဈေးကြီးပေး၍ စနစ်တကျယူနီဖောင်းတစ်စုံကို အပြင်ဆိုင်မှာ ချုပ်၏။ သူ့ယူနီဖောင်းများကို အခြောက်လျှော်ပြီး တောင့်နေအောင် ကော်တင်ထားသည်။ တပ်က ပေးသော စစ်ဖိနပ်အပြင် အပိုတစ်စုံကိုလည်း အပြင်မှ ဝယ်ထား၏။ သူ၏စစ်ဝတ်စုံများမှာ စစ်ဆေးသည့်အခါတွင် အလွန်သန့်ရှင်းသေသပ်လှသည်။

သူ့အိပ်ရာဘေးတွင် စာအုပ်များ၊ မဂ္ဂဇင်းများ၊ ဒါဇင်

ပေါင်းများစွာ ထားရှိသည်ကို သူ့အပေါင်းအသင်း စစ်သား အားလုံးက သတိထားမိကြသည်။ ထိုစာအုပ်များကို သူ့ကိုင် ဆောင်နေကျ သေနတ်များပေါ်တွင် တင်ထားလေသည်။ မက်ဗေးသည် စကားအလွန်နည်းပြီး လက်နက်နှင့်ပတ်သက် သော ဘာသာရပ်များ သင်ကြားရသည့်အခါ၊ သေနတ်ပစ်လေ့ ကျင့်ရသည့်အခါများတွင် သူ့မျက်လုံးများမှာ ဒေါသဖြင့် ဝင်းလက်တောက်ပြောင်နေသည်။ သေနတ်အကြောင်းကို စိတ် အားထက်သန်စွာ ပြောဆိုရှင်းပြနေပြီး လွတ်လပ်ရေးကြေညာ စာတမ်းအကြောင်း၊ တော်လှန်ရေးစစ်ပွဲမှ မျိုးချစ်ရဲဘော်များ အကြောင်း၊ အမေရိကန်အစိုးရ၏ ဖိနှိပ်မှုအောက်မှ လွတ် မြောက်ရေးနှင့် ပြည်သူများ၏ လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲ ဝင်ရမည်ဆိုလျှင် တန်ဖိုးမည်မျှ ပေးရသည်ဖြစ်စေ စွန့်လွှတ်ရ မည်ဖြစ်ကြောင်း အကြီးအကျယ်တရားဟောလေသည်။

မက်ဗေးသည် သူ့တပ်ဖွဲ့တွင် အတော်ဆုံး သေနတ်သ မားဖြစ်၏။ “ဘရက်ဒလေ” တိုက်ခိုက်ရေးသံချပ်ကာကားများ မှ စစ်သေနတ်ပစ်ခတ်မှုကို အပြင်းအထန် လေ့ကျင့်ရင်း သူ၏ ပစ်ခတ်မှုစံချိန်မှာ အမှတ် ၁၀၀၀ အထိ စံချိန်တင် နိုင်သည့်အတွက် သူ့တပ်ရင်းတွင် အကောင်းဆုံး စံချိန်ချိုးနိုင် ခဲ့သည်။ တပ်ထဲတွင် သူ၏ အပင်ပန်းခံနိုင်မှု၊ စစ်စွမ်းရည် ကောင်းမှု၊ သေနတ်ပစ်ကျွမ်းကျင်ပြီး ထိပ်ဆုံးအဆင့်တွင် ရှိမှု၊ စစ်စည်းကမ်းကောင်းမှုတို့ကြောင့် အမေရိကန်စစ်တပ်၏ ဦးထုပ်စိမ်းတပ်ဖွဲ့ဟုခေါ်သော အထူးတပ်ဖွဲ့သို့ ပို့ရန် ရွေးချယ် ခံထားရလေသည်။ သို့သော် သူ့နာမည်ကို စာရင်းမပို့ခင်လေး

တွင် အီရတ်မှ ဆက်ဒမ်ဟူစိန်က အိမ်နီးချင်း ကူဝိတ်နိုင်ငံကို ကျူးကျော်သိမ်းပိုက်ခဲ့လေသည်။ ပင်လယ်ကွေ့သို့ သွားရန် မက်ဗေးတို့ တပ်ခွဲကို ပြင်ဆင်ခိုင်းသည်။ စစ်သားလေးတစ်ဦး ဖြစ်သော မက်ဗေးမှာ အမေရိကန်လို နိုင်ငံကြီးတစ်နိုင်ငံအနေဖြင့် နိုင်ငံငယ်လေးများ၏ အရေးကိစ္စတွင် ဝင်ရောက်ပတ်သက် သည်ကို သဘောမကျပေ။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ဆက်ဒမ်ဟူစိန်လို လူမျိုးကိုလည်း သူ့အလွန်မုန်းတီး၏။ အားနည်းသော အိမ်နီး ချင်းနိုင်ငံငယ်လေးအပေါ် ရက်ရက်စက်စက် အင်အား အလုံး အရင်းဖြင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သည်ကိုလည်း မက်ဗေးက အလွန်စက်ဆုပ်လေသည်။ မက်ဗေးက ထိုအားနည်းသော နိုင်ငံငယ်လေးဘက်မှ ရပ်တည်ရမည်ကို သူလက်ခံသည်။

၁၉၉၁ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလတွင် မဟာမိတ်တပ်ဖွဲ့များတွင် ပါဝင်ပြီး မက်ဗေး ဆော်ဒီအာရေဗျသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၄ ရက်နေ့ မနက်တွင် ကြီးမားသော ပေါက် ကွဲသံကြီးများ၊ ဗုံးကြဲချမှုများနှင့်အတူ အရက်ဦး ထိုးစစ်ကြီး ဆင်နွဲ့ခဲ့ရာ စစ်သွေးကြွနေသော မက်ဗေးအဖို့ တိုက်ပွဲဝင်ရန် အခွင့်အလမ်း ရရှိသွားတော့သည်။ မြေပြင်စစ်ပွဲ နှစ်ရက်မြောက် နေ့တွင် မက်ဗေးတို့တပ်ဖွဲ့သည် ရန်သူကိုတိုက်ခိုက်ရင်း ရှေ့သို့ ချီတက်ခဲ့ရာ သူတို့ရှေ့ နှစ်ကီလိုမီတာအကွာတွင် ကတုတ်ကျင်း ထဲမှ ရန်သူ စက်သေနတ်ကြီး တပ်ဖွဲ့ ပစ်ခတ်ခုခံနေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြသည်။ မက်ဗေးတို့ တပ်စိပ်မှုက ထိုစက်သေနတ် သမားများကို ချေမှုန်းရန် မက်ဗေးအား အမိန့်ပေးသည်။

နဖူးတွင် တပ်ဆင်ထားသော ပစ်မှတ်ရှာ မှန်ဘီလူးဖြင့်

တပ်ကြပ်ကြီး မက်ပေးသည် ရန်သူစက်သေနတ်သမားများ ရှိရာ ကတုတ်ကျင်းကို ကြည့်ရှုလိုက်သည်။ နောက်ပစ်မှတ်ကို သုညသို့ ချိန်ထားလိုက်၏။ စက်သေနတ်ကို အကွာအဝေးသို့ လိုက်ပြီးနောက် မောင်းနှင်သွားသော ဘရက်ဒလေသံချပ်ကာ ကား၏ အရှိန်နှင့်ကိုက်အောင် ချိန်လိုက်သည်။ စက်သေနတ် သမား အီရတ်စစ်သားသည် သူ့ပစ်ကွင်းထဲ တစ်စက္ကန့်လောက် ဝင်လာသည်နှင့် သေနတ်မောင်းကို ဆွဲညှစ်လိုက်တော့သည်။ အီရတ်စစ်သား၏ ပခုံးအထက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး သူ့ရဲ့မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ထိုနည်းအတိုင်း သူ့ကိုင်ထားသော ၂၅ မီလီမီတာစက်သေနတ်ဖြင့် အစောပိုင်းက ပစ်ခတ်လိုက်သော စစ်သားဘေးရှိ နောက်ထပ်အီရတ်စစ်သားတစ်ဦးကိုလည်း ပစ်ခတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ကောင်းလိုက်တဲ့ ပစ်ချက်ပဲဟေ့၊ မင်း ပစ်လိုက်တာ ကို တွေ့လိုက်ရဲ့လား”

သူ့အဖော် သေနတ်သမားက သူ့ကို ပြောလိုက်သည်။ စိတ်ထဲခံစားနေရသော ရမ်ဘို၏ ဒေါသတကြီး ပစ်ချက် များကဲ့သို့ပင် မက်ပေး၏ ပစ်ခတ်မှုများသည် ပစ်မှတ်များကို လွဲချော်မသွားဘဲ ထိထိမိမိ ပစ်ချလိုက်နိုင်သည်။ ဤကဲ့သို့ ပစ်ခတ်လိုက်သော သူ၏ ပစ်ချက်များသည် သူ့ဘဝတွင် ပထမဆုံး ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်လိုက်သော လူသားပစ်မှတ်များ ဖြစ်လေသည်။ သူ့အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားသည်။ သူ၏ သေနတ်ပစ်လက်ဖြောင့်မှု၊ ကျွမ်းကျင်မှုများကို လက်တွေ့ စမ်းသပ်ရာတွင် အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ သူ ဝမ်းမသာပါ။

၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ အီရတ်စစ်မဖြစ်မီရောက် တပ်ကြပ်ကြီး တီမိုသီမက်ဗေး

သို့သော် ထိုသို့ ပစ်ခတ်ပြီးသည့်နောက်တွင် မက်ဗေးသည် သူ၏ ပထမဆုံး လူသတ်ခြင်းအရသာနှင့် သွေးစွန်းသော သူ့လက်များကို သူဒေါသဖြစ်မိသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် မအိမသာ ဖြစ်ရလေသည်။

ယနေ့မန္တလေးစာအုပ်တိုက်

ထို့အပြင် နာရီတစ်ရာစစ်ပွဲမှ အစုအပြုံလိုက် အသတ်ခံရသော လူသတ်ပွဲကြီး၏ မြင်ကွင်းကြောင့်လည်း သူ့ရင်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲရသည်။ အီရတ်တို့ကို တိုက်ခိုက်ရသည်မှာ အလွန်လွယ်ကူသည်။ မက်ဗေး၏ စိတ်ထဲတွင် ကုလသမဂ္ဂ တပ်ဖွဲ့များ၏ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုအဖြစ် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရသည်ကို ဒေါသလည်း ဖြစ်မိသည်။ တစ်သက်လုံး မေ့လို့မရသော အိပ်မက်ဆိုးကြီးအဖြစ် စွဲလမ်းသွားပြီး သူကြောက်လန့်သွား၏။ ထိုအဖြစ်မျိုးသည် တစ်စထက်တစ်စ ကမ္ဘာကြီးကို လွှမ်းမိုးသွားမှာကိုလည်း သူစိုးရိမ်ထိန့်လန့်မိသည်။

ထိုကဲ့သို့ စိတ်ထဲတွင် စနောင့်စနင်း ဖြစ်နေမိသော်လည်း တပ်ကြပ်ကြီး မက်ဗေးမှာ မဟာမိတ်တပ်များ၏ ပင်လယ်ကွေ့စစ်ပွဲတွင် အီရတ်အပေါ် အောင်မြင်မှုအား ဂုဏ်ယူခဲ့ပါသည်။ ၁၉၉၁ ခု မတ်လနောင်းပိုင်းတွင် သူ့အတွက် သတင်းကောင်းရောက်လာသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ သူပြန်ရမည်ဟု အမိန့်ရရှိပြီး အထူးတပ်ဖွဲ့လက်ရွေးစင်အဖြစ် သူ့ကို ရွေးချယ်ရန် မြောက်ကာရိုလိုင်းနားရှိ ဖို့ဘရက်တွင် သင်တန်းတက်ရမည်ဟု ဆိုသည်။ ဦးထုပ်စိမ်းတပ်ဖွဲ့ **Green Beret** တွင် အရွေးချယ်ခံရန် နောက်ဆုံးတော့ သူ့အခွင့်အလမ်း သာလာလေပြီ။ သူ့အနာဂတ်သည် အာမခံချက်ဖြင့် တောက်ပလာလေသည်။

*

မြောက်ကာရိုလိုင်းနားကို ပျံသန်းလာသော ခရီးသည်တင်လေယာဉ်ပေါ်တွင် မက်ဗေး လိုက်လာသည်။ သူ့ဘေးတွင်

မက်ဗေးဝယ်သွားသော စစ်ပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်

သူ့လို ပင်လယ်ကွေ့စစ်ပြန် ရဲဘော်တစ်ဦးလည်း ပါသည်။ အရပ်သား ခရီးသည်များက သူတို့၏ ဆံပင်တိုတိုနှင့် စစ်ယူနီဖောင်းများကို သတိထားမိသဖြင့် ခရီးသည်တစ်ဦးက-

“ဟေး၊ မင်းတို့ ဟိုက လာတာလား။”

ဟုမေးလိုက်သဖြင့် မက်ဗေးကပြုံးပြီး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပြန်လာတာပါ။”

ပင်လယ်ကွေ့ စစ်ပြန်နှစ်ယောက် လေယာဉ်ပေါ် ပါလာသည်ကို လေယာဉ်မှူး ကြားသွားသဖြင့် ကန္တရမုန်တိုင်း စစ်ပြန်နှစ်ဦး လေယာဉ်ပေါ်လိုက်ပါလာကြောင်း၊ ထိုရဲဘော်များကို ခရီးသည်များက ဂုဏ်ပြုသင့်ကြောင်း ကြေညာလိုက်သည်။

“ပင်လယ်ကွေ့ စစ်ပွဲက ပြန်လာတဲ့ ရဲဘော်များကို ဂုဏ်ပြုကြိုဆိုပါတယ်။”

အမေရိကန်လူမျိုးများသည် ထင်ရှားသော အားကစား

သမားများ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသားများ၊ မင်းသမီးများကို အလေးထား အားကျကြသည်။ တွေ့သည့်နေရာတွင် အရေးတယူနေရာ ပေး ဆက်ဆံတတ်လေသည်။ ယခု လေယာဉ်ပေါ်မှ ခရီးသည် များသည် လေယာဉ်မှူး၏ ကြေညာသံကို ကြားသည်နှင့် သူတို့ ထိုင်ခုံများမှ ထရပ်ပြီး တန်းစီကာ စစ်သားနှစ်ယောက်ကို လာရောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။

ထိုနောက် လေယာဉ်သည် မြောက်ကာရိုလိုင်းနား၊ ဖေ ယက်ဗီးလ်သို့ ဆိုက်ရောက် လာခဲ့လေသည်။ အမြင့်ဆုံးအချိန် များလည်း ကုန်ဆုံးကျော်လွန်ခဲ့ပြီ။ ဦးထုပ်စိမ်း အထူး တပ်ဖွဲ့ ထဲဝင်ရေး အခြေအနေကား ထူးခြားမှု မရှိသေးပေ။ သူ့နာမည် စာရင်းတင်ပြီးကတည်းက ဝင်ခွင့်ပြုမည့်နေ့ကို မက်ဗေး မျှော် နေခဲ့သည်။ အထူးတပ်ဖွဲ့ထဲ ဝင်ခွင့်ရရေးမှာ သူ့ဘဝအတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခုဖြစ်သည်ဟု မက်ဗေး ယူဆသည်။

အရိုင်းစိတ်နိုးထလာခြင်း

ပါရှင်းပင်လယ်ကွေ့တွင် သုံးလကြာ နေထိုင်ခဲ့ခြင်းသည် သူ့ အဖို့ စိတ်ရောရုပ်ပါ ကျဆင်းခဲ့လေသည်။ စစ်ပွဲ၏ အနိဋ္ဌာရုံ ကြောင့် စိတ်ဓာတ် အကြီးအကျယ်ကျခဲ့သလို သဲကန္တာရထဲ တွင် အပူဒဏ်၊ စစ်ပွဲဒဏ်တို့ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်မှာ ညှိုးချိုး ခဲ့သည်။ တပ်ရင်းမှူးက သူ့တို့၏ ဤအခက်အခဲကို နားလည် သဘောပေါက်သဖြင့် ပင်လယ်ကွေ့စစ်ပြန်ရဲဘော်များအားလုံး ကို ခေါ်ပြီး သူတို့အား စမ်းသပ်ဆေးမှုအား ရက်ရွှေ့ပေးမည် ဟု ရှင်းပြသည်။

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ အခုပဲစမ်း သပ်ခံဖို့ အသင့်ရှိပါတယ်”

ဟု ခပ်ကြားကြား ကန္တာရမုန်တိုင်း စစ်ပွဲပြန်တစ်ဦး က ထပြောလေသည်။ အစမ်းခံရမည့် စစ်သားချင်း အတူတူ သူတို့ကို ရက်ရွှေ့ပေးခြင်းသည် သူတို့အာနည်းသည် သဘော သက်ရောက်နေသဖြင့် ရွှေ့ဆိုင်းရန် မလိုဟု မက်ဗေးကလည်း ယူဆသည်။ သို့သော် သူ့အယူအဆမှာ မှားသွားပါသည်။ ၂၄ ရက်ကြာ စမ်းသပ်မှုအစီအစဉ်တွင် ပါဝင်ခဲ့သော စစ်သား အများအဖို့ သူတို့ တက်ရောက်ခဲ့သော အခြေခံသင်တန်း ထက် များစွာပင်ပန်းခက်ခဲနေသည်ကို ကြုံတွေ့ရလေသည်။ နှစ်ရက်မြောက်နေ့တွင် မက်ဗေး အရုံးပေးလိုက်လေသည်။ နှစ်ပတ်ကြာသည့်အခါ သူ၏ နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ် မြောက်မွေးနေ့ ကို ရောက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် အဘိုးအိုတစ်ယောက်လို သူမောပန်းနေပေပြီ။

“ကျွန်တော် မလိုက်နိုင်တော့ဘူး”

ဟု မက်ဗေးက တပ်ရင်းမှူးကို သတင်းပို့သည်။ သူ၏ စစ်သက်သုံးနှစ်ကာလအတွင်း အောင်မြင်မှုများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရရှိခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ယခုအကြိမ်တွင်ကား သူကျဆုံးခဲ့ပေပြီ။ ၁၉၉၁ ခုနှစ် ကုန်ပိုင်း၌ သူ့အဖို့ လူလည်းပင်ပန်း၊ စိတ်လည်း ညစ်နေသဖြင့် စစ်တပ်မှ ထွက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

ပင်ဒယ်လ်တန်ရှိ သူ့အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ သူ့ အနာဂတ်အတွက် မျှော်မှန်းချက်များ ကြီးကြီးမားမား ရှိ နေဆဲဖြစ်သည်။ သူစစ်ထဲဝင်ခဲ့ပြီး စစ်ပွဲက အပြန်၌လည်း ရင်

ဘတ်တွင် ဆုတံဆိပ်အပြည့် ပါလာခဲ့သည်။ သို့သော် ဤတံဆိပ်များဖြင့် အလုပ်လုပ်စား၍ မရပေ။ နယူးယောက် အနောက်ဘက်တွင် စီးပွားရေး အခြေအနေမှာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှား နေကြရ၏။ မျှော်မှန်းသလောက် အခြေအနေက မပေးသေးပေ။ စိတ်ပျက်နေသော မက်ဗေးသည် သူ၏ အစိမ်းရောင်ယူနီဖောင်း နှင့် မွဲညစ်ညစ် ရုပ်အင်္ကျီတို့ကို ဝတ်ကာ လုံခြုံရေးအစောင့် အဖြစ် အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့လေသည်။ ထိုအလုပ်ကိုလည်း သူ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားလုပ်သည်။ သို့သော် အလုပ် က ပင်ပန်းသည်။ အချို့ရက်သတ္တပတ်များတွင် နာရီ ၈၀ အထိ လုပ်ရသည်။ ရေရှည်တွင် မက်ဗေးစိတ်တိုလာသည်။ အလုပ် တိုလည်း ငြီးငွေ့လာ၏။ အလုပ်တာဝန်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ့ မကျေနပ်ချက်များကို အလုပ်ရှင်အား တင်ပြလေသည်။

ဤကာလအတွင်း မက်ဗေးသည် သူ့အဖေနှင့် အတူ နေထိုင်သည်။ သူ့အဖေအိမ်တွင် ယခုအခါ အိမ်သား သုံး ယောက်ဖြစ်နေ၏။ သူ့နှင့် သူ့အဖေအပြင် သူ့ညီမဂျွန်နီဖာလည်း လာနေသည်။ အိမ်က ကျဉ်းသဖြင့် လူသုံးယောက် နေရသည်မှာ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း ဖြစ်နေသည်။ မက်ဗေးမှာ လုံးလောက် သည့် နားနေချိန် မရရှိသဖြင့် တဖြည်းဖြည်း စိတ်တိုလာ၏။ အလုပ်က ပင်ပန်း အိမ်မှာလည်း နားစရာနေရာက ကျဉ်းသဖြင့် စိတ်ရော၊ လူပါ ကျဉ်းကျပ်ကာ စိတ်မရှည်တော့ခြင်းဖြစ်သည်။ စိတ်ထဲတွင် မကျေနပ်တော့သဖြင့် “ဒီနေရာမှာက ငါနေဖို့ မသင့်တော့ပါလား” ဟု နောက်ဆုံး သူစဉ်းစားလာတော့သည်။

အောက်ဘက်အလှည့်

တပ်ကထွက်ပြီးသုံးလမပြည့်သေးပေ။ တစ်နေ့ မက်ဗေးသည် သူ့အဖေအိမ်မှ ရုတ်တရက်ပြေးထွက်လာသည်။ ထိုနေ့မှာ နှင်းများ တဖြဲဖြဲကျနေသည်။ အလန်တကြားထွက်လာသော မက်ဗေးသည် အနွေးအင်္ကျီဝတ်မလာဘဲ အားကစားဝတ်စုံ **Track Suit** လေးဖြင့် အိမ်အပြင်ဘက်တွင်ရပ်နေ၏။ သူ့ဘယ် သွားရမလဲ စဉ်းစားနေသည်။ နောက် သူ့ကားပေါ်တက်ပြီး အဘိုးအိမ်သို့ မောင်းထွက်သွားတော့သည်။ မျက်ရည်များ စီး ကျနေသော မက်ဗေးသည် အဘိုးအိမ်တံခါးကို ခေါက်လိုက် သည်။

“မက်ဗေး မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ”

မက်ဗေးနေသော ကားနောက်တွဲအိမ်

ယနေ့မန္တလေးစာအုပ်တိုက်

သူ၏ နောက်ဆုံးနေ့များကို ဆောင့်မျှော်နေရသည့် မက်ဗေး

အဘိုးက အိမ်တံခါးဖွင့်ပေးပြီး သူ့ကို အိမ်ထဲဝင်ခိုင်းသည်။ နောက် မျက်ရည်တတွေတွေကျနေသော မြေးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် တစ်ခုခုဖြစ်လာပြီဟု စိုးရိမ်သွားလေသည်။

“မက်ဗေး ဘာဖြစ်လို့လဲ ပြောစမ်း”

“အဘိုး သား ဘာမှမပြောချင်ဘူး”

“တစ်ယောက်ယောက်ကို ခေါ်ပေးရမလား”

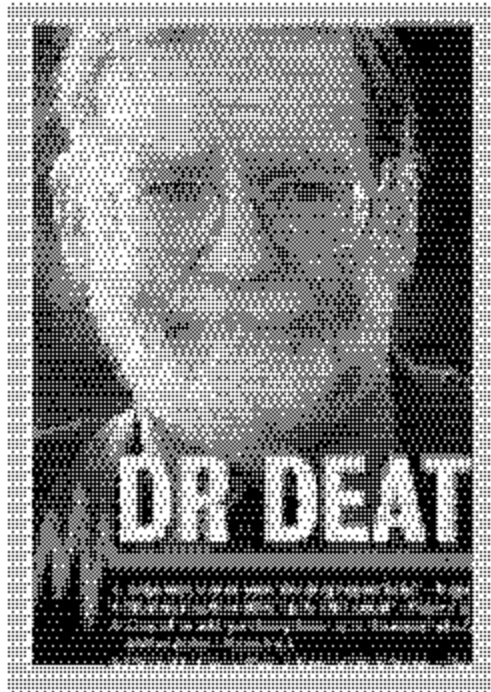
“ဘယ်သူမှ မခေါ်နဲ့၊ သားတစ်ယောက်တည်းနေချင်တယ်၊ ကောင်းသွားမှာပါ”

အက်ဒ်က သူ့မြေးကို အိပ်ရာပေါ် ခဏလှဲနေစေသည်။ မက်ဗေးသည် လှဲနေရင်း ခေါင်းထဲတွင် အတွေးပေါင်းစုံ ဝင်

နေ၏။ အမိုက်ဘက် တွန်းနေသော အတွေးများကသာ သူ့ကို လွှမ်းမိုးနေသည်။ သူ့ကိုသူ သတ်သေချင်စိတ်လည်း ခေါင်းထဲ ရှိနေ၏။ သို့သော် သူသာ သတ်သေလိုက်လျှင် သူ့အဘိုး ရင်ကွဲသွားမည်ကို တွေးလိုက်ပြီး ထိုစိတ်ကူးကို ရပ်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံး စိတ်ငြိမ်သွားကာ အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

မက်ဗေးသည် ပင်လယ်ကွေ့ စစ်ပွဲ၏ အနိဋ္ဌာရုံများ ကြောင့် စိတ်ကျဝေဒနာခံစားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ စစ်သားဘဝ တွင် ပထဆုံး တိုက်ခဲ့ရသော တိုက်ပွဲအစစ်၏ အသက်လုပွဲများ၊ ရက်စက်မှုများ၊ စစ်၏မြင်ကွင်းများက သူ့ကို ခြောက်လှန့် နေခဲ့သည်။ ထိုသို့ စိတ်ဓာတ်ကျနေမှုကြောင့် သူဖတ်သော စာအုပ်များမှာ အမေရိကန်အစိုးရကို ဆန့်ကျင်သောစာအုပ်များ ဖြစ်နေသည်။ အစိုးရဆန့်ကျင်ရေးစာအုပ်များ ဖတ်ပြီး သူ့ညီမကို ထိုစာအုပ်များပါ အကြောင်းများကို ပြောပြသည်။ စပ်စု တတ်သော ညီမကလည်း အစ်ကို ပြောသမျှကို နားထောင်သည်။ တချို့အကြောင်းများကို ဂျနီ ဖာ နားမလည်ပေ။ သူမ ဉာဏ်မမီသော စာပိုဒ်များကို ရွတ်ပြနေသည့် အစ်ကိုအား မော့ကြည့်ရင်း အစ်ကိုက တယ်တော်ပါလားဟု မြှောက်ပြော တတ်သည်။ မက်ဗေးအဖို့မှာ သူ့နိုင်ငံရေး အမြင်တို့ကို မျှဝေ ခံစားနိုင်သော ညီမဖြစ်သူနှင့် အချိန်ရလျှင်ရသလို ဆွေးနွေး ခဲ့ကြလေသည်။

DR DEATH

သို့မဟုတ်

အပြစ်မဲ့ အမွှေးခရီး ၂၁၅ ဇယားကို

သတ်ခဲ့သော

ဒေါက်တာဟာရီရှပ်မင်း

ယနေ့မန္တလေးစာအုပ်တိုက်

အဘွားအို ၂၁၅ ယောက်ကို သတ်ခဲ့သော ဒေါက်တာဟာရီးရှစ်မင်း

နေခြည်ဖြာသော နွေရာသီ မနက်ခင်းတစ်ခု၌ သူ၏ ရေးနောလ် အက်စ်ပေစ်ကားလေးကို မော့ထရမ်လမ်းဟောင်းကြီးပေါ်တွင် ဒေါက်တာဟာရီး“ဖရက်” ရှစ်မင်း မောင်းလာခဲ့သည်။ ကားပေါ်မှနေ မန်ချက်စတာမြို့ကို စီး၍မြင်ရသည်။ စက်မှုတော်လှန်ရေးကာလက ခေတ်အမီဆုံးမြို့အဖြစ် တည်ဆောက်ခဲ့သော မြို့သည် အင်္ဂလန်အနောက်မြောက်ဘက် စိမ်းလန်းသော ပင်နိုင်းတောင်ကြောပေါ်တွင် တည်တံ့လျက်ရှိသည်။ ယခုအချိန်၌ မြို့နေလူထုသန်းတစ်ဝက်ခန့် ရှိပေပြီ။ ယခုအထိ မီးခိုးခေါင်းတိုင်များနှင့် အိမ်များရှိနေသေးသည်။ ခြောက်ထပ်မြင့်သော ချည်စက်များလည်း ရှိ၏။ မြို့၏ အသွင်လက္ခဏာမှာ အတိတ်၏ ဂုဏ်ကျက်သရေရှိသော နေ့ရက်များကို အမှတ်ရစေတော့သည်။

အသက် (၅၂)နှစ်ရှိသည့် ရှစ်မင်းသည် ဟိုက်ရပ်ကွက်တွင်ရှိသော သူ့လူနာကို လာကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍ သာယာလှပသော ထိုမြို့ကလေးတွင် အလုပ်သင်ဆရာဝန်အဖြစ် သူ၏ ဆရာဝန်ဘဝကို စတင်ခဲ့သည်။ သူ့လူနာ

ရှိသည့် ဟိုက်ရပ်ကွက်မှာ သန့်ရှင်းပြီး တိတ်ဆိတ်၏။ သက်ကြီး
ရွယ်အိုများအတွက် သီးသန့်လိုဖြစ်နေသော နေရာလည်းဖြစ်နေ
သလို မိုးထိုးနေသော ဟိုက်ဘုရားကျောင်းလို အဆောက်အအုံ
ကြောင့်လည်း မြို့မှာ နာမည်ကြီးလေသည်။ ဆရာဝန်သည်
ကားကို ဘယ်ဘက်ချိုး၍ ကျဉ်းမြောင်းသော ဂျိုဝယ်လမ်းလေး
အတိုင်း မောင်းလာခဲ့သည်။ အိမ်နံပါတ် ၇၉ ရှေ့သို့ ရောက်
သောအခါ ကားကို စက်သတ်လိုက်၏။ သူ၏ ဆေးအိတ်အနက်
ကို ဆွဲပြီး အဖြူရောင်ခြံတံခါးကိုဖွင့်ကာ လူသွားလမ်းလေး
အတိုင်း အိမ်ပေါက်ဝသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အိမ်လေးမှာ
သေသေသပ်သပ်ဆောက်ထား၏။ ကျောက်တုံးလေးများ ခင်း
ထားသည့်လမ်းအတိုင်း လျှောက်ကာ အိမ်ပေါက်ဝသို့ ရောက်
လာသည်။ နှစ်ထပ်အိမ်ပုလေး တံခါးဝသို့ရောက်သည့်အခါ
အိမ်တံခါးမှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်လိုက်လေသည်။

ကက်သလင်း ဂရန်ဒီကို ဒေါက်တာရှစ်မင်း ကောင်း
ကောင်းသိပါသည်။ ဆယ်စုနှစ် နှစ်ခုတောင်ရှိရောမည်။ မြို့နယ်
ကျန်းမာရေးအဖွဲ့၌ သိရှိခဲ့ကြ၏။ သူ၏ လူနာဖြစ်လာချိန်မှစ၍
အမြဲလိုလို ဆေးစစ်ဆေးကုပေးရသည်မှာ နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့
ပေ။ ယခု အသက် (၈၁) နှစ်ရှိသော အဘွားအိုကို သုံးကီလိုမီတာ
အဝေးမှနေ၍ ဆေးလာကုပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုမနက် (၈)
နာရီရှိပြီ။ နီညိုရောင်ဆံပင်နှင့် မစွက်ဂရန်ဒီက ရှစ်မင်းကို
တံခါးဖွင့်ပေးပြီး ဧည့်ခန်းထဲခေါ်လာသည်။ သူမ၏ ဧည့်ခန်းမှာ
သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ပြီး နေချင့်စဖွယ် ပြင်ထားလေသည်။ သူက
အကြာကြီးမနေပေ။ ဆေးအိတ်ကိုဖွင့်ပြီး ဆေးထိုးအပ်၊ ဆေးပု

လင်းစသည် ဆေးပစ္စည်းများကို ထုတ်ယူသည်။ မစ္စကံဂရန် ဒီက အင်္ကျီလက်မောင်းကို ပင့်တင်ကာ ရှေ့သို့ထိုးပေးသည်။ ဆရာဝန်သည် လက်မောင်းပေါ်မှ ဆေးထိုးသည့်အကြောရှိရာ တစ်ဝိုက်ကို အရက်ပြန်ဆွတ်ထားသော ဝှမ်းစနှင့် ပွတ်လိုက်၏။ နောက် ဆေးစုပ်ထားသည့် ဆေးထိုးအပ်ကို အကြောထဲသို့ ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

မစ္စကံဂရန်ဒီက စိတ်လျော့ပြီး မျက်လုံးမှိတ်ကာ ဆိုဖာ နောက်မှီပေါ် မှိန်းနေလိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအချိန်၌ ရှစ်မင်းသည် သူ၏ ဆေးကိရိယာများကို ဆေးအိတ်ထဲ ပြန် ထည့်ကာ ကျောက်တုံးလေးများ စီထားသော လမ်းကလေး အတိုင်း ခြံပေါက်သို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့၏။ သူ့ကားကို စက်နှိုးပြီး ဈေးလမ်းပေါ်ရှိ သူ့ဆေးခန်းသို့ ပြန်မောင်းလာခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့မနက် ကုန်လွန်ခဲ့ပြီးသည့်နောက် ၁၉၉၈ ခုနှစ် ဇွန် ၂၄ ရက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ကက်သရင်းဂရန်ဒီ၏ စာတစ် စောင်သည် ဟာမဲလ်တန်ဝါဒီကုမ္ပဏီသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ထိုကုမ္ပဏီမှာ ရှေ့နေများ၏ ဥပဒေအကျိုးဆောင်ကုမ္ပဏီဖြစ်ပြီး ဈေးလမ်း၌ပင် ရုံးခန်းဖွင့်ထားသည်။ ဆရာဝန်၏ ဆေးခန်း အထက်ဘက်၌ ရှိလေသည်။

ရဲကို သွားတိုင်ပါ

အင်ဂျယ်လာဝုဒ်ရပ်ဖ် တရုတ်ရှုပ်ငိုနေသည်။ မျက်ရည်များမှာ ပါးပြင်ပေါ် စီးကျလျက်ရှိ၏။ သူမအမေ ဆုံးသွားပြီ။ တစ်ဦး တည်း အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့သည့် သူမအမေ ကက်သလင်း

ဂရန်ဒီ ကွယ်လွန်ပြီဟု ဒေါက်တာရှစ်မင်း ပြောပြသဖြင့် သူမ အဖို့ ပရိဒေဝတောက်လောင်ခဲ့ရသည်။ ရုတ်တရက် အမေ ဆုံးသွားပြီဆိုသဖြင့် မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ရသည်။ အမေ ကို တွေ့ခဲ့သည့်အချိန်အထိ အမေက အကောင်ကြီးရိုသေး သည်။ နေထိုင်မကောင်းကြောင်းလည်း မပြောခဲ့ပေ။ ယခုတော့ ကောက်ကာငင်ကာ နှုတ်မဆက်ဘဲ အမေ ခွဲခွာသွားလေပြီ။ ဆရာဝန်ကလည်း သူမရော ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဖီးလ်ကိုပါ ရှင်းပြ နေ၏။

မနေ့က မနက်ကပင် သူမအမေထံ သူ ရောက်ခဲ့သေး သည်။ နေထိုင်ရသည်မှာ သိပ်မကောင်းလှဟု ပြောသည်။ မအိမ်သာဖြစ်နေသည်ဟု နောက်ဆုံး သူရောက်ခဲ့တုန်းက ပြောပြကြောင်း ရှစ်မင်းက ရှင်းပြနေသည်။ ဆရာဝန် ပြန်သွားပြီး နာရီအနည်းငယ်ကြာ၌ မစ္စကံဂရန်ဒီ၏ မိတ်ဆွေနှစ်ယောက် သူမထံလာလည်စဉ် အင်ဂျယ်လာ၏ အမေမှာ အဝတ်အစား သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်လျက်သားဖြင့် ဆိုဖာပေါ် ခွေခွေလေး လဲ ကျနေလေသည်။ ထိုအချိန်၌ သူမ အသက်မရှိတော့ပေ။ သူ တို့က ဒေါက်တာရှစ်မင်းထံ ဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းကြား လိုက်သည်။ ဆရာဝန်လည်း ချက်ချင်းရောက်လာသည်။ မစ္စကံ ဂရန်ဒီကို အသေအချာစစ်ကြည့်သည်။ မှန်သည်။ သူမ အသက် မရှိတော့ပေ။ နှလုံးခုန်ရပ်သွားလေပြီ။ သူမ သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ထောက်ခံစာကို ဆရာဝန်က ရေးပေးသည်။ ထို စာတွင် ဘာကြောင့် သေဆုံးရသည့်အကြောင်းလည်း ပါရှိလေ သည်။

အင်ဂျယ်လာဝုဒ်ရပ်ဖိက သူမလက်ထဲရှိ သေဆုံးကြောင်း ထောက်ခံစာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။ သေဆုံးရသည့်အကြောင်းကို ခပ်ရိုးရိုးပင် ရေးထားသည်။ “အသက်အရွယ် အိုမင်း၍ ကွယ်လွန်သည်” ဟု ပါရှိလေသည်။ “မဆုံးခင် ရက်ပိုင်းကပဲ အမေ့ဆီ ကျွန်မတို့ ရောက်ပါတယ်။ နေ့လို့မကောင်းဘူးလို့လည်း မပြောဘူး၊ အမေ့ကြည့်ရတာ နေထိုင်မကောင်းတဲ့ လက္ခဏာလည်း မတွေ့ရပါဘူး၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ အမေရယ်”

ရှစ်မင်းက “ကျွန်တော့်ကို ပြောတာကတော့ ရင်ဘတ်က အောင့်တယ်၊ အစောမကြေတာလား၊ အစာအိမ်မှာ တစ်ခုခု ဖြစ်နေသလား၊ မသိဘူးလို့ ခင်ဗျားအမေက ပြောပါတယ်” ဟု ပြန်ပြောသည်။ ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင်က ရှင်းပြနေသဖြင့် အင်ဂျယ်လာမှာ စိတ်သက်သာသွား၏။ ဆရာဝန်ကလည်း သူ အသေအချာ စစ်ဆေးခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ဆေးရုံပို့ပြီး ဘာကြောင့်သေရသလဲဟု ခွဲစိတ်၍ စစ်ဆေးစရာမလိုကြောင်း ဖြည့်စွက်ပြောဆိုလေသည်။

အသုဘချပြီးသည့်နောက် အင်ဂျယ်လာတို့ လင်မယားသည် ကီလိုမီတာ ၁၃၀ ခန့်ဝေးသော သူတို့နေအိမ်ရှိရာ ဝါးဝစ်ရှိုင်းယားသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ အင်ဂျယ်လာမှာ အမေရုတ်တရက် ဆုံးသွားရသည့်အတွက် ဖြေလို့မရနိုင်သေးပေ။ မကြာသေးခင်ကပင် သူတို့အိမ်တွင် အမေ လာနေခဲ့သေးသည်။ အယ်ဂျယ်လာ၊ ဖီးလ်၊ သားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ အမေ တပြုံးပြုံးနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ခဲ့သည်။ သူတို့နှင့် အဝေးကြီးလမ်းလျှောက်ခဲ့သေးသည်။ စကားတွေ ပြောခဲ့သေးသည်။ အိမ်မှုကိစ္စ

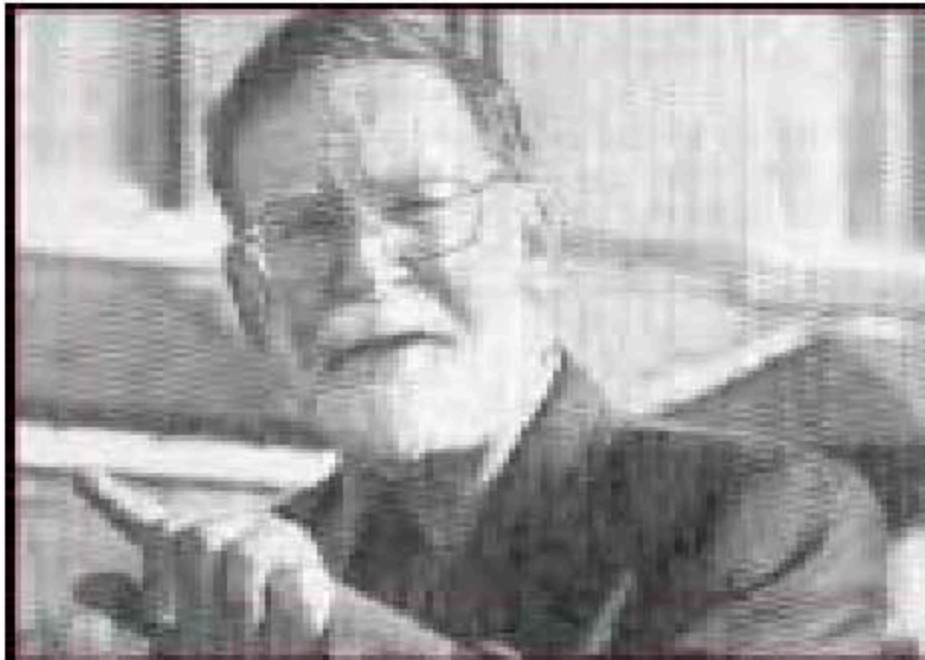
များကိုလည်း အမေ ဝင်ကူလုပ်ကိုင်ခဲ့သေးသည်။ ယခုတော့ အမေရယ်။

ဖီးလ်က အင်ဂျယ်လာ၏အမေသေဆုံးရသည်မှာ ထူးခြားသည်ဟု သူ့မိန်းမကို ညင်သာစွာ ပြောပြ၏။ “မင်းအမေ ရုတ်တရက် သေသွားတာက မင်းအဒေါ်ဆုံးတာနဲ့ တစ်ပုံတည်းပဲ” လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်က အင်ဂျယ်လာ့အဒေါ် အဲလ်စီ ပလက် ကွယ်လွန်ခဲ့စဉ်ကလည်း နှလုံးရောဂါဖြင့် ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမသည်လည်း ဒေါက်တာရှစ်မင်း၏ လူနာပင် ဖြစ်လေသည်။

ဇူလိုင် (၁) ရက်နေ့၌ အမေ့အလောင်းကို ဟိုက်ဘုရားကျောင်းမှာပင် အင်ဂျယ်လာက မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်လိုက်သည်။ နောက်နှစ်ပတ်လောက် ကြာသည့်အခါ အင်ဂျယ်လာ့ ရုံးခန်းသို့ စာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။ **Hamiton ward & Co,** က ကိုယ်စားပြုပြီး ပို့လိုက်သောစာဖြစ်သည်။ ထိုကုမ္ပဏီက ဥပဒေအကျိုးဆောင်လုပ်ငန်း ကုမ္ပဏီဖြစ်သည်။ အင်ဂျယ်လာကလည်း ဝါးဝစ်ရှိုင်းရားတွင် ရှေ့နေတစ်ယောက်အဖြစ် လက်တွေ့ဆင်းနေစဉ် သူမ ရုံးခန်းကို စာရောက်လာခြင်းဖြစ်ပြီး စာထဲ၌ သူတို့ကုမ္ပဏီထံ သေတမ်းစာတစ်စောင် ရောက်လာသည့်အကြောင်း၊ သေတမ်းစာမှာ ကက်သလင်းဂရန်ဒီကလက်မှတ်ရေးထိုးထားပြီး သူမပိုင်ဆိုင်သည့် ဒေါ်လာ ခြောက်သိန်းတန် အိမ်ကို ဒေါက်တာဖရက်ရှစ်မင်းကို လွှဲပြောင်းပေးလိုက်သည့် သေတမ်းစာဖြစ်ကြောင်း ပါရှိလေသည်။ အကျိုးဆောင်ကုမ္ပဏီကလည်း မစ္စက်ဂရန်ဒီကိုယ်စား ဆောင်ရွက်ပေး

ခွဲသည့်အလုပ်တွေ ယခင်က မရှိခဲ့ဖူးသည့်အတွက် ယခု ခေါင်း
နည်းနည်း ရှုပ်သွားကြလေသည်။

အင်ဂျယ်လာဝုဒ်ရပ်ဖ်မှာ မှင်တက်မိပြီး တအံ့တဩဖြစ်
သွားသည်။ သူမက တစ်ဦးတည်းသောသမီး၊ အမေ့ပစ္စည်း
မှန်သမျှ သူမ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း တရားဝင်အချက်အလက်တွေ
ရှိပြီး သား၊ အမေ ယခုနေသည့်အိမ်ကြီးလည်း သူမ ရမည့်အမွေ
ထဲမှာ ပါသည်။ ယခု သေတမ်းစာအသစ်၏ မိတ္တူကို သူမထံ
ဖက်စံနှင့် ပို့လိုက်သည့်အတွက် တစ်စက္ကန့်လောက် အံ့ဩသွား
ရပါသည်။ သေတမ်းစာကို ဖတ်ကြည့်သည့်အခါ အမှန်ဟုပြော
ရမှာ ခက်နေသည်။ အလေးအနက် မရှိဘဲ ရေးထားသော
အသုံးအနှုန်းများက ပေါ့ပျက်ပျက်ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။
ခံစားမှုကင်းမဲ့တဲ့ သေတမ်းစာပဲ။ လက်နှိပ်စက်စာလုံးများက
လည်း ဖရိုဖရဲနှင့် ဟိုတစ်လုံးဒီတစ်လုံး ဖြစ်နေပြီး ဝင်ရိုးချောင်
နေသော လက်နှိပ်စက်အစုတ်ကြီးနှင့် ရိုက်ထားသည်။ သူမ
အမေလို အလွန်စေ့စပ်သေချာပြီး မာနအပြည့်ရှိသော၊ သူ
တစ်ပါး အပြစ်ပြောတာမခံချင်သော မိန်းမမျိုးက ဤကဲ့သို့
ရေးသားလိုက်သည်ဆိုသည်မှာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်
ဖြစ်နေသည်။ အမေ့လက်မှတ်ကို သမီးဖြစ်သူ အင်ဂျယ်လာက
ကောင်းကောင်းမှတ်မိသည်။ ဒီလက်မှတ်ကတော့ သိပ်ပြီး
ကြီးလွန်းနေပါလား။ အမှန်တော့ ဤသေတမ်းစာမှာ အတုကြီး
ဆိုသည်ကို သူမ သဘောပေါက်သွားပါသည်။ အင်ဂျယ်လာသည်
ထိုနေ့ညမှာပင် သူမ၏ ခင်ပွန်း၊ ဖီးလ်နှင့် ထိုကိစ္စကို တိုင်ပင်ကြ
သည်။ ဖီးလ်က ဝါးဝစ်တက္ကသိုလ်မှ ရူပဗေဒပါမောက္ခဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာဟာရီရှစ်မင်း

ဖီးလ်က ဒေါက်တာရှစ်မင်းကို သိက္ခာကျအောင် တစ်ယောက်
 ယောက်က လုပ်ကြံတာဖြစ်နိုင်သည်ဟု ပြောသည်။ ထို့ကြောင့်
 ဒေါက်တာ့ထံသွားပြီး ဆွေးနွေးလျှင် သူ့ဆီက အကြံကောင်း
 တစ်ခုတော့ ပေးနိုင်မယ်ထင်တယ်ဟု ပြောသည့်အခါ “မဟုတ်
 ဘူး ဒေါက်တာ့ဆီသွားပြောလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ပိုပြီး ခိုင်လုံ
 တိကျအောင် ကျွန်မတို့က အရင်စုံစမ်းတာ ကောင်းတယ်” ဟု
 ရှေ့နေသိစိတ်နဲ့ အင်ဂျယ်လာက ပြောလိုက်သည်။ သေတမ်းစာ
 တွင် လက်မှတ် ထိုးထားသော သက်သေနှစ်ယောက်ပါရှိသည်။
 နှစ်ယောက် စလုံးကို အင်ဂျယ်လာရော ဖီးလ်ပါ မသိကြပါဘူး။
 ထို့ကြောင့် ဟိုက်ကို သွားပြီး စုံစမ်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေသည်။

ပထမသက်သေက ခပ်ငယ်ငယ်ကလေးအမေ တစ်
 ယောက်ပါ။ သူမက သူတို့ကို မမြင်ဖူးပေ။ သေတမ်းစာ

ယနေ့မန္တလေးစာအုပ်တိုက်

အကြောင်း မေးမြန်းပြီး ထုတ်ပြသည့်အခါ “ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါဟာ ကျွန်မ လက်မှတ်ပါ။ ဒေါက်တာရှစ်မင်း ဆေးခန်းမှာ ကျွန်မ ထိုးပေးလိုက်တာပါ” ဟု ဖြေလိုက်သည့်အခါ လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြသည်။ အမျိုးသမီးက သေတမ်းစာကို သူ့သေသေချာချာ မဖတ်ခဲ့ရသည့် အကြောင်း၊ ဆေးခန်းမှာ ထိုင်နေသော အသက်ကြီးကြီး အဘွားအိုတစ်ယောက်ကိုတော့ သူမတွေ့လိုက်သည်။ သို့သော် မမှတ်မိတော့သည့်အကြောင်း ပြောပြသည်။ ဖီးလ်က ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ပြတော့လည်း သူမက မမှတ်မိသလို ကက်သလင်းဂရန် ဒီဆိုသည့် နာမည်ကိုလည်း မသိပါဘူးဟု ပြောသည်။

ဒုတိယသက်သေမှာ တုတ်ခိုင်သန်မာသော ဈေးသည် တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူကလည်း ပထမသက်သေအတိုင်းပင် သူ့ကို သက်သေအဖြစ်နှင့် လက်မှတ်ထိုးပေးဖို့ပြောပြီး ခေါက် ထားသည့် စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထိုးပေးသည်။ သူကလည်း ဖတ်မကြည့်တော့ဘဲ ထိုးရမည့်နေရာမှာ လက်မှတ်ထိုးပေး လိုက်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ယခု သေတမ်းစာကို ပြသည့်အခါ လက်မှတ် ထိုးထားသောစာရွက်သည် မူရင်းလား၊ မိတ္တူလား ဆိုတာ သူမသိဘူးဟု ပြန်ပြောသည်။ အင်ဂျယ်လာတို့ လင် မယားသည် နောက်ရက်တွေမှာလည်း သူမအမေ၏ မိတ်ဆွေ များထံ သွားလည်ပြီး တီးခေါက်ကြည့်ကြသည်။ ကက်သလင်း ဂရန်ဒီ ရုတ်တရက် ဆုံးသွားတာကို သူတို့အားလုံးက အံ့ဩ နေကြသည်။ မသေခင်ရက်တွေက သူတို့နှင့်တွေ့သည့်အခါ အလွန်ကျန်းမာတာ တွေ့ရသည့်အကြောင်း၊ သွက်လက် ဖျတ်

လတ်ပြီး ယခုလို ဖြစ်သွားမယ်ဟု မထင်ရသည့်အကြောင်း ပြောပြကြသည်။ ဝါးဝစ်ကို ပြန်ရောက်သည့်အခါ အင်ဂျယ် လာဂုဒ်ရပ်ဖ်သည် သူမ စဉ်းစားမိသည့်အချက်များ၊ တွေ့ဆုံ မေးမြန်းခဲ့သည့် အချက်များ၊ သိရှိခဲ့ရသည့်အချက်များကို စာ ရွက်ပေါ် တစ်ခုချင်း ချရေးပြီး သူမ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ရှေ့နေတစ်ယောက်ကို ပြပါသည်။ ထိုရှေ့နေက ရာဇဝတ်မှု ဆိုင်ရာ ဥပဒေနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်၏။ မိတ်ဆွေ ရှေ့နေက “ခင်ဗျားအနေနဲ့ ရဲကိုသာ တိုင်ချက်ဖွင့်ပေတော့” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

တစ်လမ်းတည်းရှိသည်

စုံထောက်ရဲမှူး ဘားနက်ပိုစတဲလ်မှာ အသက် (၄၅) နှစ်ပဲ ရှိပါ သေးသည်။ ယခု စတေးလ်ဘရစ်ချ်ရဲစခန်းထဲမှာ ငြိမ်သက် စွာ ထိုင်နေ၏။ သူ့လက်ထောက်က ကက်သလင်းဂရန်ဒီ၏ သေတမ်းစာမှာ သံသယဖြစ်ဖို့ကောင်းကြောင်း ရှင်းပြနေသည် ကို နားထောင်နေသည်။

“စပျစ်သီးချဉ်တဲ့ အမှုမျိုးလားဗျ၊ အမေက အမွေချန် မထားတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေဦးမယ်” လို့ ပြောလိုက် တယ်။

“မဟုတ်ဘူး”

စုံထောက်အရာရှိ စတန်အီဂါတန်က ပြောသည်။ သူကမူ (၅၅) နှစ်ရှိပြီ။ အင်ဂျယ်လာနှင့် ဖီးလ်တို့ကို သူတွေ့ဆုံမေးမြန်း ခဲ့သည့်အကြောင်း ရှင်းပြ၏။ သူနှင့်အတူ တခြားစုံထောက်

ဒေါက်တာဟာရီရှမ်းမင်း၏ အမှုကို ဖော်ထုတ်ခဲ့သူ

တစ်ယောက်လည်းပါပြီး သုံးနာရီလောက်ကြာအောင် မေးမြန်း ခဲ့သည့်အကြောင်း ရှင်းပြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် နှစ်ပေါင်း များစွာ အတူတွဲပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။ အမှု ဒါဇင်ပေါင်းများစွာကို အတူ စုံစမ်းထောက်လှမ်းခဲ့ကြဖူးသည်။

‘ဒီအမှုမှာ တူညီတဲ့ဖြစ်စဉ် အတော်များများ ရှိနေတာကို တွေ့ရတယ်’ အိဂါတန်က စားပွဲပေါ်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားသော ဖိုင်တွဲတွေ တစ်ထပ်ကြီး ရှိပါသည်။

ယခုလို တိုင်လာမှ ဆရာဝန်အပေါ် သံသယဝင်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ
ဒို့အရင်ကတည်းက သူ့မှာ သံသယဝင်စရာတွေ ရှိနေခဲ့သည်။

*

ဒေဘရီအဘရစ်က တူညီသော ဖြစ်စဉ်များကို ကြိုးစား၍
မေ့ဖျောက်ပစ်သည်။ သို့သော် သူမစိတ်ထဲတအံ့နွေးနွေး ဖြစ်နေ
ခဲ့၏။ ရှစ်မင်းကဲ့သို့ပင် တခြားဆရာဝန်များမှာလည်း အသက်
အရွယ် အိုမင်းသော လူနာများကို ဆေးကုသပေးသည်မှာ
အဆန်းမဟုတ်ပေ။ သို့သော် ရှစ်မင်းကြည့်ပေးသော တစ်ကိုယ်
တည်းနေထိုင်သည့် အဘွားအို အတော်များများမှာ ဖျားနာခြင်း၊
နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေခြင်းများ မရှိဘဲ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွား
တတ်ကြ၏။ ရှစ်မင်းကြည့်နေသည့်အချိန် သို့မဟုတ် ကြည့်ပြီး
သည့်အချိန်များတွင် ဆုံးပါးသွားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အဘရစ်မှာ မိသားစုအလုပ်ဖြစ်သော လူသေအလောင်း
များကို ပြုပြင်ပေးခြင်း အပါအဝင် သုဘရာဇာလုပ်ငန်းကို
လုပ်ကိုင်နေသော ငယ်ရွယ်သည့်မိန်းမပျို တစ်ဦးဖြစ်သည်။
အလုပ်တွင် ကြာရှည်လာသည့်အတွက် လူသေအလောင်းများ
နှင့်ပတ်သက်၍ အတွေ့အကြုံလည်း အတော်ရနေသည်။ နှလုံး
ရောဂါနှင့် သေဆုံးသူ၊ လေဖြတ်၍သေဆုံးသူများမှာ ကြမ်းပြင်
ပေါ် လဲကျသေဆုံးကြသူများသည်။ တစ်ဦးတည်းရှိသည့်အတွက်
ရေဂါဖိစီးမှုကြောင့် ကြမ်းပြင်ပေါ် လိမ့်ကျသွားကြပုံရသည်။
ကုလားထိုင်ပေါ်၊ ဆိုဖာပေါ်တွင် အေးဆေးစွာထိုင်ရင်း သေဆုံး
လေ့ မရှိကြပေ။ ယခု သူမတွေ့ရသည့် နှလုံးရောဂါနှင့် သေ
ဆုံးသော အဘွားအိုများမှာ ငြိမ်းချမ်းစွာထိုင်နေရင်း သေသွား

ကြသဖြင့် ထိုအကြောင်းကို ရင်းနှီးသော ဆရာဝန်တစ်ယောက် အား ရင်ဖွင့်ပြောဆိုလေသည်။ ၁၉၉၈ ခုနှစ်ဦးပိုင်းနေ့တစ်နေ့ သူမရုံးခန်းသို့ ရောက်လာသော ဒေါက်တာဘူဇန်ဘုသ်ကို သူမ ရင်ထဲရှိနေသော သံသယတို့ကို ဖွင့်အန်ခဲ့လေသည်။ ဘူဇန်က လည်း ထိုဖြစ်ရပ်များကို သံသယရှိနေသူဖြစ်သော်လည်း ရှစ်မင်း မှာ လူရိုသေရင်ရိုသေ ဂုဏ်သရေရှိ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ် နေ၍ ရင်ထဲရှိသော်လည်း ဖွင့်မပြောဖြစ်ပေ။ ယခုတော့ ရှစ်မင်း ကြည့်ရှု ကုသပေးနေသော အဘွားအိုများမှာ မတိမ်းမယိမ်း အရွယ် ရှစ်ဆယ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သေဆုံးသွားကြသည်။ တိုက်ဆိုင်မှု များလွန်းနေပါလား။

ဒေါက်တာဘုသ်က သူမ၏ သံသယဖြစ်မှုကို အပေါင်း အသင်းတွေအား ပြောပြသည်။ ရှစ်မင်း၏ သေဆုံးကြောင်း ထောက်ခံစာတွေကို ယုံကြည်ဖို့ ခက်ခဲကြောင်း၊ သူ့လူနာတွေ သေဆုံးမှုကို မြို့နယ်ဆရာဝန်၏ စစ်ဆေးအတည်ပြုချက်နှင့် အလောင်းခွဲစိတ်စစ်ဆေးခြင်း မရှိကြောင်း ပြောပြသည်။ သူ၏ အပေါင်းအသင်း ဒေါက်တာလင်ဒါရေးနီးက မြို့နယ်သေမှု သေခင်း စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးအရာရှိ ဝှန်ပေါလဒ်ထံသွားပြီး မြို့နယ်အတွင်း သေဆုံးခဲ့သည့် သက်ကြီးရွယ်အိုအမျိုးသမီးများ ၏ သေဆုံးပုံတွေ၊ ဒေါက်တာရှစ်မင်း၏ လူနာတွေ ဖြစ်နေပုံတွေ ကို တင်ပြပါသည်။ ပေါလဒ်ကလည်း သဘောပေါက်သည်။ ထို့ကြောင့် မန်ချက်စတာရဲ့တပ်ဖွဲ့နှင့် တိုင်ပင်ပြီး စုံစမ်းစစ်ဆေး ဖို့ အမှုဖွင့်လိုက်ပါတော့သည်။

စုံထောက်တွေက ရှစ်မင်း၏လူနာတွေ သေဆုံးခဲ့ရမှု အကြောင်းများကို စုံစမ်းသည်။ ရှစ်မင်း၏ သေဆုံးကြောင်း

ထောက်ခံစာ ၁၉ ခုမှာ ခြောက်လအတွင်း လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့သည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့သော် ထပ်မံတွေ့ရသည်မှာ ထိုထက်များ၏။ တကယ်သေဆုံးပြီး ရှစ်မင်းထောက်ခံပေးသည်မှာ လူသေ ၃၀ ရှိသည်။ ရဲတစ်ယောက်အနေနဲ့ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရမယ်ဆိုရင် ယခုအမှုကို စစ်ဆေးတဲ့အခါ ဘယ်ကိုမှ ဝေးဝေးလံလံ သွားစရာမလိုသလို ထောက်လှမ်းရေးသမားတွေက ဆရာဝန်ကို မေးမြန်းစစ်ဆေးဖို့လည်း မလိုဘူး။ သူ့ရဲ့ ဆေးမှတ်တမ်းတွေကိုလည်း စစ်ဆေးကြည့်ရှုမနေနဲ့။ သေဆုံးသွားသူတွေရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကိုလည်း မေးနေစရာလည်း မလိုပါဘူး။ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတော့ နည်းလမ်းတစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒီနည်းကတော့ မစ္စက်ဂရန်ဒီရဲ့ အလောင်းကို ပြန်ဖော်ပြီး ခွဲစိတ်စစ်ဆေးတဲ့နည်းပါပဲဟု အီဂါတန်က ပိုစတဲလ်ကို ပြောပြပါသည်။ ဂရန်ဒီ၏ သေတမ်းစာမိတ္တူကို ပိုစတဲလ်က ကောက်ယူကြည့်နေ သည်။ သူမသေတမ်းစာတွင် မီးသင်္ဂြိုဟ်စေချင်သော ဆန္ဒရှိသည်ဟု မှတ်ချက်အဖြစ်ပါရှိသည်။ သို့သော် မီးမသင်္ဂြိုဟ်ဖြစ်လိုက်ကြပေ။ “ကံကြီးပေလို့ပဲ၊ သူမကို မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြတယ်။ မီးသင်္ဂြိုဟ်ဖြစ်လိုက်ရင် ဘာမှလုပ်လို့ရတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ သက်သေခံပစ္စည်း ဖျောက်ဖျက်သလို ဖြစ်သွားမှာပဲ” ဟု ပိုစတဲလ်က တွေးနေမိသည်။

ဘာရာနေသလဲဆိုတာ သိပါတယ်

မိုးက သည်းသည်းမည်းမည်းရွာချနေသည်။ တဝေါ်ဝေါ်နှင့် မိုးရေစက်တွေက သွန်ချသွား၏။ တဝင်းဝင်းလက်နေသော

လျှပ်စီးရောင်တွေကလည်း ဟိုက်ဘုရားကျောင်းကို ဝင်းလက် သွားစေသည်။ ရှေးသင်္ချိုင်းကြီး၏ အရိပ်မည်းကြီးကို မိုးရေစက် တွေကြားမှာ ထိတ်လန့်စရာကောင်းအောင် တွေ့နေရသလို သင်္ချိုင်းမှတ်တိုင်တွေကလည်း တိတ်ဆိတ်စွာလဲလျောင်းနေကြ သည်။ အမှောင်ထဲမှာ လူတစ်စုသည် သင်္ချိုင်းအိုကြီးထံ အလုပ် ရှုပ်နေကြပါသည်။

မနက် ၂ နာရီရှိပြီ။ သြဂုတ်လ ၁ ရက် စနေနေ့ဖြစ်ပါ သည်။ လည်ရှည်ဖိနပ်စီးထားသော အိဂါတန်က ထီးတစ် ချောင်းနှင့် မိုးစက်တွေကို ကာကွယ်နေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ဝင်းလက်သွားသော လျှပ်စီးရောင်ကြားမှာ ဟိုက်ဘုရားကျောင်း ၏ ရှည်လျားသော စုလစ်မွန်းချွန်က ကောင်းကင်ကို ထိုးတက် နေပါသည်။ အိဂါတန်ဘေးမှာ ရဲအရာရှိတွေရပ်နေပြီး၊ အလောင်း တူးဖော်မှု ကျွမ်းကျင်သော အလုပ်သမားတွေက ကက်သလင်း ဂရန်ဒီအုတ်ဂူကို စနစ်တကျတူးဖော်နေသည်။ တစ်တန်လောက် လေးသော သံမဏိဂေါ်ကြီးသည် စက်လက်တံကြီး၏အားနှင့် အလောင်းရှိရာ မြေကြီးကို တူးယူလိုက်သည်။ နာရီအတော်ကြာ သည့်အခါ အခေါင်းကြီးကို ဖော်လို့ပြီးသွားသည့်အတွက် ဗင် ကားနောက်ခန်းထည့်ပြီး မောင်းသွားသည်။ မနက် ၈ နာရီ ၃၀ မိနစ်မှာ အလောင်းကို စတင်ခွဲစိတ်စစ်ဆေးပါသည်။ ရဲတွေ ကလည်း ရှစ်မင်း၏ဆေးခန်းနှင့် အိမ်ကို ဝင်ရောက်ရှာဖွေကြ သည်။ ထူးထူးခြားခြား ဘာမှမတွေ့ရပေ။ စုံထောက်နှစ်ယောက် ကတော့ လူနာသွားကြည့်နေသော ရှစ်မင်းကားပြန်အလာကို စောင့်နေကြလေသည်။

ပြန်ရောက်လာသောရှစ်မင်းသည် သူတို့ကိုတွေ့ရသည့် အခါ ဘာမှအံ့သြပုံမရဘဲ ပြုံးပြ၏။ စုံထောက်များကလည်း ရှာဖွေရမ်းကို အရာဝန်အား ထိုးပြလိုက်သည်။ နောက်ဆေးခန်း ထဲဝင်သွားပြီး ဗီရိတစ်လုံးကိုဖွင့်၍ လက်နှိပ်စက်လေးတစ်လုံးကို ဆွဲယူပြီး စုံထောက်များကို ထိုးပေးလိုက်၏။ “မင်းတို့ ဘာရှာနေသလဲဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒါကိုရှာနေကြတာ မဟုတ်လား၊ ဒီလက်နှိပ်စက်ကို မစွက်ရန်ဒီက မကြာခဏငှားရမ်းလေ့ ရှိပါတယ်” ဟု ဒေါက်တာရှစ်မင်းက ခပ်ပြုံးပြုံးပြောပြ၏။ သူမ၏ နောက်ဆုံးသေတမ်းစာကို ရိုက်ခဲ့သော လက်နှိပ်စက်လေး ဖြစ်ပါသည်။

ဒေါက်တာရှစ်မင်းအိမ်မှ ကားဂိုထောင်နှင့် ရှစ်ကီလိုမီတာ ခန့်ဝေးသော တစ်နေရာတွင် သေတ္တာများ၊ အိတ်များနှင့်ထည့်ထားသည့် ဆေးမှတ်တမ်းများကို ရဲများက ရှာဖွေတွေ့ရှိလိုက်ကြသည်။ ထိုဆေးမှတ်တမ်းများမှာ သေဆုံးကုန်သော ရှစ်မင်း လူနာများ၏ မှတ်တမ်းများဖြစ်သည်။ ပိုစတဲလ်သည် လူသေများ၊ လူသတ်မှုများ အတော်များများ တွေ့ဖူးကြုံဖူးသည်။ သွေးသံရဲရဲဖြင့် အလောင်းများကိုသာ အများဆုံးတွေ့ရ၏။ ဓားနှင့် ထိုးသတ်ခံရသော အလောင်းများ၊ သေနတ်နှင့်ပစ်သတ်ခံရသော အလောင်းများကိုတွေ့ရသည့်အခါ လူသတ်မှုဖြစ်သည်ကို အထူးအငြင်းပွားစရာ မလိုပေ။ သို့သော် ယခုတွေ့ရသည့် အလောင်းများမှာ ငြိမ်သက်အေးချမ်းစွာ ကုလားထိုင်ပေါ်ခေါင်းတင်ရင်း သေဆုံးနေသူ အဘွားအိုများသာ ဖြစ်သည်။ သွေးလည်းထွက်မနေကြ။ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးပြီး အရုပ်ဆိုးမနေကြ။ ခပ်ပြုံး

ပြုံးနှင့် ငြိမ်းချမ်းစွာ လောကကို စွန့်ခွာသွားသူများ ဖြစ်သဖြင့် သူတို့ကို အသတ်ခံရသည်ဟု ပြောဖို့ခက်သည်။ ထိုအလောင်းများကို ကြည့်ပြီး လူသတ်မှုဟု သက်မှတ်နိုင်ပါ့မလား။ သူ ယခင်တွေ့ကြုံခဲ့ရသော လူသတ်မှုများနှင့် တစ်ဘာသာစီ ဖြစ်နေတော့သည်။

ကက်သလင်းဂရန်ဒီ၏ အလောင်းကို အသေးစိတ်စစ်ဆေးကြည့်ရှုခဲ့လျှင် သေမှုသေခင်းဌာနအနေဖြင့် သေဆုံးခဲ့ရသည့် အဖြစ်မှန်အကြောင်းရင်းကို သိရှိနိုင်လိမ့်မည်။ သို့သော် အချိန်တော့ပေးရလိမ့်မည်။ ထိုအချိန်အတွင်း ဒေါက်တာဖရက်ရှစ်မင်းကို သူတို့လေ့လာစုံစမ်းရမည်ဟု ရဲက သဘောပေါက်လေသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်ရလိမ့်မယ်

လွန်ခဲ့သည့် ၁၉၆၃ ခုနှစ် အလယ်လောက်က ဗာရာဏသီလမ်းသည် အဆုတ်ကင်ဆာရောဂါဖြင့် အိပ်ရာထဲလဲနေသည်။ ဝေဒနာကို ခံစားနေရ၏။ သားလေးဖရက်က အမေ့ဘေးတွင် ထိုင်ပြီး သေငယ်ဖောနှင့် ဝေဒနာခံနေရသော အမေ့ကိုကြည့်နေ၏။ ဆရာဝန်ရောက်လာပြီး ဝေဒနာသည်လူနာကို သက်သာအောင် မော်ဖင်းထိုးပေးသွားသည်ကိုလည်း ဖရက်က တွေ့နေရ၏။ အမေ သေဆုံးသွားပြီး ရက်အတန်ကြာသည်အထိ သူ့လက်မောင်းတွင် လက်ပတ်အနက်စည်း၍ ဖရက်ကျောင်းတက်သည်။ သူ့အမေ သေဆုံးခဲ့သည့်အကြောင်း၊ သူ၏ ပုဆွေးကြေကွဲမှု အကြောင်းကို မည်သူ့ကိုမျှ ဖရက်ပြောမပြပေ။

ဖရက်သည် ကျောင်းသားဘဝကတည်းက အလွန်သိမ်

မွေ့သော လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်း များကို ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ သူ၏ ကာလသားဘဝတွင်လည်း မိန်းကလေးမိတ်ဆွေ ရှိခဲ့ပုံ မရပေ။ သူသည် ကျောင်းစာကိုပဲ အာရုံစိုက်သည်။ ကျောင်းမှာ စာကြိုးစားသလို အိမ်မှာလည်း စာအုပ်နှင့်မျက်နှာ ခွာသည်ဟု မရှိခဲ့ပေ။ အထက်တန်းကျောင်းမှ အောင်မြင်ပြီးနောက် လိဒ် တက္ကသိုလ်တွင် ဆေးကျောင်းသားအဖြစ် ပညာဆက်သင်သည်။ ကျောင်းသားဘဝအသက် (၁၉) နှစ်အရွယ်၌ အသက် (၁၆) နှစ်အရွယ် ပြတင်းပေါက်အလှဆင်သူ ပရင်ရှစ်အောက်စ်ကိုဘီ ဆိုသော မိန်းမပျိုလေးနှင့် တွေ့ဆုံမေတ္တာမျှခဲ့ကြသည်။ မကြာခင် သူမ၌ ကိုယ်ဝန်ရသည်။ သူတို့၏ ပထမကလေး မမွေးခင် သုံးလအလို၌ ဆေးကျောင်းသားဘဝနှင့်ပင် မိန်းကလေးနှင့် လက်ထပ်လိုက်သည်။ ပထမသမီးဦးမှာ ဆာရာဖြစ်ပြီး စုစုပေါင်း ကလေးသုံးယောက်ရလေသည်။

၁၉၇၄ ခုနှစ် မတ်လတွင် အထွေထွေရောဂါကုဆရာဝန် **(GP)** အဖြစ် ယောက်ရှိုင်းရားအနောက်ပိုင်း တော့မော်ဒင်မြို့တွင် ရှစ်မင်း အလုပ်စလုပ်သည်။ စာဖတ်လေ့လာမှု ကောင်းသဖြင့် ဆေးပညာဗဟုသုတအတော်များများ သိရှိလေသည်။ ရှစ်မင်း သည် သိုသိပ်၏။ ထို့ပြင် သူ့တွင် ဝက်ရူးပြန်ရောဂါ ရှိသည်ဟု လည်း သူနှင့်အတူ အလုပ်လုပ်သော အချို့မိတ်ဆွေများကို ပြောထားသည်။ သို့သော် အမှန်တကယ်ဖြစ်ခဲ့သည့် အကြောင်း ကို အမှတ်မထင် သိလိုက်ကြရသည်။ တစ်နေ့ ဆေးရုံမှ ဧည့် ကြိုအမျိုးသမီးလေးသည် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ဆေးဆိုင်သို့သွား

ပြီး သူမ မိတ်ဆွေများနှင့် စကားပြောရင်း လူနာများ၏ ဆေးမှတ်တမ်းများကို အမှတ်မထင်ကြည့်လိုက်ရာ ဒေါက်တာရှစ်မင်းက လူနာများကို ဆေးညွှန်ထားသည့် ဆေးစာ ညွှန်းစာရင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုဆေးညွှန်းများတွင် အလွန်အန္တရာယ်ကြီးသော မူးယစ်ဆေးဝါးတစ်မျိုးဖြစ်သည့် ပက်သဒင်းဆေးကို ညွှန်ထားခြင်းဖြစ်၏။

ရှစ်မင်းကလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ပက်သဒင်းစွဲနေကြောင်း ဝန်ခံသည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းစာမေးပွဲများအောင်၍ လက်တွေ့ဆင်းရဲသည့်အခါ ဗြိတိန်အထွေထွေဆေးကောင်စီက ရှစ်မင်းအား ဆေးကုသခွင့်ကို ရပ်ဆိုင်းထား၏။ သူ့အနေဖြင့် မူးယစ်ဆေးစွဲနေခြင်းကို ဖြတ်ပစ်ရမည်။ ထိုမှသာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အဖြစ် ဆေးကုသခွင့်ရမည်။ ထိုသို့ မူးယစ်ဆေးဖြတ်နေစဉ်ကာလ၌ စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ရမည်ဟု ဆေးကောင်စီက ညွှန်ကြားထားလေသည်။ ထို့နောက် ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး ဆေးကုသနေရင်းက မူးယစ်ဆေးဝါး မှုဖြင့် ရှစ်မင်းသည် ဒေသဆိုင်ရာ တရားရုံးတွင် တရားစွဲခံရသည်။ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ပိတ်ပင်ထားသော မူးယစ်ဆေးများ လက်ဝယ်ထားရှိမှုဖြင့် တရားရုံးက ဒေါ်လာ ၉၅၀ ဒဏ်ရိုက်ခဲ့လေသည်။

၁၉၇၇ခုနှစ်တွင် ရှစ်မင်း ဟိုက်မြို့ဆေးရုံသို့ ပြောင်းရွှေ့လာ၏။ အတိတ်က သူ၏ မူးယစ်ဆေးဝါးမှုအကြောင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြ၏။ ပက်သဒင်း သုံးစွဲမှုကြောင့် တရားဥပဒေအရ ဒဏ်ရိုက်ခံရပုံကိုလည်း ရှင်းပြသည်။ ယခု ကင်းရှင်းသွားပြီ

ဖြစ်ကြောင်း၊ သုံးစွဲခြင်းလည်း မရှိတော့ကြောင်း ပြောပြ၏။
 “အခုတော့ ကျွန်တော် မူးယစ်ဆေးနဲ့ မပတ်သက်တော့ပါဘူး၊
 မသုံးတော့ဘူးဆိုတာ ယုံကြည်စေချင်ပါတယ်” ဟု ရှစ်မင်းက
 ပြောလေသည်။ ထိုသို့ဖြင့် ဟိုက်မြို့လူထုကြား ရှစ်မင်းတိုးဝင်
 ခဲ့သည်။ သူ၏ကျွမ်းကျင်သော ဆေးကုသမှု၊ ကြွယ်ဝသော
 ဆေးပညာဗဟုသုတတို့ဖြင့် ဟိုက်တွင် အကောင်းဆုံး ဆရာဝန်
 ဟူသော နာမည်တစ်ခုကို ထူထောင်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ရှစ်မင်းသည် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သော အမျိုးသမီး
 လူနာများ၏ အားထားယုံကြည်မှုကို ပိုမိုရရှိခဲ့၏။ ထို့ပြင်
 လူမှုရေးအဖွဲ့အစည်းများတွင်လည်း ထင်ရှားလာသည်။ စိန့်ဂျွန်
 လူနာတင်ယာဉ် **St. John Ambulance** ဆိုသည့် ရှေးဦးသူ
 နာပြုအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုတွင် ဒေသဆိုင်ရာမင်းကြီးဆိုသော
 တာဝန်ကို ယူထားသည်။ သူ့ကလေးများ၏ ကျောင်းမှ မိဘ
 ဆရာအသင်းတွင်လည်း တက်ကြွစွာ ပါဝင်လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။
 မြို့လူထု၏ ယုံကြည်မှုကိုရပြီး အောင်မြင်မှုလာရသည့်အခါ
 သူ့ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းတစ်ခုကို တည်ထောင်လိုက်သည်။ (၁၄)
 နှစ်အကြာ အတွေ့အကြုံဖြင့် ဖွင့်လှစ်လိုက်သော သူ့ဆေးခန်းသို့
 စာရင်းအရ လူနာပေါင်း ၂၃၀၀ လာရောက်ခဲ့လေသည်။

ရှင်တို့လူများနေပြီ

၁၉၉၈ ခုနှစ် ဩဂုတ်လလယ်တွင် ဒေါက်တာရှစ်မင်း၏ အမှု
 သည် သတင်းစာများသို့ ပေါက်ကြားသွားသည်။ ရဲက စုံစမ်း
 နေဆဲမှာပင် စုံစမ်းရာနေရာများမှ ပေါက်ကြားသွားပုံရသည်။

သတင်းစာများတွင် ရှစ်မင်းအကြောင်း ရေးသားကြသဖြင့် ဒေါက်တာရှစ်မင်းကို လေးစားကြည်ညိုနေသောသူများက ထိုသတင်းကို မကျေနပ်ကြပေ။ ဓာတ်ပုံဆရာများ၊ စာနယ်ဇင်းသမားများသည် ဟိုက်မြို့သို့ အလှအယက်ရောက်လာကြ၏။ “ဒေါက်တာရှစ်မင်းဟာ တကယ်တော်တဲ့ဆရာဝန်ပဲ ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့က ဒီအတိုင်းကြည့်နေကြသလား၊ သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်မထားသင့်ပါဘူးဗျာ” ဟု သတင်းစာသမားများကို ရှစ်မင်းလူနာများက ပြောသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်က ဆိုလျှင် ရဲအရာရှိ အီဂါတန်ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး “ရှင်တို့ လူမှားနေပြီ၊ ရမ်းသမ်းပြီး စွပ်စွဲနေပါနဲ့” ဟု ပြောရင်း ထို့ခနဲ တံထွေးထွေးသွားသည်။

ဗီတာဝက်စတက်ဖ်သည် အသက် (၄၉) နှစ်ရှိပြီး ရှစ်မင်းကို လုံးဝယုံကြည်ထောက်ခံသူ ဖြစ်သည်။ သူ့သမီးလေးကို ကုသပေးသူမှာ ဒေါက်တာရှစ်မင်း ဖြစ်သည်။ ဒုတိယသမီးလေးမွေးပြီးနောက် သူ့မိန်းမ၏ အဖေဆုံးသွားသည်။ ရှစ်မင်းက သူတို့အိမ်နှင့် ရင်းနှီးနေပြီး အိမ်ကိုလာလည်လေ့ရှိသည်။ ၁၉၉၇ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ၌ ဝက်စတက်ဖ်အမေ ကက်သလင်းကွယ်လွန်သွားပြီးနောက် ရှစ်မင်းရန်ပုံငွေသို့ သူတို့မိသားစုက ခွဲစိတ်ကိရိယာများ ဝယ်ယူရန် ဒေါ်လာ ၅၀၀ လှူဒါန်းခဲ့သည်။

ဩဂုတ်လကုန်တွင် ပိုစတဲလ်သည် လန်ကန်ရိုင်းရားရှိ အဆိပ်သုတေသနဌာနဖြစ်သော ဝိသဗေဒဌာနမှ ကက်သလင်းဂရန်ဒီအလောင်းကို ခွဲစိတ်စစ်ဆေးမှုတွေ့ရှိချက်ကို ပေးပို့သည်။ ကက်သလင်းဂရန်ဒီကိုယ်ထဲတွင် တွေ့ရှိရသည့် မော်ဖင်းပမာဏ

သည် လိုအပ်သည်ထက်များစွာ ပိုလျက်ရှိသည်။ မော်ဖင်းအချိုး များလွန်းသဖြင့် သေဆုံးသွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပါရှိလေသည်။ ပိုစတဲလ်က အဆိပ်သင့်ပြီး သေသည်ဟု သံသယဝင်ခဲ့သည်။ ယခုတွေ့ရှိမှုမှာ မော်ဖင်းကြောင့် ဖြစ်နေသည်။ ယခု ရဲက သူတို့၏ သံသယဖြစ်မှုကို ရှစ်မင်းအား စစ်ဆေးမေးမြန်းသည်။

အက်ရှ်တန်ရဲဌာနသည် ခေတ်မီသုံးထပ်တိုက်ကြီးဖြစ်၏။ မှန်များဖြင့် ကာရံထား၏။ စစ်ကြောရေးအခန်းတွင် ပြတင်းပေါက်မရှိ၊ မီးချောင်းတစ်ချောင်းကို မျက်နှာကြက်တွင် ထွန်းထားသည်။ အခြားပရိဘောဂလည်း အခန်းထဲတွင် များများစားစားမရှိ။ သစ်သားစားပွဲတစ်လုံးနှင့် ပလတ်စတစ်ကုလားထိုင်လေးလုံးသာ အခန်းအလယ်၌ ချထားသည်။ ရှစ်မင်းသည် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်မှုမရှိဘဲ တည်ငြိမ်စွာ ထိုင်နေသည်။ သူ့ဘေး၌ သူ့ရှေ့နေ အင်နီဘောလ်က ထိုင်သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်၌ စုံထောက်အရာရှိ ဂျန်ဝေါလ်ကာနှင့် မှာက်ဒင်ဟမ်တို့ ရှိသည်။ သူတို့က တိပ်ရီကော်ဒါကို ဖွင့်၍ မေးခွန်းများကို စတင်မေးလိုက်ကြသည်။

မစ္စက်ဂရန်ဒီ၏ ကိုယ်ထဲ၌ မော်ဖင်းသည် ဘာကြောင့် အများအပြား တွေ့ရှိနေရသနည်းဟု မေးသည့်အခါ ရှစ်မင်းက မစ္စက်ဂရန်ဒီသည် မော်ဖင်းစွဲနေသူတစ်ဦးဖြစ်၍ မော်ဖင်းကို တရားမဝင် သုံးစွဲနေသူလည်း ဖြစ်သည်ဟု ဖြေသည်။ သူ၏ ဆေးမှတ်တမ်းကို ဝမ်းသာအားရစွာ စုံထောက်အရာရှိများအား ထုတ်ပြသည်။ “မျက်စိသူငယ်အိမ်ကျဉ်းနေမယ်၊ ပါးစပ်ခြောက်နေမယ်ဆိုရင် ယေဘုယျအားဖြင့် သူဟာ မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးထား

လို့ ဖြစ်ရမယ်” ဟု ရှစ်မင်းက ဖတ်ပြ၏။ “မော်ဖင်းလို့၊ ဟီးရီးအင်း(ဘိန်းဖြူ)လို့၊ ပက်သဒင်းလို့ ဆေးသုံးသူဟာ မျက်စိသူငယ်အိမ်ကျဉ်းနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အသေအချာပြောနိုင်တယ်” ဟု သူက ထပ်ပြောသည်။

သူ၏ ဆေးမှတ်တမ်းမှာ ၁၉၉၆ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာ ၂၆ ရက်နေ့ မှတ်တမ်းဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ သူမ၏ အနေအထားအရ အခြားစမ်းသပ်မှုများဖြစ်သော သွေးစစ်ခြင်း၊ ဆီးစစ်ခြင်းများကို မလိုအပ်ကြောင်း သူမကလည်း လက်မခံသဖြင့် မစစ်ခဲ့ကြောင်း ရှင်းပြ၏။ နောက်ဆုံး၌ သူ့လူနာများ၏ ရောဂါလက္ခဏာများကို ကွန်ပျူတာ၌ ထည့်သွင်းမှတ်သားထားကြောင်း၊ ထိုသို့ကွန်ပျူတာတွင် ထည့်သွင်းခြင်းမှာ တချို့ နှစ်နှင့်ချီပြီး၊ တချို့လနှင့်ချီပြီး မှတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု မစ္စက်ဂရန်ဒီကိုလည်း နှစ် ပေါင်းများစွာကတည်းက မှတ်သားထားပါသည်ဟု ဖြေလေသည်။ သို့သော် ကွန်ပျူတာကို စစ်ဆေးသောအခါ မစ္စက်ဂရန်ဒီ၏ ဆေးမှတ်တမ်းဒစ်မှာ သူမ ကွယ်လွန်သည့်နေ့မှ သွင်းထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ရဲက တွေ့ရှိထားလေသည်။

ထို့ကြောင့် ရှစ်မင်းကို စစ်ဆေးမေးမြန်းပြီးသည့်နောက် နေ့၌ စုံထောက်အရာရှိ စတန်အီဂါတန်က ရှစ်မင်းထံသွား ရောက်ပြီး “ဟာရီးဖရက်ဒရစ်ရှစ်မင်းခင်ဗျား၊ သင်သည် ကက် သလင်းဂရန်ဒီအား သူမအိမ် အမှတ်(၇၉) ဂျီဝယ်လ်လမ်း ဟိုက်မြို့၌ သတ်ပစ်ခဲ့သည့်အတွက် ၁၉၉၈ ခုနှစ် ဇွန်လ ၂၄ ရက်နေ့တွင် ရာဇသတ်ကြီး ပုဒ်မအရ လူသတ်မှုဖြင့် စွဲချက်တင်လိုက်ကြောင်း သိစေအပ်ပါသည်” ဟု ရဲတပ်ဖွဲ့၏ စွဲချက်ကို ဖတ်ပြအသိပေးလိုက်လေသည်။

တွေးရခက်တယ်

ကက်သလင်းဂရန်ဒီအား သတ်ဖြတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဒေါက်တာ ရှစ်မင်းကို တရားစွဲလိုက်ပြီးနောက် စတန်အီဂါတန်သည် လူ သတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ပြင်ဆင်နေခဲ့သည်။ ထိုသတင်း ပျံ့နှံ့ သွားသောအခါ ရှစ်မင်း၏ ယခင်လူနာများဖြစ်ခဲ့၍ ကွယ်လွန် သွားခဲ့သူများ၏ မိသားစုများမှာလည်း အထိတ်တလန့် ဖြစ် ကုန်ကြသည်။ တစ်နေ့ညနေတွင် စုံထောက်အရာရှိ စတန် အီဂါတန်သည် ဟိုက်ကလပ်၌ အပန်းဖြေနေစဉ် တက္ကစီကား မောင်းသမား ဝျွန်ရှောရောက်လာပြီး သူနှင့် စကားစမြည် ပြော ဖြစ်ကြသည်။ ရှောက သူ့ကားကို ငှားစီးသော ဒေါက်တာ ရှစ်မင်း၏ လူနာအမျိုးသမီးကြီးများကို သူစာရင်းလုပ်ထား ကြောင်း ပြောပြ၏။ သူ့ကားကို အမြဲငှားစီးသော အသက် (၇၃)နှစ်အရွယ် အဘွားအိုတစ်ယောက် ကွယ်လွန်သွားချိန်မှ စပြီး ဒေါက်တာရှစ်မင်းထံ သွားပြသည့် သူ့ကားကို ငှားစီးသော အဘွားအိုများကို သူစာရင်းပြုစုထားသည် ဟုဆိုသည်။ ထိုအဘွား အိုသည် အဆစ်ရောင်ရောဂါရှိခြင်းမှတစ်ပါး နေထိုင်ကောင်းပုံ ရသည်။ အမြဲတက်ကြွရွှင်လန်း၏။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မနက်တိုင်း ဈေးဝယ်သည့်အခါ သူ့ကားကို အမြဲငှားသည်။ ဈေးဝယ်လာ သည့်ပစ္စည်းများကိုလည်း မီးဖိုထဲသို့ သူ အမြဲသယ်ယူပေးလေ့ ရှိသည်။ ထိုအဘွားအို ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားမှုအပေါ် ရှော အလွန်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသလို ကျေနပ်မှုလည်း မရှိပေ။ သူ့ ကားနှင့် ဒေါက်တာရှစ်မင်း ဆေးခန်းလိုက်ပို့ရသော အဘွားအို လူနာများ သေဆုံးခဲ့သည့်အရေအတွက်ကို ရှောက စာရင်းပြုစု

ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုသေဆုံးသွားသော လူနာများသည် ဒေါက်တာရှစ်မင်းထံ ဆေးဝါးမကုသနိုင်ကြတော့သလို သူ့ကားကို အမြဲငှားစီးကြသည့် ဖောက်သည်များသည်လည်း မဟုတ်ကြတော့သဖြင့် ရှောက် ကောင်းစွာမှတ်မိနေခြင်း ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်သား စကားပြောနေရာမှ အီဂါတန်က ရှောက်ကို-

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းပြုစုထားတဲ့ စာရင်းထဲမှာ သေဆုံးသွားတဲ့ အဘွားအို ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိလဲကွ ”

“ခင်ဗျားက ဘယ်နှစ်ယောက်လို့ချင်လို့လဲ၊ အခုထိ ကျွန်တော်မှတ်ထားတဲ့စာရင်းမှာတော့ အဘွားအို ၂၀ လောက်ရှိနေပြီ”

“ဘုရားရေ ... ဆိုးလှချည့်လား”

အီဂါတန်မှာ ထခုန်မတတ် အလန့်တကြား ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ရဲများက ရှစ်မင်း၏ လူနာများထဲမှ မသင်္ကာဖွယ်ရာ သေဆုံးသွားသူများနှင့် ပတ်သက်၍ စုံစမ်းစစ်ဆေးခဲ့ကြ၏။ ၁၉၉၈ ခုနှစ် မေ ၁၁ ရက်နေ့က သေဆုံးသွားသော ဝီနီဖရက်မဲလာဆိုသူ အဘွားအိုတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်၍ ရှစ်မင်းကို မေးမြန်းကြသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးတွင် ရင်ခေါင်း၌ စူးအောင့်တတ်သော နှလုံးရောဂါတစ်မျိုးရှိသည်။ စုံထောက် အရာရှိ မှာခံဝါရင်းက ရှစ်မင်းကို မေးမြန်းခဲ့သည်။

ဝါရင်း။ ။ ဒေါက်တာအနေနဲ့ ရင်ဘတ်ထဲ စူးအောင့်တဲ့ နှလုံးရောဂါ တစ်မျိုးကြောင့် လူနာ ဘယ်လို ဝေဒနာခံစားရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ကို ရှင်းပြနိုင်မလား။

ရှစ်မင်း။ ။ ဒီလိုရင်ဘတ်ထဲ စူးတဲ့ရောဂါမှာ နှလုံးရောဂါ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ လက္ခဏာတွေ မပြပါဘူး။ အပြင်းအထန် လှုပ်ရှားတဲ့အခါ ရင်ဘတ်ထဲ စူးအောင့်သွားတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နှစ်မိနစ်သုံး မိနစ်လောက် ခံစားပြီးတဲ့အခါ သက်သာသွားလေ့ ရှိပါတယ်။

ဝါရင်း။ ။ မစွက်မဲလာရဲ့ လူနာမှတ်တမ်းထဲမှာတော့ အခြေအနေတိုးတက်ကောင်းမွန်တယ်လို့ ဒေါက်တာ ထည့်သွင်းမှတ်သားထားတာ တွေ့ရတယ်။ သေဆုံးသွားတာဟာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်သွားတဲ့ သဘောလား။

ရှစ်မင်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ စုံထောက်အရာရှိများ သည် လိမ္မာကျွမ်းကျင်စွာဖြင့် ရှစ်မင်း၏ ဆေးမှတ်တမ်းများ၊ လူနာသေဆုံးရသည့် အခြေအနေတို့ကို မေးမြန်းပြီးနောက်—

ဝါရင်း။ ။ ကျွန်တော်တို့ဌာနက စုံထောက်အရာရှိ ညွှန်အက် ရှိလေဟာ ကွန်ပျူတာ အလွန်ကျွမ်းကျင်ပါတယ်။ သူက ဒေါက်တာရဲ့ ကွန်ပျူတာနဲ့ ကွန်ပျူတာ မှတ်တမ်းတွေကို အသေးစိတ်စစ်ဆေးခဲ့တဲ့အခါ အမှားတွေကို တွေ့ရတယ်။ အစီအစဉ်တကျ ထည့်သွင်းထားတာ မဟုတ်သလို အချက်အလက် အမှားတွေကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ပတ်သက် ပြီး ဒေါက်တာ ဘာပြောချင်သလဲ။

ရှစ်မင်း။ ။ ဘာမှပြောစရာမရှိပါဘူး။

ဝါရင်း။ ။ ဒေါက်တာကို ပြောချင်တာကတော့ သေဆုံး
 သွားတဲ့ ဝင်နီဖရက်မဲလာရဲ့ မှတ်တမ်းနဲ့ ပတ်
 သက်တာပါ။ ဝင်နီဖရက် သေဆုံးတာဟာ
 ၁၉၉၈ ခုနှစ် မေ ၁၁ ရက်နေ့ ဖြစ်ပါတယ်။ ခင်ဗျား
 ကပြောတော့ ဝင်နီဖရက်ရဲ့ ဆေးမှတ်တမ်းကို
 ကွန်ပျူတာထဲ ထည့်သွင်းခဲ့တာဟာ သူမ ရင်
 ဘတ်စအောင်တဲ့ ၁၉၉၇ ခုနှစ် ကတည်းကလို့
 ပြောတယ်။ မသေခင် ၁၀ လလောက်ကတည်းက
 ခင်ဗျား တည့်သွင်းထားတာပေါ့။ ဒါပေမယ့်
 ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စုံထောက်အရာရှိ စစ်ဆေးကြည့်
 တဲ့အခါ ခင်ဗျားထည့်သွင်းတာက ၁၉၉၈ ခုနှစ်
 မေ ၁၁ ရက် ညနေ ၃ နာရီမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဝင်နီ
 ဖရက်မဲလာ သေဆုံးပြီး ၃ မိနစ်နဲ့ ၃၉ စက္ကန့်
 မှာ ကွန်ပျူတာထဲ ထည့်သွင်းခဲ့တယ်။ ခင်ဗျား
 ပြောတာနဲ့ ရှေ့နောက်မညီပါလား။ ဘာဖြစ်
 လို့လဲ။

ရှစ်မင်း။ ။ ကျွန်တော်လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး။

ဝါရင်း။ ။ ဒီကွန်ပျူတာက ခင်ဗျားကွန်ပျူတာ၊ ခင်ဗျား
 နာမည်နဲ့။ လျှို့ဝှက်ကုဒ်ကလည်း ခင်ဗျားကုဒ်ပဲ။
 ခင်ဗျားမလုပ်လို့ ဘယ်သူကလုပ်မှာလဲ။

ဒေါက်တာရှစ်မင်းမှာ မျက်နှာမည်းသွားပြီး ဘာဖြေရမှန်း
 မသိတော့။ ချောင်ပိတ်ခံနေရသည်။ ထိုအခါ သူ့ရှေ့နေ အင်နီ
 ဘောလ်က ရဲအရာရှိကို လှမ်းတားလိုက်ရလေသည်။ စုံထောက်

အရာရှိနှစ်ယောက် အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားသည့်အခါ ရှစ်မင်းသည် ဒူးနှစ်လုံးပေါ် မျက်နှာအပ်ပြီး ငိုကျွေးနေလေသည်။ ထို့နောက် စုံထောက်များက သူ့ကို မေးမြန်းစစ်ဆေးမှုများ ဆက်တိုက်ပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။

ယုသန်နားရားမဟုတ်

ဒေါက်တာဟာရီရှစ်မင်းကို လန်ကက်စ်ရှိုင်းယားနယ်၊ ပရက်စတန်မြို့ရှိ အမှတ် ၁ တရားရုံးတွင် တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ သူသည် တရားရုံး လှေကားထစ်များပေါ် ပင်ပန်းကြီးစွာတက်လာရပုံပေါ်သည်။ ဂျက်ကက်အင်္ကျီကို သူ့ပခုံးပေါ် ပုံပန်းမကျ တင်လာခဲ့၏။ ထောင်ထဲမှနေ တရားရုံးလာခဲ့ရသဖြင့် ရှစ်မင်း၏ မျက်နှာမှာ မကြည်သာလှပေ။ ရုံးခန်း၏နံရံများကို အစိမ်းပုတ်ရောင် ကြွေပြားများ ကပ်ထားသည်။ ရုံးခန်းတွင်း၌ ပရင်ရိုက်ရှစ်မင်းလည်း ရောက်နေသည်။ သူတို့အိမ်ထောင်တွင် သားသမီးလေးယောက်ရှိသည်။ သူမခင်ပွန်းသည်ကို ရုံးထုတ်တိုင်း ပရင်ရိုက်မှာ အမြဲလာ၍ နားထောင်သည်။ တရားရုံးအပြင် ရောက်သည်နှင့် သတင်းထောက်များက သူမအမြင်ကို ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းကြသည်။ ပြည်တွင်းပြည်ပ သတင်းစာဆရာ ၃၀၀ ခန့် တရားရုံးရောက်လာသည်။ သူမယောက်ျား ယခု လူသတ်မှုများကို ကျူးလွန်ခဲ့သလား၊ သူမ ဘယ်လိုမြင်သလဲစသည့် မေးခွန်းများကို သူမက တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ မဖြေဆိုခဲ့ပေ။

၁၉၉၉ ခုနှစ် အောက်တိုဘာ ၅ ရက်နေ့တွင် ရှစ်မင်းကို လူသတ်မှု ၁၅ မှုဖြင့် ရုံးထုတ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင်

တရားရုံး၌ အမှုရင်ဆိုင်နေသည့် ဒေါက်တာဟာရိုးရှစ်မင်း

သေတမ်းစာ လိမ်လည်ရေးသားမှု တစ်မှုလည်းပါ၏။ တရားသူကြီးမှာ မစ္စတာဂျပ်စတစ်ဖော်ဘီးစ် ဖြစ်သည်။ အစိုးရရှေ့နေ ရစ်ချတ်ဟင်းန့်ရစ်က ရှစ်မင်း ကျူးလွန်သော အမှုများကို ရုံးတော်သို့ တင်ပြခဲ့သည်။ သေဆုံးသွားတဲ့ ဒေါက်တာရှစ်မင်းရဲ့ လူနာတွေဟာ မော်ဖင်းအထိုးခံရသူတွေဖြစ်ပြီး သူတို့အား လုံးမရွှေ့လင့်ဘဲ သေဆုံးကုန်ကြတာပါ။ ယခုသေဆုံးသူတွေ အားလုံးဟာ မသေခင်အချိန်ပိုင်းလေးအထိ ဒေါက်တာရှစ်မင်းနဲ့ တွေ့ခဲ့ကြသူချည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုသေဆုံးခဲ့သူအားလုံးဟာ တစ်ချိန်က ကရုဏာဖြင့် သတ်ဖြတ်ခြင်းလို့ခေါ်တဲ့ ယူသန်နားရှားနည်းနဲ့ အသတ်ခံကြရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တရားခံဖြစ်သူဟာ သူ့ရဲ့ လူနာ ၁၅ ယောက်ကို သတ်ချင်လို့ သတ်ခဲ့တာဖြစ်သလို ဒီလို သတ်ရတာကိုပဲ ကြည်နူးမှုတစ်ခုအဖြစ် ခံစားပြီး သတ်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ ဘဝနဲ့ မရဏကို ထိန်းချုပ်နိုင်

ယနေ့မန္တလေးစာအုပ်တိုက်

စွမ်းရှိတယ်လို့ သူ့ကိုယ်သူ ယူဆနေသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါ တယ်ဟု စွဲချက်တင်သွားခဲ့လေသည်။

ရှစ်မင်းသည် တရားလိုပြသက်သေများ၏ မေးခွန်းများကို ရေးမှတ်ထားပြီး ပြန်လည်ဖြေဆိုသည်။ ထိုတရားလိုပြ သက်သေ များထဲတွင် အင်ဂျယ်လာဝုဒ်ရပ်ဖ်လည်း ပါဝင်၏။ သူမကိုယ် တိုင်လည်း ရှေ့နေတစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် သူမအမေ၏ အမူ အကျင့်၊ စိတ်ဓာတ်၊ ကျန်မာရေး စသည်တို့ကို အသေးစိတ် ထွက်ဆိုပြီး တရားခံကိုလည်း ကြားဖြတ်မေးခွန်းများကို အားတက် သရော မေးမြန်းလျက် ရှိသည်။ မောလာသည့်အခါ “ခဏ လောက်နေပါဦး” ဆိုပြီး ဝက်သစ်ချသားဖြင့် လုပ်ထားသော သက်သေဝက်ခြံထဲမှနေ၍ ရေတစ်ခွက်သောက်ပြီးမှ ဆက်မေး မြန်း၏။ ရှစ်မင်းကလည်း မစွက်ဂရန်ဒီမှာ ဆေးစွဲနေသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မော်ဖင်းတင်မက ဘိန်းပါ သုံးစွဲသည်။ ပက်သဒင်း လည်း ထိုးသည်ဟု ချေပသည်။ “အသက်ကြီးတဲ့သူတွေ ဆေး စွဲကြတာကို အသိအမှတ်ပြုလာကြပါပြီ” ဟုလည်း သူက ချေပ သွား၏။ သို့သော် သေဆုံးသူ လူနာများ၏ ဆေးမှတ်တမ်း များအကြောင်း မေးသည့်အခါ ကွန်ပျူတာတွင် ထည့်သွင်းမှတ် သားထားသည်ဟု ရှစ်မင်းက ဖြေ၏။ ထိုကွန်ပျူတာမှတ်တမ်း များမှာ လောလောလတ်လတ် ထည့်သွင်းထားခြင်း၊ ရက်စွဲများ ကို အဟောင်းများ ထည့်ထားခြင်းများ ဖြစ်နေသည်။

တိုက်ဆိုင်လွန်းသောအမှုများ အိုင်ဗီလိုမတ်စ် သေဆုံး ခြင်းဖြစ်၏။ ရှစ်မင်းဆေးခန်းသို့ မစွက်လိုမတ်စ်ရောက်လာပြီး ဒေါက်တာရှစ်မင်း ကုသနေရင်း သေဆုံးသွား၏။ ရှစ်မင်းကို

တရားလိုရှေ့နေ ဟင်းနုရစ်ချိက မေးသည့်အခါ သူမသည် နှလုံးရောဂါထပြီ မေ့မြောသွားသဖြင့် သူကပါးစပ်မှနေ အသက် ရှူသွင်းပေးသော ကုသနည်းဖြင့် ၁၅ မိနစ်ခန့် ကုသခဲ့သော်လည်း သူမမှာ သတိပြန်လည်မလာဘဲ သေဆုံးသွားရသည်ဟု ဖြေသည်။ သေသေချင်း ဆေးခန်းမှ အခြားအမှုထမ်းများကို အသိပေးသလားဟု မေးရာ ဧည့်ကြိုကိုလည်း သူမပြောခဲ့ကြောင်း၊ ထိုသို့ပြောလိုက်လျှင် ဆေးခန်းရောက်လာသော လူနာများကို ခြောက်လှန့်သလို ဖြစ်သွားမည်စိုး၍ အသိမပေးကြောင်း ပြောသည်။ ဟင်းနုရစ်ချိ၏အမေးကို ရှစ်မင်းက သဘောတူဝန်ခံလိုက်သည့်အချက်မှာ မစ္စက်လိုမတ်စ်၏ ကိုယ်ထဲတွင် မော်ဖင်းအလွန်အကျွံတွေ့ရှိခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုမော်ဖင်းအချိုးအစားမှာ ငါးမိနစ်အတွင်း သေဆုံးသွားနိုင်သော အချိုးအစားဖြစ်သည်ဟု ဆိုလေသည်။ ထိုအခါ ဟင်းနုရစ်ချိက-

“လူကြီးမင်းခင်ဗျာ၊ သေဆုံးသွားတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးဟာ ညနေ ၄ နာရီ ၁၀ မိနစ်မှာ သေဆုံးသွားတယ်ဆိုရင် သူသုံးစွဲတဲ့ မော်ဖင်းဟာ ညနေ ၄ နာရီနဲ့ ၄ နာရီ ၁၀ မိနစ်အတွင်း ဖြစ်ရလိမ့်မယ် မဟုတ်လား”

“အဲဒီအချိန်မှာ သုံးစွဲနိုင်ကြောင်း ရှေ့နေကြီးအနေနဲ့ အထောက်အထားပြုဖို့ လိုပါတယ်။ အဲဒီအချိန်အတွင်း သုံးစွဲနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်လက်ခံပါတယ်”

ဟု ရှစ်မင်းက ဖြေပြီး လူနာသည် မော်ဖင်းကို သူမဘာသာ အသုံးပြုသည်ဟု ထင်ကြောင်း၊ ဆေးခန်းထဲတွင် သူမတစ်ဦးတည်း ကျန်ရှိနေသောကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြ၏။ ထိုအခါ ဟင်းနုရစ်ချိက-

ဒေါက်တာဟာရီရှစ်မင်း

၈၉

ဒေါက်တာရှစ်မင်း၏ သားကောင်ဖြစ်ခဲ့ရသူများ

ယနေ့မန္တလေးစာအုပ်တိုက်

“အဲဒီမော်ဖင်းကို သေဆုံးသူဟာ ဘယ်က ရလာနိုင်ပြီး ဘယ်လိုသုံးစွဲခဲ့သလဲ ဆိုတာ မသိဘူးလား”

“မသိပါဘူး”

“ဒေါက်တာရှစ်မင်းခင်ဗျား၊ ဆေးခန်းရောက်လာတဲ့ လူနာတစ်ဦးဟာ ဆေးကိုဘယ်ကရသလဲ၊ ဘယ်ကထိုးသလဲ ဆိုတာ မေးစရာမေးခွန်းမဟုတ်ဘူး ထင်ပါတယ်”

ဟု မေးမြန်းခဲ့သည်။ ဒေါက်တာရှစ်မင်းဘက်မှ တရားခံ ရှေ့နေမှာ နီကိုလာဒေးဗီးစ်ဖြစ်ပြီး အကောင်းဆုံးထုချေ လျှောက် လဲသွားခဲ့သည်။

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် ဇန်နဝါရီလ ၃၁ ရက်နေ့တွင် ရှစ်မင်းကို စီရင်ချက်ချမှတ်သည်။ လူသတ်မှု ၁၅ မှု၊ သေတမ်းစာလိမ်လည်မှု တစ်ခုတွင် အပြစ်ရှိကြောင်း ဂျူရီလူကြီးများက ဆုံးဖြတ်ကြ သည်။ စီရင်ချက်ကို တရားသူကြီး မစ္စတာဂျယ်စတစ် ဖော် ဘီးစ်က ဖတ်ပြရင်း-

“သေဆုံးသွားတဲ့သူတစ်ဦးချင်းကို မစ္စတာရှစ်မင်း သတ် ခဲ့တာဖြစ်ပြီး၊ သတ်တဲ့အခါမှာလည်း သွေးအေးအေးနဲ့ စနစ်တကျ သတ်ခဲ့တာပါ။ ဒေါက်တာရှစ်မင်းဟာ သူ့ရဲ့သားကောင်တွေကို သူကျွမ်းကျင်တဲ့ ဆေးပညာနဲ့ သတ်ခဲ့တာချည်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ခံစားရတာက ခင်ဗျားရဲ့ သားကောင်တွေ ဟာ ခင်ဗျားသတ်တာကိုပဲ ပြိုပြီးလေးခံယူပြီး ကျေးဇူးတင် သွားခဲ့တာကို အံ့သြမိပါတယ်။ ဒီလိုကောက်ကျစ်ယုတ်မာတဲ့ နည်းလမ်းနဲ့ ကုထုံးကို ခင်ဗျားဘာကြောင့်လုပ်ခဲ့ရသလဲဆိုတာ မတွေးတတ်အောင်ပါပဲ” ဟု ပြောကြားပြီးနောက် လူသတ်မှု

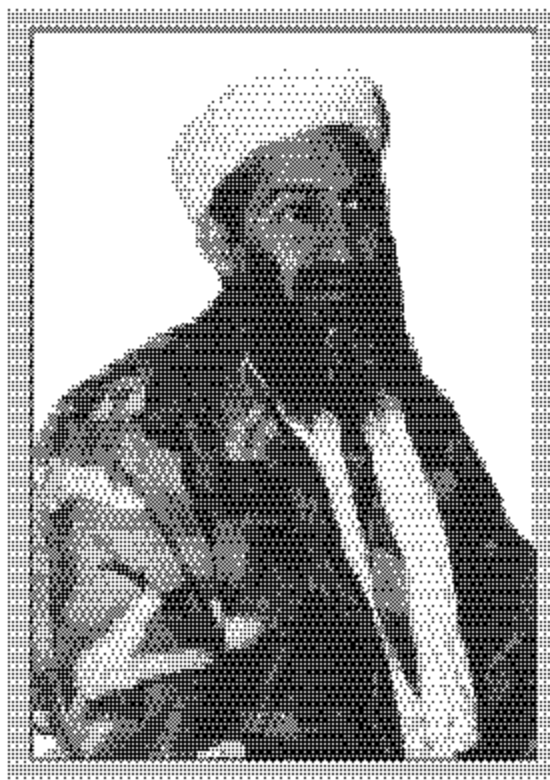
၁၅ မှုအတွက် တစ်သက်တစ်ကျွန်း ၁၅ ကြိမ်၊ သေတမ်းစာ လိမ်လည်မှုအတွက် ထောင်ဒဏ်လေးနှစ်ကျခံစေဟု ချမှတ်ပြီး-

“ယခုစီရင်ချက်အရ သင့်ရဲ့ ကျန်ရှိတဲ့ ဘဝတစ်သက်တာ တစ်ခုလုံးကို အကျဉ်းထောင်ထဲမှာပဲ ကုန်ဆုံးစေရမှာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်က ထောက်ခံအတည်ပြုချက်ပေးပါတယ်” ဟု ထပ်လောင်း ပြောကြားသွားလေသည်။

၂၀၀၂ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ၌ ဒေါက်တာရှစ်မင်း ကျူးလွန်ခဲ့ သော လူသတ်မှုများနှင့် ပတ်သက်၍ လူထုက စုံစမ်းတွေ့ရှိချက် မှာ သူ၏လူနာ ၂၁၅ ယောက်ကို ဒေါက်တာရှစ်မင်း သတ်ဖြတ်ခဲ့ ကြောင်းတွေ့ရှိရပြီး အထောက်အထားခိုင်လုံပြီး သေချာသော လူသတ်မှုမှာ ၄၅ မှုဖြစ်သည်ဟု ဆိုလေသည်။

“ဒေါက်တာရှစ်မင်း ဘာကြောင့် သူ့လူနာအများကြီးကို သတ်ခဲ့ရသလဲဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားကြည့်တော့ သူ့ရဲ့ လောဘစိတ်အပြင် လက်စားချေလိုစိတ်နဲ့ လိင်ပိုင်းဆိုင်ရာ စိတ်ဖောက်ပြန်မှုတွေကြောင့်လို့ ထင်တယ်။ ငွေကြောင့်ဆိုတာ ကတော့ ဂရန်ဒီရဲ့ အမှုမှာ သေတမ်းစာလိမ်လည်ရေးခဲ့တာ ကြောင့်ပါပဲ” ဟု ဘားနတ်ပိုစတဲလ်က ပြောပြသည်။ ယခု ရှစ်မင်းသည် ဖရန့်ကလင်အကျဉ်းထောင်၌ တစ်ကျွန်းပေါင်းများ စွာသော ပြစ်ဒဏ်ကို ခံယူနေရသည်။ ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်ပါ လျက် ဆရာဝန်ကျင့်ဝတ်ချိုးဖောက်ပြီး ဆေးပညာကို လူသတ် လက်နက်အဖြစ် အသုံးချခဲ့သော လူရမ်းကားတစ်ယောက်၏ ဇာတ်သိမ်းကား ဆိုးရွားလှပေတော့သည်။

* * *

အကြမ်းဖက်သမားတစ်ဦး

ဆိုးမုတ်

အာဇာနည်တို့နှင့် နယ်စပ်ဒေသများရှိ

ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေးအဆောက်အအုံ (WTC) ကို

ဖုံးရွှံ့သူ အကြမ်းဖက်သမားတို့၏ ဖိတ်ခေါ်

အရှိစွာတောင်လှာအပ်

အမေရိကန်နိုင်ငံကို ဖောက်ခွဲသူ အိုစမာဘင်လာဒင်

စူးရှတောက်ပြောင်သော သိမ်းငှက်မျက်လုံးများနှင့် အေကေ ၄၇ ချေမှုန်းရေး ရိုင်ဖယ်ကို ကိုင်ပြီး ပြောက်ကျားဝတ်စုံ အကြားနှင့် မုတ်ဆိတ်ဖားဖား ခေါင်းပေါင်းအဖြူနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အိုစမာဘင်လာဒင် ဖြစ်သည်။ ၂၀၀၁ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၁၁ ရက်နေ့မတိုင်ခင်က အိုစမာဘင်လာဒင်ဆိုသူ သန်းကြွယ် သူဌေး အကြမ်းဖက်ခေါင်းဆောင်ကို ၂၀၀၁ ခုနှစ်က အမေရိကန် နယူးယောက်ရှိ၊ ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေး အဆောက်အအုံကို ဗုံးခွဲမှု၊ အာဖရိကတိုက်မှ အမေရိကန် သံရုံး နှစ်ခုကို ဗုံးခွဲတိုက်ခိုက်မှု၊ ယီမင်နိုင်ငံတွင် ဆိုက်ကပ်ထားသော အမေရိကန် ဖျက်သင်္ဘော ယူအက်စ်အက်စ် ကိုးလ် ဖောက်ခွဲခံရမှုတို့ဖြင့် အမေရိကန် အစိုးရက အလိုရှိနေသူသာ ဖြစ်သည်။

အိုစမာဘင်လာဒင်ကို ၁၉၅၇ ခုနှစ်၌ ဆော်ဒီအာရေဗျနိုင်ငံ ရီယာဒ်မြို့တွင် မွေးဖွားခဲ့ပြီး ဖခင်မှာ မိုမာမက်ဘင်လာဒင် ဆိုသူ ဆော်ဒီအာရေဗျဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း ကုမ္ပဏီသူဌေးကြီးဖြစ်၍ မိခင်မှာ ဆီးရီးယားနိုင်ငံသူ ဖြစ်လေသည်။ အိုစမာသည် ယခု အသက် ၄၇ နှစ်ရှိပြီ။ အရပ် ၆ ပေ ၅ လက်မ၊ ကိုယ်အလေးချိန်ပေါင် ၁၆၀ ခန့်ရှိပြီး စကားပြောလျှင် သိမ်

မွေ့ညင်သာစွာ ပြောတတ်သည်။ သူ့ကို တွေ့လိုက်လျှင် ကြည်ညိုလေးစားဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တည်ကြည်သော ဥပဓိရုပ်ရှိသည်။ ကဗျာဝါသနာပါ၏။ ကဗျာကို ဖတ်ရုံသက် သက်မဟုတ် ကဗျာလည်းရေးသည်။ ၂၀၀၁ ခုနှစ်က ယီမင်နိုင်ငံ ဆိပ်ကမ်းတွင် ဆိုက်ကပ်ထားသော အမေရိကန် ဖျက်သင်္ဘော ယူအက်စ်အက်ကိုးလ်ကို ဖောက်ခွဲပြီး ၄ လအကြာတွင် အိုစမာ၏ သားမိုမာမယ်ကို အာဖဂန်နစ္စတန်နိုင်ငံ ကွန်ဒါဟာမြို့တွင် မင်္ဂလာဆောင်စဉ်က အိုစမာက ကဗျာတစ်ပုဒ်ရေးစပ်ခဲ့သည်။ ယူအက်စ်အက်ကိုးလ် ဖောက်ခွဲခံရစဉ် အမေရိကန်ရေတပ်သား ၁၇ ယောက် သေဆုံးခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို အိုစမာက ခံစားပြီး ရေး စပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုကဗျာပါသော ဗွီဒီယိုတိပ်ခွေကို အရှေ့အလယ်ပိုင်းနှင့် ပါကစ္စတန်နိုင်ငံတို့တွင် ဖြန့်ဝေ ရောင်းချနေသည်။ အခြား အစ္စလာမ်နိုင်ငံများ၌လည်းရောင်းသည်။ ကိုးလ်ဖောက်ခွဲရေး သမားများသို့ဟု ကဗျာကို ခေါင်းစဉ်ပေးထား၏။ ယူအက်စ် အက်စ်ကိုးလ်သင်္ဘောဖောက်ခွဲခံရ၍ သင်္ဘောဘေးနံ့အပေါက် ကြီးပုံ၊ အေကေ ၄၇ ရိုင်ဖယ်ကို အိုစမာဘင်လာဒင် ပစ်ခတ်နေ ပုံတို့ကို မိနစ် ၁၀၀ ကြာပြနိုင်သည့် ဗွီဒီယိုအခွေဖြင့် ဝါဒဖြန့် ရောင်းချသည်။ အခွေ၏နာမည်မှာ “ဖျက်သင်္ဘောကိုးလ် ကို ဖောက်ခွဲခြင်း” ဖြစ်သည်။ ထိုအခွေတွင် အိုစမာဘင်လာ ဒင်က-

“ကြီးမားတဲ့ ယုံကြည်ချက်နဲ့အတူ သေးငယ်တဲ့ လုပ်ရပ် တွေက ယနေ့ခေတ်စစ်အင်အား အတောင့်တင်းဆုံး ရန်သူကို

အကြမ်းဖက်သမားဖြစ်ချင်ခြင်းသည်
ဆင်းရဲခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်းနှင့် မဆိုင်။
ပညာတတ်ခြင်း၊ ပညာမဲ့ခြင်းနှင့် မဆိုင်။
ဒုက္ခသည်စခန်းတွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရ၍
အကြမ်းဖက်သမားဖြစ်လာ ချင်လည်းမဟုတ်။
လူမျိုးရေး၊ ဖိနှိပ်မှု လူတန်းစားကွဲပြားမှု၊
ဇာတ်စနစ်ခွဲခြားမှု စသည် အတွေ့တွေ
မကျေနပ်မှုများကြောင့် ပါးကိုက်၍
နားပြန်ကိုက်သော
လက်ဝှံ့ပြန်မှု ဖြစ်လေသည်။

အနိုင်တိုက်နိုင်တယ်။ အမေရိကန်ဟာ ထင်တာထက် အများကြီး
အားနည်းလွန်းလှတယ်”

ဟု ပြောပြီး သူ၏အသေခံဖောက်ခွဲရေးသမားများကို
လည်း “သင်တို့အနေနဲ့ မလိုအပ်ဘဲ မသေကြရဘူး၊ သင်တို့ရဲ့
အသက်တွေဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ လက်ထဲမှာရှိတယ်” ဟု
အားပေးပြောဆိုထားသည်။ ထိုကဲ့သို့သော အသွင်အပြင် လှုပ်
ရှားမှု အပြောအဆိုတို့ကြောင့် ဘင်လာဒင်သည် ကမ္ဘာ့အကြမ်း
ဖက်စနစ်၏ သင်္ကေတဖြစ်နေပေသည်။

ယနေ့မန္တလေးစာအုပ်တိုက်

သူ့အဖေ မူဟာမက်ဘင်လာဒင်သည် မိန်းမ ၁၁ ယောက် ပေါင်းသင်းခဲ့သည်။ ထုံးစံအရ မိန်းမလေးယောက်သာ ယူခွင့် ရှိသော်လည်း လေးယောက်ပဲရှိအောင်၊ အဟောင်းများကိုကွာ၍ အသစ်များကို ပေါင်းနေခဲ့သည်။ မူဟာမက်တွင် သားသမီး ၅၄ ယောက်ထွန်းကားသည်။ ထိုသားသမီးများအနက် အိုစမာ သည် ၁၇ ယောက်မြောက်သားယောက်ျား ဖြစ်သည်။ သူ အပါအဝင် ညီအစ်ကို ၂၄ ယောက်ရှိပြီး ကျန်ညီအစ်မများမှာ ၃၀ ရှိသည်။ အိုစမာဘင်လာဒင်တွင် တရားဝင်မိန်းမလေးယောက် ရှိပြီး သမီးငါးယောက်၊ သားငါးယောက်ဖြင့် စုစုပေါင်း သား သမီး ၁၀ ယောက်ရှိသည်။ ထိုအထဲမှ နံပါတ်သုံးယောက်မြောက် သမီးကို အာဖဂန်နစ္စတန်နိုင်ငံမှ တာလီဘန်ခေါင်းဆောင် မူလာမိုဟာမက်အိုမာနှင့် လက်ထပ်ပေးထားသည်။ မူလာအိုမာ သည် အိုစမာ၏သမက်ဖြစ်သောကြောင့် အာဖဂန်တွင် အိုစမာ အခြေချနေထိုင်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အကြမ်းဖက်သမားဖြစ်ရခြင်းသည် ဆင်းရဲခြင်း၊ ချမ်း သာခြင်းနှင့် မဆိုင်။ ပညာတတ်ခြင်း၊ ပညာမဲ့ခြင်းနှင့် မဆိုင်။ ဒုက္ခသည်စခန်းတွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရ၍ အကြမ်းဖက်သမားဖြစ်လာ ရခြင်းလည်းမဟုတ်။ လူမျိုးရေး ဖိနှိပ်မှု လူတန်းစားကွဲပြားမှု၊ ဇာတ်စနစ်ခွဲခြားမှု စသည် အထွေထွေ မကျေနပ်မှုများကြောင့် ပါးကိုက်၍နားပြန်ကိုက်သော လက်တုံ့ပြန်မှု ဖြစ်လေသည်။ အိုစမာသည် သန်းကြွယ်သူဌေးသား၊ သန်းကြွယ်သူဌေးတစ်ဦး ဖြစ်သလို ပညာတတ်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ အိုစမာဘင်လာ ဒင်သည် ဆော်ဒီအာရေဗျနိုင်ငံ ဂျစ်ဒါးမြို့ရှိ ဘုရင်အဗ္ဗဒူလ်

အဇစ်တက္ကသိုလ်မှ မြို့ပြအင်ဂျင်နီယာ့ ရရှိထားသူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝမှာပင် ဇီယွန်ဝါဒ ဆန့်ကျင်ရေး၊ ဂျူးလူမျိုး မုန်းတီးရေးစိတ်ဓာတ်နှင့် အခြေခံဝါဒီသဘောတရားများ စွဲကပ်လာခဲ့သည်။

၁၉၇၉ ခုနှစ် အာဖဂန်နစ္စတန်နိုင်ငံကို ဆိုဗီယက်တပ်များ ကျူးကျော်လာသည့်အခါတွင် ဆိုဗီယက်ဆန့်ကျင်ရေးနှင့် အာဖဂန်ကူညီရေးကို အစပိုင်းက စိတ်ဓာတ်အရ ကူညီပြီးနောက် ငွေကြေးနှင့် ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်းများ ပေးပို့ကူညီသည်။ နောက် လူကိုယ်တိုင် အာဖဂန်စစ်မြေပြင်သို့ သွားရောက်ပြီး ဆိုဗီယက်တပ်များကို တိုက်ခိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘင်လာဒင်သည် စီအိုင်အေနှင့် အဆယ်အသွယ်ရခဲ့သည်။ ဆိုဗီယက်ဆန့်ကျင်ရေးအတွက် အာဖဂန်မှ မူဂျာဟောဒင်များကို အမေရိကန်က ငွေအား၊ လက်နက်အား ပံ့ပိုးအကူအညီပေးနေချိန်တွင် အိုစမာဘင်လာဒင်လို ဆော်ဒီသန်းကြွယ်သူဌေးတစ်ဦးကလည်း ဆိုဗီယက်ဆန့်ကျင်ရေး၊ အာဖဂန်ထောက်ခံရေးကို ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ ပါဝင်လာသဖြင့် စီအိုင်အေမှာ အလွန်အားရကျေနပ်ပြီး အိုစမာ၏ လုပ်ငန်းများကို ကူညီထောက်ပံ့ခဲ့သည်။ ၁၉၈၆ ခုနှစ်၌ အာဖဂန်နစ္စတန်တွင် ဘင်လာဒင်က ချီစလီဇ်ခေါင်း ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းကို ပြုလုပ်ရာ စီအိုင်အေက အကြီးအကျယ် ထောက်ပံ့ပြီး၊ ထိုလိုဇ်များထဲတွင် လက်နက်များ၊ လေ့ကျင့်ရေးပစ္စည်းများနှင့် ဆေးဝါးပစ္စည်းများ ပေးကမ်းလေသည်။

အာဖဂန်နစ္စတန်လူမျိုးများက အိုစမာဘင်လာဒင်ကို ဆိုဗီယက်ကျူးကျော်မှု ဆန့်ကျင်ရေးကာလက အလွန် လေးစား

ကြသည်။ “သူဟာ အာဖဂန်ကို သူ့ငွေတွေ ပေးကမ်းခဲ့ရုံမက သူ့ကိုယ်ကိုလည်း ပေးအပ်ခဲ့တယ်။ သူပိုင်တဲ့ သူ့ရဲ့ နန်းတော်ထဲက ဆင်းပြီး အာဖဂန်လယ်သမားတွေ၊ အာရပ်တိုက်ခိုက်ရေးသမားတွေနဲ့ အတူနေအတူစားခဲ့တယ်။ သူတို့တစ်တွေ စားတာကိုလည်း သူစားနိုင်တယ်။ သူတို့ချက်သလိုလည်း သူချက်ပြုတ် နိုင်တယ်။ သူတို့နဲ့အတူ ကတုတ်ကျင်းတွေ တူးခဲ့တယ်။ ဒါဟာ ဘင်လာဒင်ရဲ့လမ်းစဉ်ပဲ” ဟု အိုစမာ၏ နောက်လိုက်ဖြစ်သူ ပါလက်စတိုင်းလူမျိုး ဟမ်ဇာမိုဟာမက်က ပြောပြသည်။

၁၉၈၉ ခုနှစ်တွင် ဆော်ဒီအာရေဗျသို့ ဘာသာရေးသူရဲကောင်းတစ်ဦးအဖြစ် ဘင်လာဒင် ပြန်လာသည်။ ဗလီများတွင် သူလိုက်လံဟောပြောသည်။ မိန့်ခွန်းများကို အသံသွင်းပြီး တိပ်ခွေများကို အရှေ့အလယ်ပိုင်းတွင် ဖြန့်ဝေခဲ့ရာ လူကြိုက်အလွန်များသည်။ ၁၉၉၀ ခုနှစ်၊ ကူဝိတ်ကို အီရတ်က သိမ်းပိုက်သည့်အခါ ဆော်ဒီက အမေရိကန်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်မှုအား ထောက်ခံအားပေးသည့်အတွက် ဘင်လာဒင် မကျေနပ်ခဲ့ပေ။ မိစ္ဆာဒိဌိအနောက်တိုင်းသားများနှင့် ပူပေါင်းပြီး မူစလင် ဘာသာဝင်တို့ကို တိုက်ခိုက်ခြင်းအား အိုစမာလုံးဝသဘောမကျပေ။ ထို့ကြောင့် ဆော်ဒီတွင် မနေတော့ဘဲ၊ ဆူဒန်နိုင်ငံသို့ သွားရောက်နေထိုင်ပြီး သူ၏ ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ အကြမ်းဖက်လုပ်ငန်းကြီးကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ စိုင်းပြင်းသည်။ ၁၉၉၆ ခုနှစ်တွင် အာဖဂန်နစ္စတန်သို့ အထူးဧည့်သည်တော်အဖြစ် ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားပြီး၊ တာလီဘန်တို့နှင့်အတူနေထိုင်ခဲ့သည်။ သူ၏ အကြမ်း

ဖက်အဖွဲ့ အယ်လ်ကေးဒါးကို ခိုင်မာတောင့်တင်းအောင် လုပ်ပြီး၊ အကြမ်းဖက်သင်တန်းများပေးခဲ့သည်။ အိုစမာသည် သူ၏ သမီးတစ်ယောက်နှင့် တာလီဘန်ခေါင်းဆောင် မူလာမိုဟာ မက်အိုမာနှင့် လက်ထပ်ပေးခဲ့သလို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အသက် ၁၇ နှစ်ရွယ် ယီမင်မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်ကို စတုတ္ထမြောက် ဇနီးသည်အဖြစ် လက်ထပ်ခဲ့လေသည်။

အိုစမာဘင်လာဒင်သည် ဘင်လာဒင်ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ၅၄ ယောက်တွင် သိုးမည်းတစ်ကောင်ဖြစ်သည်ဟု သူ့အစ်ကို တစ်ယောက်က ပြောသည်။ သူတို့ ညီအစ်ကိုများသည် မိဘ ၏ အမွေအနှစ်ကို ဆက်ခံပြီး ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းကို တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်ကြသည်။ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်သို့ သွားလာကြသည်။ နိုင်ငံခြားတွင် ပညာသင်ကြားကြသည်။ အမေရိကန်တွင် နေထိုင်ကြသော ဘင်လာဒင်ညီအစ်ကိုများသည် အမေရိကန် အစားအစာကို ခံတွင်းတွေ့ကြပြီး၊ အမေရိကန်ဂီတနှင့် အမေရိကန်ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို သဘောကျ နှစ်ခြိုက်ကြသည်။ သို့သော် အိုစမာကမူ သူတို့နှင့် လုံးဝဆန့်ကျင်နေသည်။ သူတို့ လမ်းကြောင့်နှင့် အိုစမာဘင်လာဒင်၏ လမ်းကြောင်းမှာ မတူကြ။ အိုစမာက အစွန်းရောက် အစွလာမ်မစ် အခြေခံဝါဒီ တစ်ယောက်ဖြစ်သွားသည်။ အနောက်မိစ္ဆာများကို တိုက်ဖျက် ရေးလမ်းကြောင်းပေါ်တွင် အဆုံးမရှိ လျှောက်လှမ်းနေသည်။ အိုစမာ၏ညီအစ်ကို မောင်နှမများက လုပ်ငန်းများစွာကို ဝယ်ယူလုပ်ကိုင်ပြီး သူတို့ဘဝ တိုးတက်သာယာရေးအတွက် ကြိုးပမ်းကြသည်။ အိုစမာကလည်း လုပ်ငန်းပေါင်းများစွာကို ဝယ်

ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေးအဆောက်အအုံ (WTC)ဖောက်ခွဲခံရမှုမှ ထွက်ပေါ်လာသော
စီးနိုးငွေ့များမှာ နယူးယောက်မြို့ကောင်းကင်ယံသို့ပင် ဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့သည်

ယူပြီး အသေခံ ဖောက်ခွဲရေးသမားများအတွက် ငွေကြေး
ထောက်ပံ့ပေးကမ်းနေလေသည်။

“ကျွန်တော့်ညီဟာ ထိန်းမရတော့ဘူး၊ သူ့အတွက်
နားခိုစရာနေရာလည်း ဘယ်တော့မှ မတွေ့နိုင်တော့ဘူး”

ဟု အစ်ကိုဖြစ်သူ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် မိုဟာမက်
ဘင်လာဒင်က ပြောပြသည်။ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုနီးပါး အကြမ်း
ဖက်လုပ်ငန်းများဖြင့် လူအများကို သေကြေအောင် ဖျက်ဆီး
နေသည့် အိုစမာကြောင့် ညီအစ်ကိုမောင်နှမများမှာ ပူဆွေး
သောကရောက်နေကြရသည်။ ဒေါသလည်း ဖြစ်နေကြရသည်။
မကြာသေးခင်နှစ်များက ညီအစ်ကိုမောင်နှမများက သူ့ကို
ဖျောင်းဖျဲခဲ့ကြသေးသည်။ သူ၏ အနောက်တိုင်းကို တိုက်ခိုက်
သည့် မြင့်မြတ်သော စစ်ပွဲဆိုသည့် အကြမ်းဖက်မှုများကို ရပ်
တန်းကရပ်ရန် မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်းထဲ ပြန်လာရန် စည်းရုံး

ကြသည်။ သူက ဒေါသတကြီးဖြင့် ငြင်းပယ်က သူတို့ကို နှင်ထုတ်ပစ်သည်။ ထိုသို့ဖြင့် အိုစမာဘင်လာဒင်သည် ကျယ်ပြန့်သော ကမ္ဘာကြီး၏ အပြင်ဘက်သို့ ရောက်လာသည်။ ဥပဒေကို ချိုးဖောက်နေသော တရားမဲ့တစ်ယောက် ဖြစ်လာလေသည်။

အိုစမာ၏ အဖေ မူဟာမက်ဘင်လာဒင်သည် ငယ်စဉ်က ပန်းရန်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ယီမင်လူမျိုးလူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည့် မူဟာမက်သည် ၁၉၂၅ ခုနှစ် ဆော်ဒီအာရေဗျသို့ ယီမင်နိုင်ငံမှနေ ခြေကျင်လျှောက်၍ ရောက်လာခဲ့သည်။ ပညာတတ်မဟုတ်ဘဲ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုတွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်သည်။ ထိုသို့ ပန်းရန်သမားဘဝမှ ကြိုးစားရင်း အဆောက်အအုံများ ဆောက်ပုံကို ကျွမ်းကျင်လာသည်။ ပုံစံသစ်များကို တီထွင်ဆောက်လုပ်သည်။ ဆော်ဒီဘုရင်အဗ္ဗဒူလ်အဇစ် စိတ်ဝင်စားသော ဒီဇိုင်းများကို ဆောက်လုပ်ပေးနိုင်သဖြင့် သူ၏ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းမှာ နာမည်ရလာသည်။ အဗ္ဗဒူလ်အဇစ်မှာ ဆော်ဒီဘုရင်နိုင်ငံကို တည်ထောင်ခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ခြေသလုံးအိမ်တိုင် ယီမင်မှ ဆော်ဒီကို အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုဖြင့် ရောက်လာသူ အုတ်စိပန်းရန်အလုပ်သမားဘဝမှ မူဟာမက်ဘင်လာဒင်သည် ဒေါ်လာ ၅ ဘီလီယံ (ဒေါ်လာသန်းပေါင်း ၅၀၀၀) ရှိသော ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ ဆော်ဒီအာရေဗျနိုင်ငံတွင် အကြီးမားဆုံးနှင့် အချမ်းသာဆုံး ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီကြီးဖြစ်သည်။ ဘုရင့်နန်းတော်ကြီးကို တည်ဆောက်ခဲ့သဖြင့် ဆော်ဒီဘုရင်မင်းမြတ်က ဘင်လာဒင်မိသားစုကို ဆုချီး

ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေးအဆောက်အအုံ (WTC)၏ အပျက်အစီးများကြားမှ ကယ်ဆယ်ရေးသမားများ

မြင့်ခဲ့၏။ အစ္စလာမ်တို့၏ အမြင့်မြတ်ဆုံးသော ဒေသများဖြစ် သည့် မက္ကာနှင့် မက်ဒီနာမှ သာသနာ့အဆောက်အအုံများ ပြန်လည်မွမ်းမံခွင့်ကိုလည်း ဘင်လာဒင်ကုမ္ပဏီမှပင် ရရှိခဲ့သည်။

“မက္ကာမြို့အပေါ်က စီးကြည့်လိုက်ရင် မြင်ရတဲ့ ဗလီ မျှော်စင်တွေ၊ ကျောက်ဖြူတုံးတွေ၊ ဗလီတွေ မှန်သမျှ သေးသေး လေးလေးတွေကအစ အားလုံးဟာ ဘင်လာဒင်တို့ ဆောက်ခဲ့တာ တွေချည်းပဲ”

ဟု ဘင်လာဒင်မိသားစုထဲမှ တစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ် ခဲ့သော အင်ဘရီစီကာရေက ပြောပြသည်။

ယနေ့မန္တ လေးစာအုပ်တိုက်

အိမ်တွင် ဘင်လာဒင်ယောက်ျားလေးများသည် ဆွန်နီမူ စလင်တို့၏ ဓလေ့ထုံးစံကို သင်ကြားနာယူရသည်။ ထိုထုံးစံကို လိုက်နာရသည်။ သူတို့အဖေက အစုရေးကို မယုံဖို့၊ ပါလက်စတိုင်းကို ထောက်ခံဖို့၊ ကူညီဖို့ သွန်သင်သည်။ သို့သော် သူ့ကလေးများသည် သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်ကမ္ဘာ၏အရိပ်ကို ခိုလှုံခွင့်မရကြပေ။ အိုစမာ၏ အစ်ကိုများနှင့် အစ်မများမှာ ကမ္ဘာအရပ်ရပ် ပျံ့နှံ့နေထိုင်ကြသည်။ စက်တင်ဘာ အကြမ်းဖက်တိုက်ခိုက်မှုမဖြစ်ခင်က အိုစမာ၏ ညီအစ်ကိုမောင်နှမသွေးချင်း ၁၅ ယောက်မှာ ဥရောပတွင် နေထိုင်ကြပြီး သူ့ညီအစ်ကိုလေးယောက်နှင့် တူ၊ တူမ ၁၇ ယောက်မှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၌ နေထိုင်ကြသည်။ အိုစမာ၏ ညီတစ်ယောက်ဖြစ်သော အဗ္ဗူဒူလာမှာ ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်ကြားနေသည်။ ၉၀ ခုနှစ်များကဆိုလျှင် ဘင်လာဒင် မိသားစုကုမ္ပဏီက ဒီဇိုင်းနှင့် ဥပဒေကျောင်းများကို ပညာသင်ထောက်ပံ့ကြေးအဖြစ် ဒေါ်လာတစ်သန်းထောက်ပံ့သည်။ ဘင်လာဒင် ပညာသင်ဆုဖြစ်သည်။

ဖခင်ဖြစ်သူ မူဟာမက်ဘင်လာဒင်သည် ၁၉၆၇ ခုနှစ်က လေယာဉ်ပျက်ကျ၍ ကွယ်လွန်သွားသည့်အခါ သားအကြီးဆုံးလည်းဖြစ်၊ အိုစမာ၏ အစ်ကိုအကြီးဆုံးလည်းဖြစ်သော ဆလင်းက မိသားစုအရိုက်အရာကို ဆက်ခံသည်။ ဆလင်းသည် ဥရောပတွင် ပညာသင်ကြားခဲ့သော ပညာတတ်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။ ဆလင်းသည် လေယာဉ်မောင်းဝါသနာကြီးပြီး လေယာဉ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းတတ်သဖြင့် ၁၉၈၈ ခုနှစ်တွင် လေယာဉ်

ပျက်ကျကာ သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံ ဘော်စတွန် နှင့် နယူးယောက်တွင် နေထိုင်ကြသော ဘင်လာဒင်၏ တူ၊ တူမများမှာ စားသောက်ဆိုင်များနှင့် နိုက်ကလပ်များသို့ ပုံမှန် သွားလေ့ရှိပြီး သူတို့ဦးလေး၏ ဆိုးသွမ်းမှုအပေါ် အလွန်စိတ် ပျက်မိကြောင်း သူတို့မိတ်ဆွေများကို ပြောပြလေသည်။

အိုစမာသည် ငယ်စဉ်က အိမ်ကို ခင်တွယ်သူဖြစ်သည်။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမအားလုံးထဲတွင် နိုင်ငံခြားသွားချင်စိတ် အလွန်

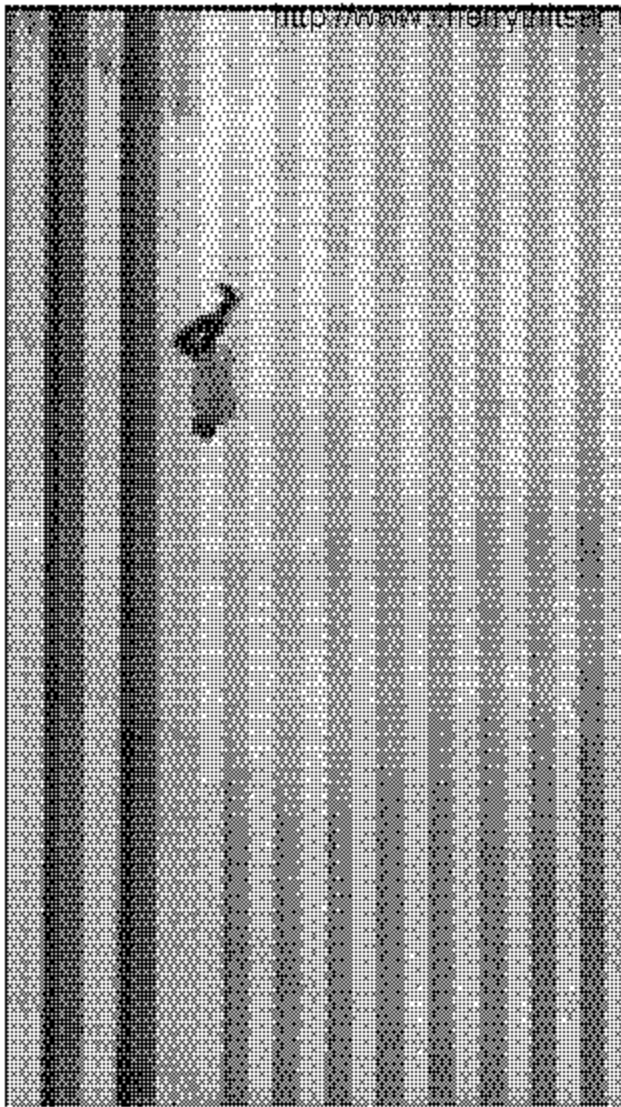

ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေးအဆောက်အအုံ(WTC) ဖောက်ခွဲခံရမှုကြောင့် ဘေးကင်းရာသို့ ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးနေသူများ

ယနေ့မန္တ လေးစာအုပ်တိုက်

နည်းသည်။ အရှေ့အလယ်ပိုင်းကိုပင် သွားလည်ဖို့ အနည်းငယ်သာ စိတ်ဝင်စားသည်။ ကျောင်းတက်သည့်အခါတွင်လည်း ဥရောပ၊ အမေရိကတို့တွင် သွားရောက်သင်ကြားခြင်း မပြုဘဲ၊ ဂျစ်ဒါမြို့ရှိ ဆော်ဒီအလွတ်ပညာသင်ကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် စတင် ပညာသင်ကြားခဲ့ပြီး ဘောင်းဘီနှင့် ရုပ်အင်္ကျီကို ဝတ်သည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာလည်း သင်ကြားသည်။ အနောက်တိုင်း တက္ကသိုလ်များတွင် ပညာမသင်ဘဲ ဂျစ်ဒါမြို့တွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော ဘုရင်အဗ္ဗဒူလ်အဇစ်တက္ကသိုလ်တွင် မြို့ပြအင်ဂျင်နီယာဘာသာကို သင်ယူခဲ့သည်။ ဆိုဗီယက်တို့ အာဖဂန်နစ္စတန်ကို ကျူးကျော်သိမ်းပိုက်သည် ဆိုသည်နှင့် အိုစမာဘင်လာဒင်သည် သူ့အလုပ်အားလုံးကို ပစ်ကာ အာဖဂန်နစ္စတန်သို့ ပြေးသွားပြီး မူဂျာဟေဒင်များနှင့် ပူးပေါင်း၍ ကျူးကျော်သူများကို တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်သည်။ အခြားမိသားစုများမှာ သူ့လို စွန့်စားပြီး သွားရောက်တိုက်ခိုက်သူ မရှိသဖြင့် သူ့ကို အားလုံးက လေးစားသည်။ “သူဟာ မိသားစုထဲမှာ သူ့ရဲကောင်းပဲ၊ ထိပ်တန်းအရာရှိတွေက သူ့လုပ်ရပ်ကို လက်ခံကြိုဆိုပြီး အခွင့်သင်ရင် သင့်သလို သူ့ကို ချီးမွမ်းပြောဆိုကြတယ်” ဟု လန်ဒန်အခြေစိုက် အယ်လ်ကွဒ် အယ်လ်အာရဗီသတင်းစာ အယ်ဒီတာ အယ်လ်ဒဲလ်ဘာရီအက်ဝန်က ပြောပြသည်။

၈၀ ခုနှစ်များ နှောင်းပိုင်းမှစ၍ အိုစမာဘင်လာဒင်သည် သူ့ကိုယ်သူ အချိန်ပြည့် ဘာသာရေးစစ်သည်တော်အဖြစ် ပြောင်းလဲခဲ့သည်။ အယ်လ်ကေးဒါးဟု ခေါ်သော သူ၏ လျှို့ဝှက်အကြမ်းဖက်အဖွဲ့ကို စတင်ထူထောင်သည်။ သူ အမွေရရှိ

အထပ်အမြင့်မှ
ပြတ်ကျလာသူတစ်ဦး

သော ဒေါ်လာသန်းပေါင်းများစွာကို သဘောထားတင်းမာသည့် မူစလင်လူငယ်များကို စုဆောင်းပြီး လေ့ကျင့်ပေးရာတွင် အသုံးပြုသည်။ အနောက်ဆန့်ကျင်ရေးစစ်ပွဲအတွက် ထိုလူငယ်များကို လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးသည်။ အာဖန်နစ္စတန်သည် အိုစမာဇ်၏ အကြမ်းဖက်စီမံကိန်းအတွက် အခြေစိုက်ရန် အကောင်းဆုံးဒေသဖြစ်သည်။ သူ၏ အယ်လ်ကေးဒါးအဖွဲ့ဝင် ၃၀၀၀ ခန့်ကို ကျောက်တောင်များကြား၊ လိုက်ဂူများအောက်၌ အကြမ်းဖက်သင်တန်းများ ပို့ချလေ့ကျင့်ပေးခဲ့သည်။ ထိုအဖွဲ့မှ လက်ရွေးစင်များကို ခေါင်းခေါက်ရွေးကာ စက်တင်ဘာ ၁၁ ရက်နေ့က နယူးယောက်ရှိ ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေး အဆောက်အအုံ

နှင့် ဝါရှင်တန်ရှိပင်တဂွန်စစ်ဌာနချုပ်တို့ကို တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးကာ လူပေါင်း ၅၀၀၀ နီးပါးကို သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်။

ယခု အမေရိကန်အစိုးရက အာဖဂန်နစ္စတန်ကို တိုက်ခိုက်ပြီး အိုစမာဘင်လာဒင် ဖမ်းဆီးရေးအတွက် စစ်ဆင်ခဲ့ရာ တာလီဘန်တို့ ရှုံးနိမ့်ပြီး ကဘူးမြို့တော်သည် မြောက်ပိုင်းဟောမိတ်အဖွဲ့အောက် ကျရောက်သွားပြီးနောက် တာလီဘန်ခေါင်းဆောင် မူလာမိုဟာမက်အိုမာ ဖမ်းဆီးမိရေး၊ အိုစမာဘင်လာဒင် ဖမ်းဆီးမိရေးအတွက် အားသွန်ခွန်စိုက် လှုပ်ရှားနေကြသည်။ စင်စစ် အိုစမာဘင်လာဒင်၏ အနောက်မုန်းတီးရေး၊ အမေရိကန်ဆန့်ကျင်ရေးစိတ်ဓာတ်သည် အစ္စရေးနှင့် ပါလက်စတိုင်းပြဿနာမှ ပေါက်ဖွားပြီး အစ္စရေးအပေါ် မျက်စိမှိတ်ထောက်ခံအားပေးနေသည့် အမေရိကန်အား ပစ်မှတ်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစိတ်ဓာတ်မျိုးသာ အစ္စန်းရောက်မူစလင်လူငယ်များတွင် ရှိနေပါက အိုစမာဘင်လာဒင်ကို ဖမ်းဆီးသုတ်သင်ပစ်နိုင်သည့်တိုင် အကြမ်းဖက်ဝါဒတစ်ခုလုံး ပျက်သုဉ်းသွားနိုင်မလားဆိုသည်ကို စောင့်ကြည့်ရပေလိမ့်မည်။

အကြမ်းဖက်လမ်းကြောင်းကို ခြေရာခံခြင်း

အကြမ်းဖက်ဝါဒ တိုက်ဖျက်ရေးစစ်ပွဲရဲ့ ဗဟိုချက်ဒေသဟာ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ နေရာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ လန်ဂလေက စီအိုင်အေဌာနချုပ် အောက်ဆုံးထပ်မှာပါ။ အခန်းတွေမှာ ပြတင်းပေါက်တွေ မထားပါဘူး။ လူကူးစင်္ကြံလမ်းလေးတွေနဲ့ သက်သောင့်သက်သာ နေပျော်တဲ့ နေရာပါပဲ။ ကွန်ပျူတာတွေနဲ့

ဆိုတော့ အစိုးရဌာနတစ်ခုရဲ့ ရုံးခန်းတစ်ခန်းနဲ့ တူနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာဟာ သာမန်ရုံးခန်းတစ်ခုတော့မဟုတ်ပါဘူး။ စီအိုင်အေနဲ့ အက်ဖ်ဘီအိုင် ထောက်လှမ်းရေးဌာနနှစ်ခု ပူးတွဲ ဖွင့်လှစ်ထားတဲ့ “အကြမ်းဖက်ဝါဒ ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ရေးဌာန” (Counter Terrorism Center. CTC) ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒဏ်ရာရသူတစ်ဦးကို သယ်ဆောင်လာစဉ်

ယနေ့မန္တလေးစာအုပ်တိုက်

ဒီဌာန စီအိုင်အေနဲ့ အက်ဖ်ဘီအိုင် ထောက်လှမ်းရေးသမားတွေ ဟာ ကမ္ဘာပေါ်က အဆိုးဝါးဆုံး လူဆိုးတွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေ ကို ပူးတွဲပြီး တိုက်ဖျက်ဖို့အတွက် ခြေရာခံကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အခန်းထဲက သင်ပုန်းကြီးမှာ တမိလ်ကျား ပြောက်ကျားအဖွဲ့၊ အဘူနီဒဲလ်အဖွဲ့တို့ ပတ်သက်တာတွေကို ရေးထားပါတယ်။ ဒီအဖွဲ့ကို လေးနှစ်နီးပါးခေါင်းခဲစေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကတော့ အိုစမာဘင်လာဒင်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သြဂုတ်လက ကင်ညာနဲ့ တန်ဇနီးနီးယားနိုင်ငံတွေမှာရှိတဲ့ အမေရိကန် သံရုံးတွေအနီးမှာ ဗုံးပေါက်ကွဲမှုတွေ ဖြစ်ပွားခဲ့တယ်။ အဲဒါနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး စုံစမ်းဖို့ အဖွဲ့ ဖွဲ့ခဲ့တယ်။ ဒီအဖွဲ့က ဗုံးခွဲမှုကို ခြေရာကောက်လိုက်ခဲ့တဲ့အခါ ဆော်ဒီအာရေဗျနိုင်ငံသားဖြစ် ပေမယ့် တိုင်းပြည်က နှင်ထုတ်ခံထားရတဲ့ သန်းကြွယ်သူဌေး တစ်ယောက်ကို ခြေရာခံမိတော့တယ်။ ဒီဆော်ဒီသူဌေးကြီးရဲ့ တယ်လီဖုန်းစကားပြောတာတွေကို ကြားဖြတ်ဖမ်းယူတယ်။ သူ့ရဲ့ဘဏ္ဍာရေးအခြေအနေကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းခဲ့တယ်။ တစ်လောကလုံး ဖြန့်ကြက်ထားတဲ့ သူ့အပေါင်းအဖော်တွေ ကိုလည်း ဖော်ထုတ်ဖို့ ခက်ခဲပေမဲ့ ကြိုးစားပြီး စုံစမ်းခဲ့ကြတယ်။ ဒါ့ကြောင့် အာဖရိကမှာ လူ ၂၅၀ ကျော် သေဆုံးခဲ့တဲ့ ဗုံး ပေါက်ကွဲမှုရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ အိုစမာဘင်လာဒင် ပါဝင် ပတ်သက်နေတာကို တွေ့ရှိခဲ့ကြတာပါပဲ။

ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က အောက်မင့်ဟတ္တန်တရားရုံးမှာ ပြည် ထောင်စုရှေ့နေတွေက အမေရိကန်နိုင်ငံသားတွေကို သတ်ဖြတ်ဖို့ ကြံစည်မှုနဲ့ လူလေးယောက်ကို တရားစွဲတယ်။ သူတို့ဟာ

ဘင်လာဒင်နဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့သူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ယောက်
 က အမေရိကန်နိုင်ငံသားအဖြစ် ခံယူထားတဲ့ ဝါဒစ်အဲလ်ဟီလ်
 ဆိုသူဖြစ်ပြီး တက်ဆက်မှာ အဖမ်းခံရပါတယ်။ တခြားသူတွေ
 ကတော့ ပါကစ္စတန်မှာ ဖမ်းမိတာ၊ အာဖရိကမှာ ဖမ်းမိတာတွေ
 ဖြစ်ပါတယ်။ အမေရိကန်ပို့ပြီး ရုံတင်တရားစွဲနေတာပါ။ သူ
 တို့စွဲချက်တင်ထားတာက လူသတ်မှုပေါင်း ၂၀၀ ကျော်နဲ့ပါ။
 သူတို့ကတော့ အပြစ်မကျူးလွန်ဘူးလို့ ထုချေထားကြတယ်။
 အခုလို တရားစွဲဆိုလိုက်တဲ့ သတင်းကို ဘင်လာဒင်နဲ့ သူ့
 နောက်လိုက် ဝရမ်းပြေးတွေ သိသွားအောင်လည်း လုပ်လိုက်
 တာပါ။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကတော့ သူတို့ ဘယ်သူတွေ
 လဲ၊ သူတို့ကို ဘယ်မှာတွေ့နိုင်သလဲဆိုတာ သိနေပါတယ်။

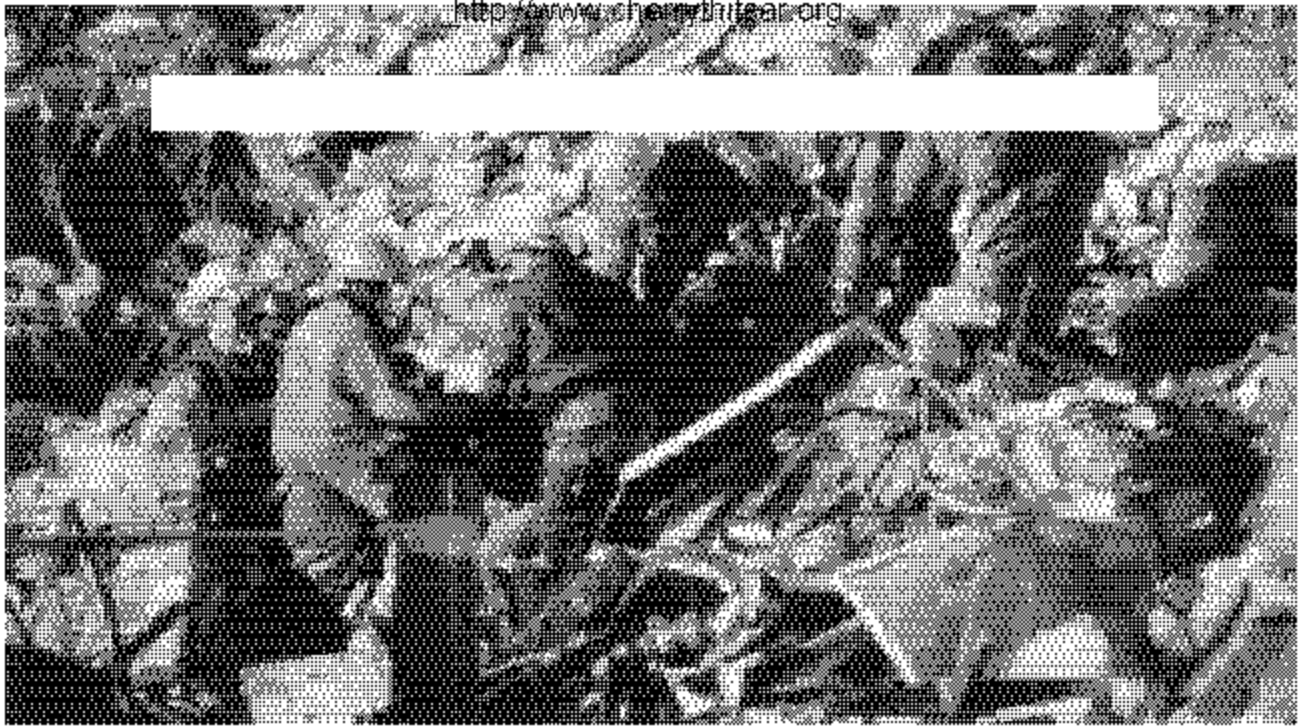
ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေးအဆောက်အအုံ (WTC)နှင့်
 ကပ်လျက်အဆောက်အအုံများပါ ပျက်စီးခဲ့ရသည်

ယနေ့မန္တ လေးစာအုပ်တိုက်

အမေရိကန် ထောက်လှမ်းရေးတွေအဖို့တော့ ယခုလို တရားစွဲဆိုမှုတွေဟာ အောင်ပွဲရဲ့အစလို့ ယူဆကြပါတယ်။ အမေရိကန် ထောက်လှမ်းရေးတွေဟာ သံသယရှိတဲ့သူတွေ သတင်းရမဲ့နေရာမှန်သမျှကို အစွမ်းကုန်စုံစမ်းကြပါတယ်။ ဗုံးခွဲ မှုတွေရဲ့ နောက်ကွယ်က လူတွေ၊ ဘင်လာဒင်နဲ့ သူမွေးထားတဲ့ နိုင်ငံမဲ့ အကြမ်းဖက်သမားတွေ ဘယ်လောက်ပတ်သက်နေသလဲ ဆိုတာကိုလည်း စုံစမ်းကြတယ်။ ဘင်လာဒင်ကတော့ ဒီဗုံးခွဲမှု တွေမှာ သူ မပတ်သက်ဘူးလို့ ငြင်းထားပါတယ်။ အကြမ်းဖက် သမားတွေအနေနဲ့ သူတို့ရဲ့အစွန်းရောက် အမြင်တွေနဲ့ သေနတ် ကို ရေရှည်စွဲကိုင်ထားဖို့ဆိုတာ မလွယ်တော့ပါဘူး။ ဘင်လာဒင် ဟာ နိုင်ငံတကာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးအဖြစ်နဲ့ ဘဏ် စာရင်းတွေ ဖွင့်ထားပါတယ်။ ပြည်တွင်းပြင်ပ အကြမ်းဖက် သမားတွေနဲ့ သံသယရှိသူ ၄၀ ကျော်ကို ဖမ်းဆီးခဲ့ရာမှာ တစ် ဝက်နီးပါးဟာ ဘင်လာဒင်နဲ့ သူ့အုပ်စု အယ်လ်ကေးဒါးနဲ့ ပတ်သက်နေသူတွေ ဖြစ်နေပါတယ်။ အမေရိကန်ထောက်လှမ်း ရေးတွေဟာ ၂၀၀၁ ခုနှစ် ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေးဌာန အဆောက် အအုံဗုံးဖောက်ခွဲမှု ဖြစ်ပြီးတဲ့အခါမှ ဘင်လာဒင်ရဲ့ ခြိမ်းခြောက် မှုကို ပထမဆုံး သိခဲ့ကြရပါတယ်။ အကြမ်းဖက်မှုတွေကို ထပ် မံစုံစမ်းလာတဲ့အခါမှာ သူ့နာမည်ကို တွေ့လာတယ်။ နောက် ကွယ်ကနေ ကြိုးကိုင်လှုပ်ရှားနေတဲ့ သူ့အကြောင်းကို အသေး စိတ် စုံစမ်းသိရှိကြတယ်။ အစပိုင်းကတော့ နယူးယောက် ဗုံးခွဲမှုဟာ သူ့လက်ရာပါတယ်လို့ ထောက်လှမ်းရေးက မယုံ ကြည်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ၁၉၉၅ ခုနှစ်ကျတော့ သူ့ကို သံသယ

စဝင်လာပြီး အကြမ်းဖက်မှုတွေရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ မမြင်ရသေး တဲ့ အင်အားတစ်ခုရှိတယ်။ အမေရိကန်တွေရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို တိုက်ခိုက်ဖို့ အကြမ်းဖက်ကလာပ်စည်းလေးတွေကို ကျယ်ကျယ် ပြန့်ပြန့် ဖြန့်ကြက်ဖွဲ့စည်းထားတယ်ဆိုတာတွေကို စုံစမ်းရရှိ ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် စီတီစီ (အကြမ်းဖက်ဝါဒ ဆန့်ကျင် တိုက်ခိုက်ရေးဌာန) ဟာ ဘင်လာဒင် အထူးတပ်ဖွဲ့ဆိုတာကို ဖွဲ့စည်းပြီး ဘင်လာဒင်ကို ခြေရာခံလိုက်ကြတယ်။ သူ့ရဲ့ အကြမ်းဖက်လှုပ်ရှားမှုတွေကို ချေမှုန်းဖို့ ကြိုးစားကြတယ်။ သူ့ရဲ့ ရာဇဝတ်မှုတွေနဲ့ သူ့အကြမ်းဖက်ပိုင်နက်ကို ကျုံ့သွား အောင် ချုံ့ပစ်ကြပါတယ်။

ဘင်လာဒင် အမွေဆက်ခံထားတဲ့ သူ့ပိုင်ဆိုင်မှု ဓန အင်အားဟာ အမေရိကန် ဒေါ်လာ သန်း ၂၀၀ ခန့် ရှိတယ်လို့ စီအိုင်အေက ထောက်လှမ်းရရှိထားပါတယ်။ နိုင်ငံခြားဘဏ် တွေမှာ စာရင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ငွေတွေကို ဖြန့်ခွဲထားတယ်။ အမေရိကန်နိုင်ငံနဲ့ အခြားတိုင်းပြည်တွေမှာ တရားဝင် လုပ်ငန်း တွေ ထူထောင်ပြီး ဒီငွေတွေကို မြှုပ်နှံရင်းနှီးထားပုံ ရတယ်လို့ ယူဆပါတယ်။ စီအိုင်အေက ယခု သူခိုအောင်းနေတဲ့ အာဖဂန် နစ္စတန်က မြေအောက်လိုဏ်ဂူထဲကို အတင်းဝင်ရောက်စီးနင်းပြီး သူ့ကို လက်ရဖမ်း၊ အမေရိကန်ကိုခေါ်၊ ရုံတင်စစ်ဆေးမယ်လို့ စဉ်းစားကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအကြံဟာ အန္တ ရာယ်များလွန်းပြီး အချိန်လည်း မသင့်သေးဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ လောလော ဆယ်မှာတော့ မသင်္ကာစရာ ပြောဆိုမှုတွေကို ကြားဖြတ် နားထောင်တာမျိုး၊ သူတို့စခန်းတွေကို ဂြိုဟ်တုက ဓာတ်ပုံရိုက်

**ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေးအထောက်အပံ့ (WTC)၏ အပျက်အစီးများကြားမှ
သေဆုံးသူများကို ရှာဖွေနေသောကယ်ဆယ်ရေးသမားများ**

ယူတာမျိုး၊ သူလျှိုတွေလွတ်ပြီး သတင်းစုံစမ်း ထောက်လှမ်းတာ မျိုးတွေကို လုပ်ဆောင်ပါတယ်။ ဒီနှစ် နွေဦးအစပိုင်းကဆိုရင် ဆူဒန်နိုင်ငံမှာ ဘင်လာဒင်ရဲ့ ဓာတုလက်နက်တွေ ထုတ်လုပ်တဲ့ စက်ရုံလို့ မသင်္ကာစရာ အချက်အလက်တွေ တွေ့ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီစက်ရုံ အနီးတစ်ဝိုက်က မြေနုမှုနာတွေကို အေးဂျင့်တွေက ယူပြီး အမေရိကန်မှာ ဓာတ်ခွဲကြည့်တယ်။ နောက်ထပ် သံသယ ဖြစ်တာက ဆူဒန်က အယ်လ်ဂျီရီးဆိုတဲ့ ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေး စက်ရုံပဲ။ ရရှိတဲ့ အထောက်အထားတွေကို စမ်းသပ်စစ်ဆေး ကြည့်တဲ့အခါ အိုအီသဲလ်ဆိုတဲ့ အဆိပ်တွေ ထုတ်လုပ်လို့ ရတယ်ဆိုတာ တွေ့ရတယ်။ အီးအမ်ပီတီအေလို့လည်း ခေါ် တယ်။ ယခု နာမည်ထွက်တာကတော့ ဗွီအိပ်စ်ဓာတ်ငွေ့လို့ လူသိများပါတယ်။

ထောက်လှမ်းရေးတွေဟာ သက်သေအထောက်အထား

ယနေ့မန္တလေးစာအုပ်တိုက်

တွေ၊ မြေနုမူနာတွေ၊ မသင်္ကာစရာပစ္စည်းတွေကို စုစည်းပြီး လန်ဂလေမှာ စစ်ဆေးအဖြေရှာတဲ့အခါမှာ အာဖရိကမှာ အကြမ်း ဖက်သမား ကလာပ်စည်းတွေရှိတာကို တွေ့ရှိရတယ်။ စာရွက် စာတမ်း အထောက်အထားတွေအရ ဒီအကြမ်းဖက် အုပ်စုလေး တွေဟာ ဘင်လာဒင်နဲ့ ဆက်နွယ်နေတယ်ဆိုတာကိုလည်း ခြေရာခံလို့ ရလာပါတယ်။ နောက် သိလာရတာက ငွေကြေးသုံး စွဲမှု၊ ငွေကြေးအမြောက်အမြားကို မသင်္ကာဖွယ် အဖွဲ့အစည်း တွေဆီ ငွေလွှဲတာမျိုးတွေ၊ လူစုပြီး ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် စည်း ရုံးလှုပ်ရှားတာမျိုးတွေကိုလည်း တွေ့ရှိကြရတယ်။ ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ ဇွန်လမှာ အမေရိကန်တရားရေးဌာနက နယူးယောက်တရားရုံး တစ်ရုံးမှာ အိုစမာဘင်လာဒင်ကို တရားစွဲပါတယ်။ နိုင်ငံတကာ အကြမ်းဖက်ဝါဒကို နောက်ကွယ်က ပံ့ပိုးကူညီမှု၊ ထောက်ခံ အားပေးမှုတွေနဲ့ စွပ်စွဲထားတာပါ။ ဘင်လာဒင်ဟာ အကြမ်းဖက် လုပ်ရပ်တွေကို ကြိုးကိုင်ကြံစည်သူဖြစ်ပါတယ်။ သူ့လိုပဲ ကျူး လွန်ခဲ့လို့ အမေရိကန်မှာ တရားစွဲခံခဲ့ရဖူးသူကတော့ ၁၉၉၃ ခုနှစ် လင်ကွန်းလိုဏ်ခေါင်းနဲ့ အခြားနယူးယောက် အထိမ်း အမှတ်နေရာတွေကို ဗုံးဖောက်ခွဲဖို့ ကြိုးကိုင်ခဲ့တဲ့ ရိုတ်အိုမာအဗ္ဗ ဒူလ်ရာမန်ဖြစ်ပါတယ်။ ဘင်လာဒင်မှာ နိုင်ငံတကာ အကြမ်းဖက် လှုပ်ရှားမှုတွေနဲ့ ပတ်သက်နေပါတယ်။ အမေရိကန် တရားရေး ဌာနက အမှုလိုက်ရှေ့နေတွေအဖို့ ယခုထက်ခိုင်လုံတဲ့ သက်သေ အထောက်အထားတွေ လိုအပ်ပြီး အမေရိကန်တရားရုံးတစ်ရုံး မှာ အတိအကျ တရားစွဲဆိုရပါလိမ့်မယ်။

ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရပါဘူး။ နိုင်ရီဘီနဲ့ ဒါရက်စ်လမ်း

မှာ ဗုံးပေါက်ကွဲမှုတွေဖြစ်လို့ စိတိစိအဖွဲ့သားတွေ သွားရောက် စစ်ဆေးပြီး ဝါရှင်တန်ကို ချက်ချင်းပြန်လာတဲ့အခါ ဘင်လာဒင်ရဲ့ လက်တံကို တွေ့ကြရပါတယ်။ အဲဒီဒေသက အကြမ်းဖက် အုပ်စုတွေရဲ့ ဆက်စပ်နေမှုကို စီအိုင်အေက ခြေရာကောက် ကြည့်နိုင်ခဲ့တယ်။ အက်ဖ်ဘီအိုင်အေအနေနဲ့ သံသယဖြစ်တဲ့ ဒေသတွေ၊ သံသယဖြစ်တဲ့လူတွေ၊ သံသယဖြစ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ၊ အဆောက်အအုံတွေကို စတင်ပြီး စုံစမ်းခဲ့တယ်။ လူအားကို အသုံးပြုခဲ့တာဟာ အေးဂျင့်ပေါင်း ၄၀၀ ကျော်ကို ကမ္ဘာအရပ်ရပ် ဖြန့်ကြက်စုံစမ်းခဲ့တယ်။

“ပင်လယ်ရပ်ခြား ရာဇဝတ်မှု စုံစမ်းစစ်ဆေးရာမှာ အင်အားအများဆုံး အသုံးပြုခဲ့တာပဲ” လို့ ရှေ့နေချုပ် ဂျေနယ်ရီနို က ပြောပါတယ်။ တစ်ခါမှ အဲဒီလောက် အင်အားနဲ့ ကမ္ဘာ ဖြန့်ပြီး မစုံစမ်းခဲ့သေးပါဘူး။ ဂြိုဟ်တုထောက်လှမ်းမှုတွေ၊ စကားပြောဖမ်းယူနားထောင်တာတွေ၊ သွားလာလှုပ်ရှား ဆက် သွယ်မှုတွေ စုံစမ်းခဲ့တာတွေအရ ဘင်လာဒင်ဟာ အာဖရိကမှာ အဆက်အသွယ်ရှိတယ်။ ဗုံးမပေါက်ခင်ကာလအတွင်းမှာ “တစ်ခုခုတော့ ဆိုဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်တော့မယ်” ဆိုတာ ထောက် လှမ်းရေးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ က ထင်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အမေရိကန် အေးဂျင့်တွေက အကြမ်းဖက်သမားတွေဟာ အာဖဂန်နစ္စတန်မှာ အခြေစိုက်ထားတဲ့ သူတို့စခန်းကို သွားဖို့ဟာ ပါကစ္စတန်ကနေ ဖြတ်သန်းကြရတယ်။ ဒါ့ကြောင့် မသင်္ကာစရာ ပုံပန်းသဏ္ဍာန် တွေကို စောင့်ကြည့်စစ်ဆေးပေးဖို့ ပါကစ္စတန် အာဏာပိုင်တွေကို အကြောင်းကြားထားလိုက်တယ်။ ရုပ်တွေဖျက်၊ နာမည်တွေ

ပြောင်းပြီး သွားလာကြပေမယ့် ပါကစ္စတန်ရဲက သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ကို ဖမ်းမိလိုက်တယ်။ မိုဟာမက်ဆက်ဒစ်အိုဒက် ဆိုသူပဲ။ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ခပ်ညံ့ညံ့အတုတစ်စောင်နဲ့ပါ။ အက်ဖ်ဘီအိုင်က အသေအချာ စစ်ဆေးတဲ့အခါ နောက်ဆုံး သူဟာ အယ်လ်ကေးဒါးအဖွဲ့က ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ဝန်ခံပါတယ်။ အစပိုင်းမှာတော့ ပါကစ္စတန်ထောက်လှမ်းရေးတွေကို လှည့်ပတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သေးတယ်။ အာဖဂန်နစ္စတန်က တောင်ကုန်းတွေဆီ သူပြန်ရလိမ့်မယ်။ ရောက်တဲ့အခါ ဘင်လာဒင်က သူ့ကို ဂုဏ်ပြုပြီး လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကြိုဆိုမှာပဲလို့ ထင်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မေးရင်းနဲ့ သူ့ဆီက နာမည်တွေပေါ်လာတယ်။ စိတ်စိအနေနဲ့ ဗုံးကွဲမှုနဲ့ ဘင်လာဒင် ဆက်စပ်မှုကို ပထမဆုံး ရလိုက်တဲ့ သဲလွန်စပါပဲ။ ထောက်လှမ်းရေးသမားတွေအတွက် နောက်ထပ် ကံလိုက်လာတာက နိုင်ရီဘီက ဗုံးတင်ထရပ် ကားမောင်းသမားပါပဲ။ အစကတော့ ဗုံးကွဲရင်း သူပါသေသွားတယ်လို့ ထင်ခဲ့ကြတယ်။ အမှန်တော့ ကားပေါ်က ခုန်ဆင်းပြီး ထွက်ပြေးခဲ့တယ်။ ကင်ညာအစောင့်တစ်ယောက်က သူ့ကို မှတ်မိပြီး ချက်ချင်းဖမ်းလိုက်တယ်။ သူ့ကို စစ်ဆေးတဲ့အခါ နာမည်တွေ ပိုထွက်လာတယ်။ ဘင်လာဒင်ရဲ့ဖောက်ခွဲမှု စစ်ဆင်ရေးအကြောင်း ပိုပြီး အသေးစိတ် သိလာကြပါတယ်။ ဒီလို အထောက်အထားတွေကြောင့် အက်ဖ်ဘီအိုင်အနေနဲ့ ဘင်လာဒင်အကြောင်း အထောက်အထားတွေ ပိုရလာတယ်။ ပြည်ဝင် ပြည်ထွက်မီဇာတွေအရ၊ တယ်လီဖုန်းထဲ ပြောတာတွေအရ၊ လေယာဉ်လိုင်းတွေက ခရီးသည် စာရင်းတွေအရ ကွန်ပျူတာ

မြေပြင်နှင့် တစ်သားတည်းဖြစ်ခဲ့ရတဲ့
ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေးအဆောက်အအုံ WTC

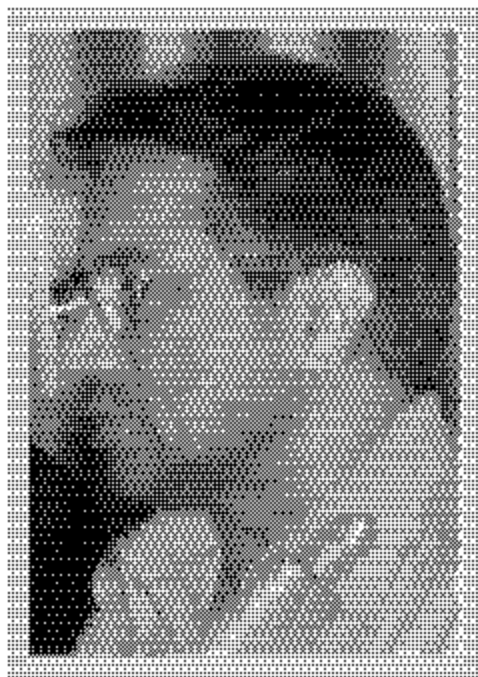
ထဲထည့်ပြီး သံသယဝင်တာမှန်သမျှကို ကွန်ပျူတာနဲ့ စစ်ခိုင်း ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဘင်လာဒင်ဟာ တော်တော်ကို ကြောက် စရာကောင်းပြီး ကွက်ကျော်မြင်တဲ့၊ ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်တဲ့ ရန်သူတစ်ယောက်ဆိုတာ သူတို့ သိလာကြတော့တယ်။ အကြမ်း ဖက်သမားတွေဟာ သိုသိုသိပ်သိပ်နဲ့ ဗုံးတွေကို သယ်ယူလာ ကြတယ်။ တစ်ဖွဲ့တည်းချင်းတောင်လမ်းမှာတွေ့လို့ စကား မပြော၊ နှုတ်မဆက်ကြဘူး။ လူစိမ်းတွေလိုပဲ သဘောထားကြ တယ်။ ဗုံးမကွဲခင် သံရုံးထဲ အဝင်အထွက်လုပ်သူတွေထဲမှာ အဲဒီအကြမ်းဖက်သမားတွေ ပါဝင်နေပြီး သတင်းပေးတွေအဖြစ် ဝင်လာကြတယ်လို့ နောင် ခွဲပြီးမှ အက်ဖ်ဘီအိုင်က သိရတယ်။ သူတို့က မခွဲခင်ရက် ပိုင်းတွေမှာ သံရုံးကို စောင့်ကြည့်၊ သံရုံး လုံခြုံရေးကို အကဲခတ်နေကြတယ်။ သူတို့က သံရုံးအဆောက် အအုံတွေကို ဖောက်ခွဲပစ်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိကြပါတယ်။

ဆူဒန်က အယ်လ်ဂျီးရီးဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေးစက်ရုံမှာ ဓာတုလက်နက်တွေ ထုတ်ရာမှာ အီရတ်က ဓာတုလက်နက် ပါရဂူတွေ လာရောက်လုပ်ကိုင်ပေးတယ်လို့ စီအိုင်အေက ယူဆတယ်။ သူတို့ ပြောတာတွေကို ကြားဖြတ်နားထောင်တဲ့ အခါ ဓာတုလက်နက်ထုတ်လုပ်တဲ့ အထောက်အထားတွေ၊ အီရတ် တွေရှိတယ်ဆိုတဲ့ အချက်အလက်တွေ တွေ့ရှိရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဆူဒန်နဲ့ အာဖဂန်နစ္စတန်ကို ခရစ်ဒုံးပုံတွေနဲ့ တိုက်ခိုက်တဲ့အတွက် ဘင်လာဒင်ရဲ့ လုပ်ငန်းတွေချည့်နဲ့သွား တယ်။ သူ့လူတွေကို ဖမ်းဆီးလိုက်နိုင်တဲ့အတွက်လည်း သူ့မှာ အထိနာသွားတယ်။ အထူးသဖြင့် သူ့ရဲ့နောက်ကွယ်က ကြီးကိုင်

နေမှုနဲ့ သူ့ရဲ့ အကြမ်းဖက် လှုပ်ရှားမှုတွေ ပေါ်သွားတာကိုက ဘင်လာဒင်အဖို့ ရှေ့လှမ်းမယ့် ခြေလှမ်းတွေ နောက်တွန့်သွား တာပါပဲ။

စီအိုင်အေ၊ အက်ဖ်ဘီအိုင်နဲ့ ပူးတွဲဖွဲ့စည်းထားတဲ့ စီတီစီ ထောက်လှမ်းရေးသမားတွေကတော့ နိုင်ငံတကာ အကြမ်းဖက် ဝါဒလမ်းကြောင်းကြီးကို ခြေရာခံမိနေပါပြီ။ အာဖဂန်နစ္စတန်လို သူတစ်လူငါတစ်မင်း ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ် ပျက်ချင်တိုင်းပျက်နေတဲ့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံမှာ အိုစမာဘင်လာဒင်လို သန်းကြွယ်သူဌေး အကြမ်းဖက်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးအနေနဲ့ အခြေစိုက် ပုန်းအောင်း လို့ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အကြမ်းဖက်ဝါဒကို ယဉ် ကျေးတဲ့ လူအဖွဲ့အစည်းက လက်မခံ၊ မပတ်သက်တော့လို့ ဒီလို ရာဇဝတ်ကောင်တွေအနေနဲ့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ပုန်း ခိုနေနိုင်ပါ့မလဲ။ သူတို့အတွက် နယ်မြေဟာ ကျဉ်းသထက် ကျဉ်းလာပါပြီ။ ပြေးစရာ မြေမရှိတော့တဲ့ အချိန်ရောက်ဖို့ သေချာနေတာ အမှန်ပါပဲ။

Ref : Newsweek, October 19, 1998.

မွတ်စလင်ကဏ္ဍမှ ငြိမ်းချမ်းရေးသမားတစ်ဦး
သို့မဟုတ်
အကြမ်းဖက်ခံစားရုံ အာနိတ်တူသူ
ပါကခွင့်တန်ခိုးမဲ့တ
စိုင်းချွင်ကြီးပါမက်မူရှာရက်စိ

အကြမ်းဖက်ဝါဒကို အန်တုသူ သမ္မတပါဗက်မူရှာရက်ဖ်

၂၀၀၂ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၅ ရက်၊ နိုပေါနိုင်ငံ ခတ္တမန္တမြို့၌ တောင်အာရှဒေသ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရေးအဖွဲ့ SAARC ထိပ်သီးအစည်းအဝေး ကျင်းပနေချိန် ဖြစ်သည်။ ပါကစ္စတန်နိုင်ငံ သမ္မတဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပါဗက်မူရှာရက်ဖ်သည် စင်မြင့်ပေါ်၌ “အိန္ဒိယနိုင်ငံနဲ့ အိမ်နီးချင်ကောင်းတွေအဖြစ် ဆက်ဆံလိုပါတယ်” စသော မိန့်ခွန်းပြောပြီးသည့်အခါ စင်မြင့်အောက် ဆင်း၍ အိန္ဒိယဝန်ကြီးချုပ် အတဲလ်ဘီဟာရီဗာဂျ်ပါယီရီရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ ပါကစ္စတန်သမ္မတသည် သူ့ကို မျှော်လင့်မထားသော အိန္ဒိယဝန်ကြီးချုပ်အား လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ပါကစ္စတန် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက စတင်ပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်မည်ဟု တောင်အာရှ ခေါင်းဆောင်များက မထင်မှတ်ခဲ့ပေ။ အိန္ဒိယပါလီမန် အကြမ်းဖက်တိုက်ခိုက်ခံရပြီးနောက် အိန္ဒိယ၊ ပါကစ္စတန်နယ်စပ်တစ်လျှောက် စစ်အင်အား အကြီးအကျယ် ချ၍ နှစ်နိုင်ငံတပ်များ ရန်စောင်နေသည့်အချိန် ဖြစ်သည်။

မူရှာရက်ဖ်၏ ရိုကျိုးသော အပြုအမူကြောင့် ကမ္ဘာက သူ့ကို အထင်ကြီးသွားကြသည်။ စစ်ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦးထက် နိုင်ငံရေးသမားဆန်လွန်းသည်။ သံတမန်ပီသသူဟု ကောင်းချီး

ပါကစ္စတန်သမ္မတ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမူရှာရက်မ်နှင့်

ပေးကြသည်။ နျူကလီးယားလက်နက်များပိုင်ဆိုင်ထားသည့် ထိုနှစ်နိုင်ငံ၏ တင်းမာလွန်းသော အခြေအနေကို ကမ္ဘာက ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စောင့်ကြည့်နေကြ၏။ စိတ်ရှည်ရန်၊ ထိန်း ထိန်းသိမ်းသိမ်းရှိရန် ကုလသမဂ္ဂအတွင်းရေးမှူးချုပ်နှင့် နိုင်ငံကြီးများက သတိပေး မေတ္တာရပ်ခံနေကြချိန်တွင် မူရှာရက်မ်က ကျေအေးလိုကြောင်း အမူအရာဖြင့် စတင် ကမ်းလှမ်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယနေ့မန္တ လေးစာအုပ်တိုက်

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပါဗက်မူရှာရက်ဖ်သည် ၁၉၉၉ ခုနှစ်က ပါကစ္စတန်နိုင်ငံတွင် အာဏာသိမ်းခဲ့သော စစ်တပ်ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သည်။ သူ့ကို လာတွေ့သည့် နယူးဝိမ်မဂ္ဂဇင်းမှ အယ်ဒီတာ နှစ်ဦးနှင့် ဓာတ်ပုံဆရာတစ်ဦးအား သူ အာဏာသိမ်းခဲ့ရသည် ကအစ မေးသမျှကို ဖြေကြားနေပေသည်။ သူနေသော အိမ် မှာ ပါကစ္စတန်တပ်မတော်စစ်ဦးစီးချုပ်အား နေထိုင်ခွင့် ပေး ထားသောအိမ်ကြီးဖြစ်ပြီး ကြမ်းပြင်ကို ပါရှားကော်ဇောကြီး နှင့် တရုတ်စောင်ကြီးများကို ခင်းထားလေသည်။ မူရှာရက်ဖ် သည် ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း ပါကစ္စတန် ကာရာကိုရမ် တောင်တန်းများပေါ်မှ အသက်စွန့် ပျံသန်းခဲ့ရသော သူ့လေယာဉ် ခရီးအကြောင်းကို ပြောပြလေသည်။ ၁၉၉၉ ခုနှစ် သီရိလင်္ကာ နိုင်ငံမှ အပြန်ဖြစ်သည်။ စီးလာသော ဖော်ကာလေယာဉ်သည် မိုးသက်မုန်တိုင်းကြားတွင် လူးလိမ်ပြီး ကာရာကိုရမ်တောင် တန်းများပေါ်မှ ဖြတ်ကျော်ကာ အစ္စလာမ်မာဘက် လေဆိပ်သို့ ဆင်းသက်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်၊ ဗိုလ်ချုပ် ကြီးပါဗက်မူရှာရက်ဖ်နှင့်အတူ သူ့ဇနီးဆက်ဘာတို့ လေယာဉ် ပေါ် အတူပါလာကြ၏။ သို့သော် ဝန်ကြီးချုပ် နဝပ်ဇ်ရှာ ရစ်ဖ်က မူရှာရက်ဖ်ကို ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ် ရာထူးမှ ထုတ် ပယ်ပစ်လိုက်ကြောင်းနှင့် သူ့လေယာဉ်ကိုလည်း အစ္စလာမ်မာ ဘက် လေဆိပ်တွင် ဆင်းခွင့်မပြုကြောင်း အမိန့်ထုတ်ပြန်လိုက် သဖြင့် မူရှာရက်ဖ်လေယာဉ်မှာ ကောင်းကင်ပေါ် ပျံတက်ရတော့ သည်။

လေယာဉ်မှာ ဆီကုန်တော့မည်။ နောက် ၇ မိနစ် ပျံ

သန်းဖို့အတွက်သာ ဆီရှိသည်။ ကောင်းကင်၌လည်း မိုးများ သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းပြီး မိုးကြိုးမုန်တိုင်းများ ပစ်ခတ်နေ၏။ ဆက်ဘာသည် မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ကာ တိတ်ဆိတ်စွာ အော်ဟစ်၍ ငိုကြွေးနေသည်။ သူမခင်ပွန်းက အခြေအနေကို တည်ငြိမ်စွာ ရှင်းပြသည်။ “ကျွန်မကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နေဖို့၊ ကျန်ခရီးသည်တွေ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သွားအောင် အမူအရာ မပျက်ဖို့၊ သူက ကျွန်မကို ဖျောင်းဖျာပြောဆိုခဲ့ပါတယ်” ဟု ဆက်ဘာက ပြောပြ၍ မူရှာရက်ဖ်သည် ပါကစ္စတန်လေကြောင်းလိုင်း **PIA** လေယာဉ်မှူးကို ကရာချီလေဆိပ်တွင် ဆင်းသက်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး လေယာဉ်စက်ခန်းထဲမှ ရေဒီယိုတယ်လီဖုန်းကို အသုံးပြု၍ သူ့လက်ထောက် မိုလ်ချုပ်ကြီးများကို ဆက်သွယ်သည်။ အဆက်အသွယ်ရရှိသည်နှင့် ဝန်ကြီးချုပ်နဝပ်စ်ရှာရစ်ဖ်ထံမှ အာဏာကို လွှဲပြောင်းယူရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။ ထိုသို့ဖြင့် ရှာရစ်ဖ်ကို ဖမ်းဆီးပြီး မူရှာရက်ဖ်သည် တိုင်းပြည်အာဏာကို ထိန်းသိမ်းလိုက်သည်။ ၁၁ နှစ်ကြာ အရပ်သားအုပ်ချုပ်ရေးအောက်မှနေ မူရှာရက်ဖ်က တိုင်းပြည်တာဝန်ကို ပခုံးပြောင်းယူခဲ့လေသည်။

မူရှာရက်ဖ်သည် နိုင်ငံရေးသမားမဟုတ်သော်လည်း နိုင်ငံ ရေးအကွက်ကို မြင်သူဖြစ်သည်။ တိုင်းပြည်၏ အနာဂတ်၊ နိုင်ငံတကာ အနေအထားကိုတွက်ချက်တတ်သည်။ စက်တင်ဘာ ၁၁ ရက်နေ့က နယူးယောက်နှင့် ဝါရှင်တန်မှ ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေး အဆောက်အအုံနှစ်ခုနှင့် ပင်တဂွန်စစ်ဌာနချုပ်တို့ အကြမ်းဖက်တိုက်ခိုက်ခံရပြီးနောက် လေးနာရီအကြာ

ပါကစ္စတန်စံတော်ချိန် ညနေ ၆ နာရီအကြာတွင် မူရှာရက်ဖ် က ရုပ်မြင်သံကြားမှနေ၍ ကြေညာလိုက်သည်။ သူ၏ ပါကစ္စတန်အစိုးရအဖွဲ့သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ မဟာမိတ်အဖြစ် ဆက်ဆံလာခဲ့သော အာဖဂန်နစ္စတန်။

အမျိုးသားလွှတ်တော် ရွေးကောက်ပွဲများကို နောင်နှစ် အောက်တိုဘာလတွင် ကျင်းပပေးမည်ဟု ကြေညာပြီး ထိုလွှတ်တော်တွင် အမျိုးသမီးလွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်များ ယှဉ်ပြိုင်ရွေးချယ်ခွင့်ပြုမည်။ ထိုအမျိုးသမီးကိုယ်စားလှယ်များမှာ လွှတ်တော်အမတ် စုစုပေါင်း၍ ငါးပုံတစ်ပုံ ရှိရမည်ဟု မူရှာရက်ဖ်က အာမခံလိုက်လေသည်။ ထို့ပြင် ၁၉၇၆ ခုနှစ်ကတည်းက ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် မူစလင်ဘာသာဝင်မဟုတ်သူများ အပြည့်အဝ မဲပေးပိုင်ခွင့်မရှိသော ဥပဒေကိုလည်း ပယ်ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးအောင် သူကြိုးစားမည်။ ကက်ရိုမီးယားဒေသ အငြင်းပွားမှုကို ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းပြီး စစ်နှုတ်ခမ်းလျှောက်နေရသည့် အနေအထားမှ လွတ်ကင်းအောင် ဆောင်ရွက်မည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်ထားကြောင်း ပြောဆိုခဲ့သည်။

မကြာသေးခင်က အမေရိကန်နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးကော လင်းပါဝယ်က အိန္ဒိယနှင့် ပါကစ္စတန်နှစ်နိုင်ငံစလုံးသို့ သွား ရောက်ခဲ့ပြီး နှစ်ဘက် တင်းမာမှု အခြေအနေ လျော့ကျသွားအောင် ဆွေးနွေးခဲ့ရာတွင် “စိတ်ရူးပါက်ပြီး တစ်ခုခုမလုပ်ဘူးဆိုရင် စစ်ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ပါဘူး” ဟု မူရှာရက်ဖ်က ပြောပြသည်။ ၂၀၀၁ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ ၁၃ ရက်

နေ့က အိန္ဒိယ ပါလီမန် အဆောက်အဆုံတွင် အကြမ်းဖက် တိုက်ခိုက်ခံရမှု ဖြစ်ပြီးနောက် အိန္ဒိယတပ်များကို နယ်စပ်တစ် လျှောက် အများအပြား ဖြန့်ကြက်ချထားရာမှ ထိုကဲ့သို့ စိုးရိမ် မှုများ ဖြစ်လာခဲ့ရပေသည်။ မူရှာရက်ဖ်ကို ထောက်ခံသူများရော ဆန့်ကျင်သူများပါ ရှိကြသည်။ တချို့က သူနှင့် အီဂျစ်သမ္မတ အန်ဝါဆာဒတ်ကို နှိုင်းယှဉ်ပြောကြားသည်။ အီဂျစ်သမ္မတ သည် အစ္စရေးနိုင်ငံနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးစာချုပ် ချုပ်ဆိုပြီးနောက် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခံခဲ့ရလေသည်။ ယခုမူရှာရက်ဖ်ကလည်း ဆာဒတ်လိုပင် အပြောင်းအလဲများ ပြုလုပ်ခဲ့သဖြင့် မလိုလား သူများက လုပ်ကြံခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ပါကစ္စတန်လူမျိုးများက မူရှာ ရက်ဖ်ကို ဆာဒတ်လိုဖြစ်မှာ စိုးရိမ်ကြလေသည်။

ပါဗက်မူရှာရက်ဖ်သည် လူလတ်တန်းစား မိဘနှစ်ပါးမှ မွေးဖွားလာသော သားသုံးယောက်အနက် ဒုတိယမြောက်သား ဖြစ်သည်။ ၁၉၄၇ ခုနှစ် အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ ပါကစ္စတန်ခွဲ ထွက် သည့်အချိန်တွင် ပါကစ္စတန်နိုင်ငံသို့ မူရှာရက်ဖ်မိဘများက ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သည်။ အိန္ဒိယမှ ပြောင်းရွှေ့လာသော မူစလင် များထဲမှ ပထမဆုံး ပါကစ္စတန်သမ္မတ ဖြစ်လာသူ ဖြစ်သည်။ ပါကစ္စတန်စစ်တပ်ကို အုပ်ချုပ်သူအများစုမှာ ပန်ချာပီများ ဖြစ်သော်လည်း မူရှာရက်ဖ်လက် ထက်ရောက်မှ ပြောင်း သွားသည်။ သူ့အဖေမှာ သံအမှုထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး ၂၀၀၀ ခုနှစ်က ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီး သူ့အမေမှာ ထိုခေတ်က ရှားရှားပါးပါး အိန္ဒိယမူစလင်မိသားစုမှ ပေါက်ဖွားလာသည့် ပညာတတ် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူမနာမည် ဇီရာဖြစ်သည်။ နိုင်ငံ

တကာ အလုပ်သမားအဖွဲ့ ILO တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ အမှု ထမ်းခဲ့ပြီး ၁၉၈၀ လောက်မှ အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်။ “သူ့အမေ ကိုတော့ သူက အလွန်လေးစားတယ်” ဟု ယခင် ကက်ဘီနက် ကြီးတစ်ဦးဖြစ်သူ သူ့မိတ်ဆွေ ဂျာဗက်ဂျက်ဘာက ပြောသည်။

ဇိုရာသည် မူရှာရက်ဖ်အား ပေးထားသော တပ်မတော် ဂေဟာ၌ မူရှာရက်ဖ်၊ ဆက်ဘာတို့နှင့်အတူ ယခုတိုင် နေထိုင် လျက်ရှိခြင်းကြောင့် ဂျက်ဘာ၏ မှတ်ချက်မှာ ရှင်းနေပြီ။ ယခု တိုင် အမေ့ဩဇာကြီးမားနေဆဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ မူရှာရက်ဖ်ကို တပ်ထဲဝင်ဖို့ တိုက်တွန်းသည်မှာ အမေပဲဖြစ်သည်။ သား၏ အနေအထိုင် အပြုအမူပြတ်သားမှု၊ ပညာရေးဘက်တွေ အလေး မထားမှုတို့ ကြောင့် စစ်တပ်ထဲဝင်ဖို့ အမေက ပြောသည်။ မူရှာရက်ဖ်၏ အစ်ကိုနှင့်ညီမှာ ပညာအလွန်ထူးချွန်သော ကျောင်း သားများဖြစ်ပြီ ကျောင်းစာဖြင့်သာ အချိန်ကုန်နေသူများ ဖြစ်၍ မူရှာရက်ဖ်လို သာမန်အဆင့်လောက်သာ ပညာရေး စိတ်ဝင်စား သူနှင့် ကွာခြားနေသည်။ ဇိုရာကို သူမသားအကြောင်း မေးကြည့် ရာ ရယ်မောပြီး “ကျွန်မမက်တဲ့ အိပ်မက်တွေထဲမှာ သူ့ကို သမ္မတကြီးဖြစ်မယ်လို့တော့ မပါပါဘူး” ဟု ဖြေသည်။ သူ့အမေ ပြောသည်များကို နားထောင်ရင်း မူရှာရက်ဖ်က ဝင်ပြောသည် “အမေပြောသလောက် ကျွန်တော် စာသိပ်မညံ့ပါဘူးဗျာ” ဟု ပြောသည့်အချိန်တွင် သူ့အမေက ကြားဝင်ပြီး “ဒါပေမယ့် နင်က ပျမ်းမျှအဆင့်လောက်ပဲ ရှိတာပါ။ ကျွန်မ အတန်းထဲမှာ သူက အဆင့်သုံး၊ အဆင့်လေးလောက်ပဲ ရှိတယ်” ဟု ပြုံးစစ ဖြင့် သူက ပြောလိုက်သည်။ “တက္ကသိုလ်ရောက်တော့ စာသင်

ရတာ စိတ်မဝင်စားတော့ အဆင့်ကျသွားတာတော့ အမှန်ပဲဗျ”
ဟု လူငယ်တစ်ယောက်လို ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် မူရှာရက်ဖ်က
ဖြေလိုက်ရာ ဧည့်ခန်းတစ်ခန်းလုံး ရယ်သံများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသွား
တော့သည်။

မူရှာရက်ဖ်၏ အစ်ကို ဂျာဗက်မှာ အီတလီနိုင်ငံ ရောမ
မြို့ရှိ ကုလသမဂ္ဂ၊ စားနပ်ရိက္ခာနှင့် စိုက်ပျိုးရေးအဖွဲ့ **FAO**
တွင် အမှုထမ်းနေသော ပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ “ကျွန်
တော်က အစ်ကိုဂျာဗက်ထက် တစ်နှစ်နောက်ကျပြီး ကောလိပ်
ရောက်တယ်။ ဆရာတွေက ကျွန်တော့်ကို ဘာပြောသလဲဆိုတော့
“မင်းက ဂျာဗက်မူရှာရက်ဖ်ရဲ့ ညီဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဒါနဲ့
တောင် မင်းကို မေးတာတွေ မဖြေနိုင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ” လို့
မေးကြတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က အစ်ကိုစာမိစာကုံးရေးပြီး
သား အဟောင်းတွေကို ကျက်ပြီး ပြန်ရေးပြတဲ့အခါ မျိုးဆိုရင်
အမှတ်ကောင်းကောင်းရတယ်ဗျဟု သူငယ်ဘဝကို ပြန်ပြောပြ
သည်။ သူ့ညီနာဗစ်မှာလည်း ပညာရည် အလွန်ထူးချွန်သူ
တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူသည် မေ့ဆေးဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦး
ဖြစ်ပြီး ယခု အမေရိကန်တွင် အလုပ်လုပ်နေသည်။

“သူ့မှာ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဖို့ အရည်အချင်း ရှိတယ်။
ကလေးဘဝကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ သူက ခေါင်း
ဆောင်ပဲ၊ တစ်ခုခုလုပ်တော့မယ်ဆိုရင် သူလာမှ စ၊ကြတယ်။
သူက ကျွန်မ အချစ်ဆုံးသားပေါ့” ဟု သူ့အမေ ဇီရာက ပြော
ပြချိန်တွင် မူရှာရက်ဖ်က ကြည့်နူးစွာပြုံးရင်း အမေ့ကို ကြည့်
နေသည်။ “သင်္ချာတော့ အလွန်တော်ပါတယ်” ဟု သူ့အမေ

ပါကစ္စတန်သမ္မတ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမူရှာရက်ဖ်နှင့် သူ၏ကိုယ်ရံတော်များ

က ပြောသဖြင့် ယခု သူ့ကို သင်္ချာနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဉာဏ် စမ်းကြည့်ခိုင်းရာ ၆၇ နှင့် ၇၃ ကို မြောက်လျှင် အဖြေ ဘယ် လောက်ထွက်မလဲဟု နှုတ်တိုက်ဖြေရန် မေးလိုက်သည်။ တစ် အောင့်လောက် စဉ်းစားပြီး “၄၈၉၁” ဟု သူက ပြန်ဖြေလိုက် လေသည်။

ဆက်ဘာကလည်း ကပ္ပတိန် မူရှာရက်ဖ်ဘဝက လက် ထပ်ခဲ့ပုံ၊ သူပေးခဲ့သော လက်ဆောင် ဆံပင်အခြောက် လေမှုတ် စက်အကြောင်း သူတို့ မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့ပုံတို့ကိုလည်း ပြောပြ သည်။ “ကိုရမ်ကျမ်းထဲမှာ မိန်းမတွေဟာ ယောက်ျားတွေနဲ့

တန်းတူအခွင့်အရေးရှိတယ်” ဟု သူမပြောသည်။ ကျောင်းဆရာမ အဖြစ် ၁၀ နှစ် အမှုထမ်းခဲ့ပြီး ယခု သားသမီးနှစ်ယောက်၏ မိခင်ဖြစ်နေပေပြီ။

ပါကစ္စတန်နိုင်ငံ သမ္မတဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပါဗက်မူရှာရက်ဖ် ကို အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဒေလီမြို့၌ ၁၉၄၃ ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ မူစလင်မိဘများမှ မွေးဖွား၍ သူလေးနှစ်သားအရွယ် အိန္ဒိယ နိုင်ငံ ဗြိတိသျှလက်အောက်မှ လွတ်လပ်ရေးရပြီးသည့်အခါ သူတို့မိသားစု ပါကစ္စတန်နိုင်ငံသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြသည်။ ၁၉၄၉ ခုမှ ၁၉၅၆ ခုနှစ်အထိ မူရှာရက်ဖ်၏ အဖေမှာ သံရုံး အရာရှိအဖြစ် တူရကီနိုင်ငံတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ တူရကီသည် အစ္စလာမ်သမ္မတနိုင်ငံဖြစ်ပြီး ခေတ်မီတိုးတက် သည်။ တူရကီအမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး အတာတယ်ပင််ကို မူရှာရက်ဖ်က အလွန်သဘောကျသည်။ ၁၉၆၄ ခုနှစ်တွင် စစ်တက္ကသိုလ်တွင် တက်ရောက်ခဲ့ပြီးနောက် အမြောက်တပ် တွင် ပြန်တမ်းဝင်အရာရှိဖြစ်ပြီး အိန္ဒိယနှင့် ဖြစ်ပွားသောစစ်ပွဲ နှစ်ခုစလုံးတွင် သူ ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့၏။ ၁၉၆၈ ခုနှစ်တွင် ဆက်ဘာဖာရစ်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ သမီးတစ်ယောက် သားတစ်ယောက်သာ ထွန်းကားခဲ့သည်။ သမီးဖြစ်သူ အိုင်လာ မှာ ဗိသုကာတစ်ဦးဖြစ်ပြီး သားဖြစ်သူ ဘီလာလ်မှာ ယခု ဘော်စတွန်တွင် အာမခံသင်္ချာပါရဂူဖြစ်သည်။

မူရှာရက်ဖ်သည် ပါကစ္စတန်နိုင်ငံကို ခေတ်မီတိုးတက် သောနိုင်ငံဖြစ်လိုသောဆန္ဒရှိသည်။ စက်တင်ဘာ ၁၁ ရက်အဖြစ် ပြီးသည့်နောက် ပါကစ္စတန်အစိုးရအဖွဲ့ထဲမှ တာလီဘန်ကို

ထောက်ခံသူများအား ထုတ်ပယ်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုအထဲတွင် သူ့လက်အောက်ရှိ ထိပ်တန်းဗိုလ်ချုပ်ကြီး ၁၃ ယောက်ထဲမှ ငါးယောက်ပါသွားသည်။ မူရှာရက်ဖ်သည် ရရှိလာသော အခွင့်အရေးကို အကျိုးရှိအောင် ကျင့်သုံးတတ်သူဖြစ်၏။ တာလီဘန်တို့နှင့် မဟာမိတ်ပြုထားသော်လည်း အမေရိကန်နှင့် တာလီဘန်ထိပ်တိုက်ဖြစ်လာသောအခါ အမေရိကန်ဘက်မှ ပြတ်သားစွာ ရပ်တည်လိုက်သောကြောင့် အမေရိကန်အစိုးရက ပါကစ္စတန်၏ အကြွေးများကို လျော်ပစ်သလို ဒေါ်လာသန်းတစ်ထောင်ကျော် ထောက်ပံ့ခဲ့သည်။ ပါကစ္စတန်နှင့် အိန္ဒိယအား အဏုမြူစမ်းမှု ပြုလုပ်သဖြင့် အမေရိကန်က ၁၉၉၈ ခုနှစ်တွင် ကုန်သွယ်ရေး တားမြစ်ချက် ပြုလုပ်ခဲ့သည်ကိုလည်း ဖျက်သိမ်းလိုက်သည်။ အမေရိကန်သည် အစောပိုင်းက မူရှာရက်ဖ်ကို အာဏာသိမ်းစစ်ခေါင်းဆောင်ဟု ရှုတ်ချပြစ်တင်ခဲ့သော်လည်း ယခုတော့ အမြန်ဆုံး ပြောင်းလဲသွားပြီး အနောက်နိုင်ငံများ၏ တန်ဖိုးအကြီးဆုံး မိတ်ဆွေကြီးအဖြစ် ပခုံးလာဖက်တော့သည်။

မူရှာရက်ဖ်သည် တူရကီကို သဘောကျသည်။ သူ စကားပြောလျှင် တူရကီလေရပြီး တူရကီလို ဝဲနေသံကိုပင် ဂုဏ်ယူသည်။ သူ့အဖေမှ သံအရာရှိအဖြစ် အင်ကာရာတွင် နေထိုင်ခဲ့ရသောကြောင့် ကလေးဘဝကပင် တူရကီစကားကို သူသင်ခဲ့ရလေသည်။ ထို့ကြောင့် မူရှာရက်ဖ်သည် တူရကီခေါင်းဆောင်ကြီး ကီမဲလ်အတာတပ်စ်ကို အလွန်ကြည်ညိုသည်။ အတာတပ်စ်သည် စစ်တပ်ဦးဆောင်သော လူ့အဖွဲ့အစည်း

**ပါကစ္စတန်သမ္မတ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမူရှာရက်ဖ်နှင့်
အမေရိကန်နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး လောလင်းပါဝဲလ်**

တည်ဆောက်ရေးကို လမ်းစဉ်ချပေးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ အတာတပ်စ်သည် မူရှာရက်ဖ်၏ စံပြုဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ပါကစ္စတန်သည် တူရကီထက် ပို၍ မူစလင်စိတ်ဓာတ် ရှိလေသည်။ သို့သော် မူရှာရက်ဖ်၏ အမှန်တကယ် စံပြုပုဂ္ဂိုလ်မှာ မိုဟာမက်အလီဂျင်းနားဖြစ်သည်။ ဂျင်းနားသည် ပါကစ္စတန်နိုင်ငံကို စတင်တည်ထောင်ခဲ့သူ အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။ ခေတ်မီသော မူစလင်နိုင်ငံ တည်ထောင်လိုသူလည်း ဖြစ်သည်။ မူရှာရက်ဖ်ကလည်း အလီဂျင်းနားကဲ့သို့ ရှေးဦးအစဉ်အလာများမှ ခွဲထွက်ပြီး ခေတ်မီတိုးတက်သော ပါကစ္စတန်လူ့အဖွဲ့အစည်းအဖြစ် ပြောင်းလဲလိုသူဖြစ်၍ စီးပွားရေး၊ နိုင်ငံရေး ပြုပြင်ပြောင်း

ယနေ့မန္တ လေးစာအုပ်တိုက်

လဲမှုများကို ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ်က ပါကစ္စတန် နိုင်ငံရှိ ယခင် တင်းကျပ်လွန်းသော ဥပဒေများကို ဖျက်သိမ်း ပစ်သည်။ အထူးသဖြင့် မူစလင်အခြေခံဝါဒီများက အလယ် အလတ်သမားများကို ချိုးနှိမ်ပိတ်ပင်ထားသော ဥပဒေများ ဖြစ်လေသည်။

စက်တင်ဘာ ၁၁ ရက် ပြီးသည့်နောက် ပါကစ္စတန် နိုင်ငံမှာလည်း ပြောင်းလဲသွားသည်။ အစွန်းရောက် တာလီဘန် တို့နှင့် လမ်းခွဲကျောခိုင်းပြီး အမေရိကန်နှင့် ပူးပေါင်းခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အစွန်းရောက်သူများနှင့် အကြမ်းဖက်သမားများ ၏ ဆန့်ကျင်မှုကို ခံရသော်လည်း နိုင်ငံစီးပွားရေးအတွက် အပြောင်းအလဲဖြစ်လာသည်။ သို့သော် မူစလင်စစ်သွေးကြွ များက အိန္ဒိယပါလီမန်အား ဝင်ရောက်စီးနင်းခဲ့သဖြင့် အိန္ဒိယ နှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော အခြေအနေမှ ရုန်းထွက်ဖို့ မူ ရှာရက်ဖ် ကြိုးစားရသည်။ အကြမ်းဖက်လုပ်ရပ်များပြုလုပ်ခဲ့သည် ဆိုသော မူစလင်စစ်သွေးကြွ အဖွဲ့များကို ပါကစ္စတန်နိုင်ငံတွင် ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ စစ်သွေးကြွ ၂၀၀၀ ခန့်ကို ဖမ်းဆီး အရေး ယူပစ်သည်။ ချည့်နဲ့နေသော ပါကစ္စတန်စီးပွားရေးကို တည် ငြိမ်အောင်နှင့် တိုးတက်ဖြစ်ထွန်းအောင် မူရှာရက်ဖ်က အတတ် နိုင်ဆုံး ကြိုးစားသည်။ ၂၀၀၂ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် ရွေးကောက်ပွဲများ ကျင်းပပေးမည်ဟု မူရှာရက်ဖ်က အခိုင် အမာကတိပေးခဲ့သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပါဗက်မူ ရှာရက်ဖ်လက်ထက်တွင် ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင် အကြီးမားဆုံးသော အကြမ်းဖက်မှုကြီးကို အမေရိကန်တွင် ကြံတွေ့ခဲ့ရသလို အာဖဂန်

နစ္စတန်နိုင်ငံမှာလည်း ပြားဝပ်သွားအောင် ဗုံးမိုးရွာချခံရကာ အစွန်းရောက် တာလီဘန်အစိုးရအဖွဲ့ ပြုတ်ကျသွားခဲ့သည်။ ပါကစ္စတန်ကို အကာအကွယ်ယူပြီး နေခဲ့သော တာလီဘန်တို့ နှင့် လုံးဝလမ်းခွဲခဲ့သဖြင့် မူရှာရက်ဖ်အစိုးရမှာ အမေရိကန်နှင့် လည်းကောင်း၊ အနောက်ဥရောပနှင့် လည်းကောင်း ပြန်လည် ပေါင်းစပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် မူရှာရက်ဖ်သည် ပါကစ္စတန်အား ပြုပြင်ပြောင်းလဲလိုသော ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ် သည်ဟု စာနယ်ဇင်းသမားများက ကောက်ချက်ချခြင်း ဖြစ်ပေ သည်။

REF : NEWSWEEK JANURRY. 28, 2002.

ရှုရှုးနိုင်ငံ၏ဝန်ထမ်းကို ပြောင်းလဲစေသူတစ်ဦး

ဆိုမဟုတ်

ဆိုဝိယာက်လွန်ကုရှားမှ

အားရနှင့်ဆုံးသေမှုအ

မလောဒီမာပူတင်

ဆိုဗီယက်လွန်ရုရှားမှ အရဲရင့်ဆုံးသမ္မတဗလာဒီမာပူတင်

“ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံဟာ ကံဆိုးရှာပါတယ်။ မာ့ကံစိဝါဒီတွေရဲ့ စမ်းသပ်မှုကို ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ခံခဲ့ကြရတယ်။ အာဖရိက မှာရှိတဲ့ တချို့နိုင်ငံတွေဟာလည်း ကျွန်တော်တို့လို အစမ်းသပ် ခံကြရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ဒီအယူဝါဒကို ခြေချစရာ မရှိအောင် ကျွန်တော်တို့က သက်သေပြလိုက်ပြီ။ လူဦးရေ လေးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းဟာ ဆင်းရဲနွမ်းသတ်မှတ်ချက် ရေချိန် အောက်မှာ ရှိကြတယ်။ ရိက္ခာကတ်ပြားနဲ့ တန်းစီပြီ ရိက္ခာ ထုတ်ရတယ်။ ဒီနိုင်ငံမှာ ကျေးကျွန်တစ်ယောက်လို ကျွန်တော်တို့ နေခဲ့ကြတာပါ”

လို့ ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၁ ရက်နေ့က ရုရှသမ္မတဟောင်း ဘောရစ်ယဲ့ဆင်က ပြောကြားခဲ့ဖူးပါတယ်။ ရုရှားနိုင်ငံမှာ ဆိုဗီယက်အာဏာကို ဖြိုချပြီး လစ်ဘရယ်ဒီမိုကရေစီစနစ်ကို တည်ဆောက်ဖို့ ဆိုဗီယက်သမ္မတ ဂေါ်ဘာချက်ဗ်ထံက အာဏာ ကို ဘောရစ်ယဲ့ဆင်ယူခဲ့တာ ၁၉၉၁ ခုနှစ်ကပါပဲ။ ကွန်မြူနစ်ဝါဒ အောက်မှာ အစမ်းသပ်ခံ သတ္တဝါတွေအဖြစ် နေခဲ့ရတယ်။ ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို ရုရှားနိုင်ငံမှာ ခြေချလို့မရအောင် တိုက်ထုတ် လိုက်ပြီ။ လူဦးရေ ၄၀ ရာခိုင်နှုန်းဟာ အဆင်းရဲဆုံး နေထိုင်ခဲ့

ကြရတယ်။ စတဲ့ အကြောင်းအချက်တွေကို ယုံဆင်ဟာ လူ အများကြိုက်စကားတွေအဖြစ်နဲ့ ပြောကြားခဲ့တာပါ။ သူ အုပ်ချုပ် ခဲ့တဲ့ ရန်ကင်းတာကာလမှာ ယုံဆင်ဟာ ရုရှားပြည်သူတွေရဲ့ စားဝတ်နေရေးကို အာမခံချက် ဘယ်လောက်ပေးခဲ့သလဲ။ ကံ ဆိုးခဲ့တဲ့ ရုရှဟာ ကံကောင်းသွားခဲ့ပြီလား။ ကွန်မြူနစ်ဝါဒရဲ့ စမ်းသပ်ခံသတ္တဝါတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ရုရှားတွေဟာ ယုံဆင်ရဲ့ စီးပွားရေးအမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲမှုရဲ့ စမ်းသပ်ခံတွေရော မဖြစ်ခဲ့ ဘူးလား။ စတဲ့ မေးခွန်းပေါင်းစုံကြားမှာ ၁၉၉၉ ခု ဒီဇင်ဘာ ၃၁ ရက်နေ့ရောက်တော့ သမ္မတယုံဆင် ရုတ်တရက် နုတ်ထွက် သွားပြီး ဝန်ကြီးချုပ် ဗလားဒီမာပူတင်က ယာယီသမ္မတအဖြစ် ရရှိနိုင်ငံရဲ့ တာဝန်ကို ယူလိုက်ပါတော့တယ်။

ဗလားဒီမာပူတင်ဟာ ယုံဆင်အစိုးရအဖွဲ့ရဲ့ ငါးဆက် မြောက် ဝန်ကြီးချုပ် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ကမှ ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်လာခဲ့တာပါ။ ဝန်ကြီးချုပ်သက်တမ်း လေးလအကြာမှာ သမ္မတဖြစ်ခဲ့တာပါပဲ။ တကယ်တော့ ယုံ ဆင်ဟာ ကျန်းမာရေးကောင်းလှတဲ့သူတစ်ဦးမဟုတ်ပါဘူး။ ရောဂါပေါင်းစုံနဲ့ ဆေးရုံမကြာခဏတက်ရတဲ့သူပါ။ အသက် ၆၈ နှစ်ပဲ ရှိသေးပေမဲ့ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်တွေထဲမှာ ဆေးရုံအတက်ရဆုံး သမ္မတတစ်ဦးအဖြစ်နဲ့ ကမ္ဘာ့စံချိန်တင်ထား ခဲ့တယ်။ သမ္မတအဖြစ်နဲ့ ဆေးရုံကို ၁၄ ကြိမ် တက်ခဲ့ရတယ်။ ဂင်းနက်စ်ကမ္ဘာ့စံချိန်မှတ်တမ်းထဲမှာ ယုံဆင်လည်း မှတ်တမ်းဝင် တစ်ဦး ဖြစ်နေပါသည်။ မကောင်းတော့တဲ့ ကျန်းမာရေးကြောင့် အနားယူချင်တဲ့ ယုံဆင်ဟာ မျက်နှာလွှဲရမယ့် ဆက်ခံသူ

တစ်ဦးကို တွေ့ရှိသွားပုံရပါတယ်။ ပူတင်ကို ဝန်ကြီးချုပ် မခန့်မီက ယဲ့ဆင်ဟာ သူ့အစိုးရအဖွဲ့မှာ ဝန်ကြီးချုပ် လေးဦး ခန့်ခွဲဖူးတယ်။ ပထမဆုံးဝန်ကြီးချုပ်က ဗစ်တာချာနိုမြာဒင်ပါ။ ၁၉၉၂ ခုနှစ်ကနေ ၁၉၉၈ ခုနှစ်အထိ ခြောက်နှစ်ကြာပါတယ်။ ဒုတိယဝန်ကြီးချုပ် ဆာဂျီကီရီယင်ကိုကတော့ ၁၉၉၈ ခုနှစ်မှာ တက်ပြီး ၉၈ ခုနှစ်မှာပဲ ပြုတ်သွားခဲ့တယ်။ တတိယမြောက် ဝန်ကြီးချုပ် ယက်ဗ်ဂျန်ပရီမာကော့ကတော့ ၁၉၉၈ ကနေ ၁၉၉၉ ခုနှစ်အထိ တစ်နှစ်ဝန်ကြီးချုပ်လုပ်ပြီး စီးပွားရေးပြုပြင် မှုတွေ မလုပ်နိုင်တဲ့အတွက် ဆာဂျီစတီပါရှင်ကို စတုတ္ထမြောက် ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် ယဲ့ဆင်က ခန့်ပြန်တယ်။ သူလည်း လပိုင်းပဲ ခံတယ်။ ဗလာဒီမာပူတင်ကို ပဉ္စမမြောက်အဖြစ် ခန့်အပ်လိုက် တာဟာ ယဲ့ဆင်ရဲ့ ဘဝကို ပြောင်းပစ်လိုက်သလို ရုရှားနိုင်ငံရဲ့ သမိုင်းကိုရော ပြောင်းလဲပစ်လေမလားလို့ ကမ္ဘာက အာရုံစိုက် နေကြပါတော့တယ်။

ဗလာဒီမာပူတင်ဟာ အသက် ၄၇ နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ သန်တုန်းမြန်တုန်း လူလတ်ပိုင်းအရွယ်ပါ။ အလုပ်လုပ်နိုင်ပြီး စဉ်းစားတွေးခေါ်နိုင်တဲ့ ရင့်ကျက်တုန်းအရွယ်ဖြစ်လို့ နိုင်ငံရေး လုပ် ကောင်းဆုံး အချိန်ပါပဲ။ ပူတင်ကို ဝန်ကြီးချုပ်ခန့်လိုက်ပေမဲ့ ဘယ်သူကမှ မယုံသေးဘူး။ ယဲ့ဆင်ကိုယ်တိုင်တောင် စိတ်ချပြီး ယုံချင်မှ ယုံပါလိမ့်မယ်။ ရုရှပြည်သူတွေကရော ကမ္ဘာကပါ ဘယ်တော့ပြုတ်မလားဆိုတာကို နားစွင့်နေကြပါတယ်။ ပူတင် ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်ခါစ ဩဂုတ်လကုန်ခါနီးလောက်မှ ချေချင်း ညာပြဿနာ ပြန်စခဲ့ပါတယ်။ ချေချင်းတပ်တွေဟာ သူတို့နဲ့

ချေချင်းဒုက္ခသည်အမျိုးသမီးတစ်ဦးအား ရင်သွေးငယ်နှင့်အတူ

နယ်ချင်းကပ်နေတဲ့ ဒါဂတ်စတန်ကို ဝင်တိုက်ကြတယ်။ ဒါကို ရုရှနိုင်ငံက မကျေနပ်ခဲ့ဘူး။ ရုရှတပ်တွေလွှတ်ပြီး ချေချင်းညာကို တုံ့ပြန်တိုက်တဲ့အခါ မြို့တော်မော်စကိုနဲ့ ရုရှမြို့ကြီးတွေမှာ အကြမ်းဖက်ဖုံးကွဲ့မှုတွေဖြစ်ပေါ်လာပါတော့တယ်။ ချေချင်း သူပုန်တွေရဲ့ လက်ချက်ပဲလို့ ရုရှတွေက ယူဆလိုက်တယ်။ မော်စကိုနဲ့ တောင်ပိုင်းမြို့နစ်မြို့မှာ ဖုံးကွဲ့လို့ လူပေါင်း ၃၀၀ ကျော် သေဆုံးကုန်တယ်။ ဒီလိုအကြမ်းဖက်မှုကို ဝန်ကြီးချုပ်သစ် ပူတင်ဟာ မျက်လုံးတစ်လုံးကို မျက်လုံးတစ်လုံး အစားပေးရ တယ်ဆိုတဲ့ မူနဲ့ ချေချင်းတွေကို လက်တုံ့ပြန်ခဲ့ပါတော့တယ်။ အကြမ်းဖက် လုပ်ရပ်တွေအပေါ် အော့နှလုံးနာနေတဲ့ ရုရှတွေက ပူတင်ကို ကြိုက်လာတယ်။ ဖုံးကွဲ့မှုတွေကြောင့် တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေကြတဲ့ ရုရှပြည်သူတွေက ပူတင်ရဲ့ လုပ်ရပ်ကို ထောက်ခံ

ကြတယ်။ ရုရှသမ္မတ ဘောရစ်ယဲ့ဆင်ကလည်း ငါတော့ လူ
ရွေးမှန်သွားပြီဆိုပြီး လက်ရဲဇက်ရဲနဲ့ လက်တုံပြန် တိုက်ခိုက်
တတ်တဲ့ ဗလာဒီမာပူတင်ကို သူ့အရိုက်အရာ ဆက်ခံမယ့်သူ
အဖြစ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတော့တယ်။

ပူတင်ရဲ့ နာမည်အပြည့်အစုံဟာ ဗလာဒီမာ ဗလာဒီမီရို
ဗစ်ချ်ပူတင် ဖြစ်ပါတယ်။ ၁၉၅၂ ခုနှစ်က လီနင်ဂရက် (ယခု
စိန့်ပီတာစဘတ်) မြို့မှာ မွေးဖွားခဲ့တယ်။ တစ်ဦးတည်းသော
သားပါ။ စတာလင်ခေတ် စတာလင်ရှိစဉ်မှာ ပူတင်ကို မွေးခဲ့
တာဖြစ်ပါတယ်။ သူ့အဖေ ဗလာဒီမာ စပီရိုဒိုနိုဗစ်ချ်ပူတင်
ကတော့ သတ္တုစက်ရုံတစ်ခုက အလုပ်သမားတစ်ဦးပါ။ ယခင်
က စစ်မှုထမ်းခဲ့ပေမဲ့ အလုပ်သမားတစ်ဦးအဖြစ်နဲ့ပဲ ဘဝကို
အဆုံးသတ်သွားခဲ့တယ်။ အသက် ၇၀ အရွယ်ပြီးခဲ့တဲ့ သြဂုတ်လ၊
ပူတင်ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်ပြီးစမှာပဲ ကွယ်လွန်ခဲ့ပါတယ်။ အမေက
တော့ အဖေမဆုံးခင် တစ်နှစ်ခွဲလောက်စောပြီး ကွယ်လွန်ခဲ့
ရှာပါတယ်။ ပူတင်ဟာ ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ ကျောင်းသား
တစ်ဦးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သာမန်အဆင့်နဲ့ပဲ လီနင်ဂရက်
တက္ကသိုလ်ကို တက်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဥပဒေဘာသာနဲ့
ဘွဲ့ရခဲ့တာပါ။ သူနဲ့ပတ်သတ်ပြီး သူ့ရဲ့ ဥပဒေစာတမ်းအပေါ်
အကြံပေးခဲ့တဲ့ ဗာလာရီမူစင်က “ပူတင်ဟာ ကောင်းတော့
ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပူတင်ဟာ စိတ်သဘော အတော်ဆုံး
တော့ မဟုတ်ဘူး” လို့ မှတ်ချက်ချတယ်။ ပူတင်ဟာ စိတ်
သဘောထားကောင်းပါတယ်။ ကေဂျီဘီမှာ ၁၆ နှစ်ကြာအောင်
တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်ရေး

အကြောင်းအရာကို သိပ်မသိကြဘူး။ သူ့ရဲ့ပညာရည်ထူးချွန်မှု၊
ညံ့ဖျင်းမှုတွေကိုလည်း တိတိကျကျ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မသိ
ကြဘူး။ တက္ကသိုလ်မှာရှိတဲ့ သူ့ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းတွေဟာ
မော်ကွန်းဌာနမှာ မရှိတော့လို့ပါပဲ။

နယ်စပ်ဖြတ်ကျော်ထွက်ပြေးလာသော ချေချင်း
အမျိုးသမီးတစ်ဦး

ယနေ့မန္တ လေးစာအုပ်တိုက်

လီနင်ဂရက်တက္ကသိုလ်က ဥပဒေဘွဲ့ရပြီး မကြာခင်မှာ ကေဂျီဘီထဲကို ဝင်ခဲ့ပါတယ်။ အစပိုင်း လီနင်ဂရက်မှာ နောက် မော်စကိုမှာ တာဝန်ပေးခဲ့ပေမဲ့နောက် အရှေ့ဂျာမနီမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရတယ်။ စီးပွားရေးသတင်းတွေကို ထောက်လှမ်းရယူခဲ့တယ်။ ပူတင်ဘဝအသေးစိတ်ကို သိတဲ့သူ အလွန်နည်းပါးတယ်။ ပူတင်ဟာ သူ့ဇနီးလျှင်မီလာနဲ့ စိန့်ပီတာစဘတ် (လီနင်ဂရက်) မြို့မှာပဲ တွေ့ရှိခဲ့တာပါ။ သူမက ကျောင်းဆရာမ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ဇနီးမောင်နှံမှာ သမီးနှစ်ယောက် ထွန်းကားခဲ့တယ်။ အကြီးက ၁၄ နှစ်၊ အငယ်က ၁၃ နှစ်။ ယခုတော့ မော်စကိုမှာရှိတဲ့ ဂျာမန်ဘာသာကျောင်းမှာ တက်နေကြတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၃ နှစ်၊ ၁၉၉၆ ခုနှစ်က စိန့်ပီတာစဘတ်မှာ မီးလောင်တော့ သူ့သမီးနှစ်ယောက်ကို မီးထဲက ကယ်ဆယ်ခဲ့ပါတယ်။ ပူတင်ဟာ ဆိုဗီယက်ခေတ် အုပ်ချုပ်သူ အဆက်ဆက်ကို မိခဲ့ပါတယ်။ စတာလင်ခေတ်မှာ မွေးဖွားပြီး ဘရက်ဇညက်ခေတ်မှာ လူဖြစ်လာပြီး ကျောင်းတက်ခဲ့တယ်။ ကေဂျီဘီ အကြီးအကဲ (နောက်ဆိုဗီယက်ကွန်မြူနစ်ပါတီ အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူး) ယူရီအင်ဒရိုပေါ့ လက်ထက်မှာ ကေဂျီဘီ သင်တန်းတက်ခဲ့တယ်။ ဂေါ်ဘာချော့ဗ်လက်ထက်မှာ ကေဂျီဘီ ထောက်လှမ်းရေးအလုပ်ကို တာဝန်ယူခဲ့တယ်။ ၁၉၈၄ ခုနှစ်က ထောက်လှမ်းရေး အဆင့်မြင့်သင်တန်းကို တက်ရောက်ခဲ့ပြီး ၁၉၈၅ ခုနှစ်မှာတော့ အရှေ့ဂျာမနီ ကေဂျီဘီရုံးခွဲမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့တယ်။ ၁၉၉၀ ခုနှစ်မှာ ရုရှကို ပြန်ရောက်တယ်။ ၁၉၉၁ ခုနှစ်ရောက်တော့ သူ့လက်ရှိ ကေဂျီဘီ တာဝန်က နုတ်ထွက်

ခဲ့တယ်။ သမ္မတဖြစ်လာတဲ့ ယဲ့ဆင်ဟာ ကေဂျီဘီကို ပြောင်းလိုက်တဲ့ အက်ဖ်အက်စ်ဘီ (FSB) ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့မှာ ပူတင်ကို အကြီးအကဲ ညွှန်ကြားရေးမှူးအဖြစ် ခန့်လိုက်ပါတယ်။

ကေဂျီဘီထောက်လှမ်းရေးသမား၊ နောက် အက်ဖ်အက်စ်ဘီ အကြီးအကဲ ပူတင်ဟာ ဝန်ကြီးချုပ်မဖြစ်မီ လွန်ခဲ့တဲ့ ဥနှစ်က အကျွတ်တရားရပြီး ဘာသာရေး ကိုင်းရှိုင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ အသက်မသေဘဲ မီးဘေးကလွတ်လာတဲ့ သမီးနှစ်ဦးရဲ့အဖြစ်ကို သံဝေဂရပြီး ဘာသာရေးဘက် အာရုံစိုက် သွားပုံရပါတယ်။ မော်စကိုမြို့တော်ရဲ့တောင်ဘက်ခြမ်းမှာ ဟိုးလီးထရီနီတီ (Holy Trinity) ဆိုတဲ့ ဘုရားကျောင်းတစ် ကျောင်း ရှိတယ်။ ဒီဘုရားကျောင်းဟာ ရုရှားနိုင်ငံရဲ့ သမိုင်း မှာ အမှတ်တရဖြစ်စေတဲ့ ထူးခြားတဲ့ဘုရားကျောင်းဖြစ်တယ်။ ၁၉ ရာစုနှစ်က ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ ရုရှဗိုလ်ချုပ်ကြီး မစ်ခေးလ် ကူတူဇော့ဗ် အမြဲဝတ်ပြုခဲ့တဲ့ ဘုရားကျောင်းဖြစ်ပါတယ်။ စာရေးဆရာကြီး လီယိုတော်စတွိုင်းရေးသားတဲ့ စစ်နဲ့ငြိမ်းချမ်း ရေး ဝတ္ထုကြီးထဲမှာ ဒီဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟာ ဂုဏ်သိက္ခာကြီးမားခဲ့ သလို သမိုင်းတွင်ရစ်တဲ့ တပ်မှူးကြီးဖြစ်ပါတယ်။ မော်စကိုကနေ နပိုလီယန်ကို မောင်းထုတ်နိုင်သလို ရုရှနိုင်ငံတွင်းကနေ ပါရီကို ဆုတ်သွားရတဲ့အထိ နပိုလီယန်ကို တိုက်ထုတ်ခဲ့သူဟာ ဗိုလ် ချုပ်ကြီး ကူတူဇော့ဗ်ဖြစ်ပါတယ်။ ရုရှနိုင်ငံရဲ့ ဂုဏ်ဒြပ်နဲ့ သိက္ခာကို အဖတ်ဆယ်ခဲ့တဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကူတူဇော့ဗ်ဟာ အဲဒီဘုရားကျောင်းမှာ ဝတ်ပြုခဲ့သလို ယခုလည်း ဗလာဒီမာ ပူတင်ဟာ ဒီဟိုးလီးထရီနီတီဘုရားကျောင်းမှာ ဝတ်ပြုနေတဲ့

ဒဏ်ရာရ ရုရှစစ်သည်တစ်ဦးအား အားပေးနှစ်သိမ့်နေသည့်
ဗလာဒီမာပူတင်

အတွက် ရုရှရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ပြန်ဆယ်ဖို့ အတိတ်နိမိတ်ပြ
နေတာလားလို့ တွေးဆစရာ ဖြစ်နေပါတယ်။

ယခုနှစ် မတ်လ ၂၆ ရက်နေ့မှာ သမ္မတရွေးပွဲ ကျင်းပပါ
လိမ့်မယ်။ ယခုယာယီသမ္မတ ပူတင်လည်း ဝင်ရောက်အရွေး
ခံလိမ့်မယ်။ ပူတင်ပဲ အနိုင်ရနိုင်တယ်လို့ အားလုံးက ထင်ကြေး
ပေးနေကြတယ်။ ချေချင်းညာစစ်ပွဲကို အနောက်နိုင်ငံတွေက
ဆန့်ကျင်ကြတယ်။ ဥရောပသမဂ္ဂကရော အမေရိကန်ပြည်
ထောင်စုကပါ ရုရှကို နေ့ချင်းညချင်း အရေးယူတော့မယ်
တကဲကဲ ခြိမ်းခြောက်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ယူဂိုစလားဗီးယား

ယနေ့မန္တလေးစာအုပ်တိုက်

အပေါ် အနောက်အုပ်စုကိုယ်စားပြုတဲ့ နေတိုးက ဗုံးကြဲခဲ့တာကို လိပ်ပြာမလုံတဲ့ အနောက်အုပ်စုဟာ ရုရှကို အရေးယူဖို့ ခက်ခဲနေပါတယ်။ ပူတင်ဟာ ဒီအခွင့်ကောင်းကို ယူပြီး ချေချင်းညာကို ချေမှုန်းတိုက်ခိုက်ခဲ့တာပါပဲ။

တကယ်တော့ ဗလားဒီမာပူတင်ဟာ တစ်ကိုယ်တော် ထင်ရာစိုင်းနေတဲ့သူတစ်ဦး မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကို အကြံပေးတဲ့ ကန့်လန့်ကာနောက်ကွယ်က သူ့အသိုင်းအဝိုင်းရှိပါတယ်။ မစ်ခေးလ်လီစင်ဆိုရင် ဝါဒဖြန့်ချိရေးအတွက် ရုပ်မြင်သံကြား မီဒီယာကို ချုပ်ကိုင်ထားသူပါ။ ၁၉၉၆ ခုနှစ် သမ္မတရွေးပွဲတုန်းက ယဲဆင်ဘက်ကနေ “ရွေးချယ်မလား ဆုံးရုံးခံမလား” ဆိုတဲ့ ကြွေးကြော်သံမျိုးကို ဖန်တီးခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။ ယခု ပူတင်နောက်မှာ သူရှိနေခဲ့တယ်။ ဒီမီထရီကိုဇက်ဆိုရင် ပူတင်ရဲ့မိတ်ဆွေ ရှေ့နေတစ်ဦးပါပဲ။ ပူတင်ရဲ့မိန့်ခွန်းတွေကို ရေးပေးတဲ့ ဇိုဇန်ပိုလီယေဗာ ဆိုရင်လည်း ပူတင်ရဲ့ လူယုံဖြစ်ပါတယ်။ ခက်ခဲတဲ့ ပြဿနာတွေကို အကြံပေးသူကတော့ ဂလက်ပါ ဗလောစကီး ဖြစ်ပြီး အလက်ဇီဂိုလိုကော့ကတော့ ပူတင်ရဲ့ နိုင်ငံရေးပါတီ ခေါင်းဆောင်ပါပဲ။

ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ချေချင်းညာစစ်ပွဲမှာ လက်စွမ်းပြနိုင်ခဲ့တဲ့ ကေဂျီဘီ တဖြစ်လဲ ယာယီသမ္မတ ဗလားဒီမာပူတင်ကတော့ ရုရှသမ္မတရွေးပွဲအတွက် ရေပန်းအစားဆုံး သမ္မတလောင်းပါပဲ။ စီးပွားရေးချွတ်ခြုံကျနေတဲ့ ရုရှနိုင်ငံကို သူကယ်တင်နိုင်မလား၊ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ်ရဲ့ အားသာမှုဆိုတာကို သူလက်တွေ့ပြနိုင်မလား။ ဒါမှမဟုတ် လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခု

ကအတိုင်း အကြွေးပင်လယ်ထဲက ရုရှနိုင်ငံအဖြစ်နဲ့ပဲ ဆက်လက်
ရွက်လွှင့်စေမလားဆိုတာကိုတော့ စောင့်ကြည့်ကြရမှာပါပဲ။

REF : Newsweek, Jan : 17, 2000
The End of History And
The Last Man By Francis
Fukuyame.

တရုတ်နိုင်ငံ၏ အနာဂတ်ကို ဖန်တီးသူတစ်ဦး၊
 သို့မဟုတ်
 အတိတ်ကတုတ်ပြည်မှ
 အသွင်ပြောင်းဆင်းသက်
 သောပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး

ခေတ်သစ်တရုတ်ပြည်မှ အထူးချွန်ဆုံး ခေါင်းဆောင်သစ် ဟူဂျင်တောင်း

ဧရိယာစတုရန်းမိုင် ၁၉၇ သန်းရှိသော ကမ္ဘာမြေပေါ်တွင် နေထိုင်သည့် လူဦးရေသန်းပေါင်း ၆ ထောင်၏ ငါးပုံတစ်ပုံ သည် တရုတ်ပြည်ကြီးတွင် နေထိုင်ကြလေသည်။ ထိုတရုတ်ပြည် နှင့် တရုတ်လူမျိုးများသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၆၀ ကဆိုလျှင် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အဆင်းရဲဆုံးနိုင်ငံနှင့် လူမျိုးများဖြစ်ပြီး နေ့စဉ် လူတစ်သန်းကျော် ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးမှုကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရ သည်။ နယ်ချဲ့သမားတို့၏ ကိုလိုနီကျွန်ပြုမှု၊ ဂျပန်ဖက်ဆစ်တို့ ၏ ကျူးကျော်သိမ်းပိုက်မှုတို့ကို တရုတ်ပြည်သူများက ခုံခံ တွန်းလှန်ပြီးနောက် ၁၉၄၉ ခုနှစ်တွင် တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတ နိုင်ငံ ဖြစ်လာသည်။ တရုတ်ပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီအောက် တွင် ရှိသော တရုတ်အစိုးရလက်ထက်တွင် ငတ်ပြတ်မွဲတေခဲ့ သော တရုတ်လူထုကို ဝလင်အောင် ကျွေးမွေးနိုင်သည်။ ယခင် ကူမင်တန်အစိုးရလက်ထက်ကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ ခေတ်မီတိုးတက် သောနိုင်ငံဖြစ်အောင် စွမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က တရုတ် ခေါင်းဆောင်မှာ မော်စီတုန်းဖြစ်သည်။ တရုတ်နိုင်ငံကို ဆိုရှယ် လစ်စီးပွားရေးစနစ်ဖြင့် တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ခဲ့သည်

ယနေ့မန္တလေးစာအုပ်တိုက်

ဆိုသော်လည်း ခုန်ပျံကျော်လွှားရေးစီမံကိန်းနှင့် ယဉ်ကျေးမှု တော်လှန်ရေးတို့ကြောင့် စီးပွားရေးကျဆင်းခဲ့သည်။ သို့သော် မော်စီတုန်းခေတ်၌ပင် တရုတ်ပြည်သည် နျူကလီးယားလက် နက်ထုတ်လုပ်နိုင်ပြီး အာကာသသို့ ဂြိုဟ်တုပစ်လွှတ်နိုင်သည့် အင်အားကြီးနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံဖြစ်လာသည်။ မော်စီတုန်းကွယ်လွန် ပြီးနောက် တရုတ်နိုင်ငံ၏ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် တိန်ရှောင်ပင်း တက်လာသည်။ တိန်သည် မော်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်၏။ တစ်နိုင်ငံစနစ်နှစ်ခုကို ချမှတ်ပြီး ဟောင်ကောင်ကို တရုတ် နိုင်ငံ၏ အချုပ်အချာအောက် ပြန်လည်သိမ်းသွင်းယူသည်။ သို့သော် ဟောင်ကောင်၏ စီးပွားရေးစနစ်ကို လုံးဝ ထိပါး ခြင်း မရှိသလို ဟောင်ကောင်အုပ်ချုပ်ရေးကိုလည်း ဟောင်ကောင် လူထု၏ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်အတိုင်း ခွင့်ပြုသည်။ သို့သော် တရုတ် နိုင်ငံ၏ အစိတ်အပိုင်းဖြစ်သည်ကိုကား အသိအမှတ်ပြုကြရ သည်။ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ်နှင့် ပုဂ္ဂလိက စီးပွားရေးလုပ် ပိုင်ခွင့်များ၊ နိုင်ငံခြား ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုများကိုကား ကျယ်ကျယ် ပြန့်ပြန့်ခွင့်ပြုထားသည်။ ၁၉၇၈ မှစ၍ စီးပွားရေးပြုပြင် ပြောင်း လဲမှုများကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ရာ တရုတ်စီးပွားရေးမှာ မကြုံဖူးလောက် အောင် တိုးတက်လာသည်။ နိုင်ငံရေးအရ ကွန်မြူနစ်ပါတီ အုပ်ချုပ်သော ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ကို ကျင့်သုံးသော်လည်း စီးပွား ရေးအရ ဈေးကွက်စီးပွားရေးဟု ခေါ်သော အရင်းရှင်စီးပွားရေး စနစ်ကို ကျင့်သုံး၏။ တိုင်းရင်းသားအရင်းရှင်များကို အားပေး သလို နိုင်ငံခြားရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူ အရင်းရှင်ကြီးများကို နှစ်ထောင်း အားရစွာ ကြိုဆိုလက်ခံသည်။ အမေရိကန်နှင့် ဆက်ဆံရေးကို

လည်း ပိုမိုကျယ်ပြန့်စွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့သဖြင့် တရုတ် အမေရိကန် ဆက်ဆံရေးကောင်းမွန်တိုးတက်လာပြီး မော်စီတုန်း၏ ယခင် နိုင်ငံတကာဆက်ဆံရေးမူများကို ပြောင်းလဲလိုက်သောကြောင့် နိုင်ငံတကာဆက်ဆံရေးမှာလည်း ပိုမိုကျယ်ပြန့်လာလေသည်။ တိန်ရှောင်ပင်းသည် သူမရှိလျှင် သူ့ခြေရာနင်းနိုင်မည့် ဆက်ဆံ သူများကို ရွေးချယ်ခဲ့ရာ ယခု သမ္မတကျန်ဇီမင်းမှာ တိန်ရွေး ချယ်ခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

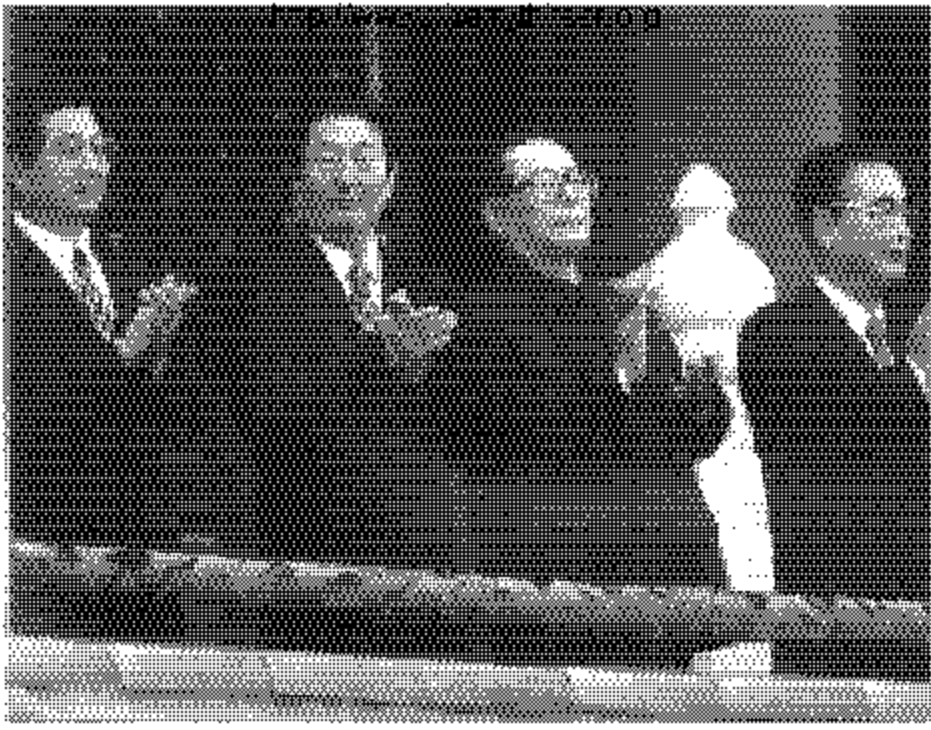
ကျန်ဇီမင်းသည် ၁၉၉၀ ခုနှစ်များမှ စ၍ တရုတ်စီးပွား ရေး သိသိသာသာ ပြောင်းလဲသွားအောင် ဖော်ဆောင်နိုင်သည့် တရုတ်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ တရုတ်နိုင်ငံတွင် နိုင်ငံခြားရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူများကို အများအပြား ရောက်လာအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ရုံမက **One Country Two Systems** တစ် နိုင်ငံစနစ် နှစ်ခုကို ကျယ်ပြန့်စွာ ကျင့်သုံး၍ အထူးစီးပွားရေး ဇုန်များကို တည်ဆောက်ကာ လွတ်လပ်စွာ စီးပွားရေးလုပ်ပိုင် ခွင့်များ ပေးထားလေသည်။ ကျန်ဇီမင်းလက်ထက်တွင် တရုတ် ပြည်သည် ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေးအဖွဲ့ကြီးထဲ ဝင်ရောက်ခွင့် ရရှိ ခြင်းသည် တရုတ်ပြည်စီးပွားရေးအတွက် အခွင့်အရေးကောင်း ရရှိလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ယခု အသက် ၇၅ နှစ်ရှိပြီ ဖြစ် သည့် သမ္မတကျန်ဇီမင်းသည် ပါတီတာဝန်၊ အစိုးရတာဝန် များမှ အနားယူတော့မည် ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတကာ အကြမ်းဖက် ဝါဒတိုက်ဖျက်ရေးစစ်ပွဲ၌လည်း အမေရိကန်နိုင်ငံကို ထောက်ခံ အားပေးပြီး အကြမ်းဖက်ဝါဒ ဆန့်ကျင်ရေး လှုပ်ရှားမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့သဖြင့် အနောက်နိုင်ငံများက တရုတ်ပြည်ကို အမြင်

ရှင်းအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျန်ဇီမင်း အနားယူသည့်အခါ သူ့နေရာကို ဆက်ခံပြီး တရုတ်ပြည်၏ အနာဂတ်တိုးတက်ရေးအတွက် သင့်လျော်သော ခေါင်းဆောင် ကောင်းတစ်ဦးကို ရွေးချယ်သတ်မှတ်ရန် လိုအပ်လျက် ရှိသည်။

ထိုခေါင်းဆောင်မှာ ယခု ဒုတိယသမ္မတဖြစ်သော ဟူဂျင် တောင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဟူဂျင်တောင်းသည် လူသိနည်းသော မျက်နှာစိမ်းတစ်ဦးအဖြစ် အနောက်တိုင်းက ယူဆသည်။ သူ့ ကို ၁၉၉၂ ခုနှစ်ကတည်းက စောင့်ကြည့်ရမည့်သူတစ်ဦးဟု လည်း သတ်မှတ်ခဲ့လေသည်။ လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်၊ ဟူဂျင်တောင်း ၄၉ နှစ်ရွယ်ကတည်းက သူ့စွမ်းရည်ကို သဘောကျခဲ့သော တန်ရှောင်ပင်းက သူ့ကို တရုတ်ပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ သြဇာအာဏာအရှိဆုံး ပေါ်လစီဗျူရို ၇ ဦးထဲတွင် တစ်ဦးအဖြစ် ထည့်သွင်းရွေးချယ်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က ဟူသည် အသက်အငယ် ဆုံး ပေါ်လစီဗျူရိုအဖွဲ့ဝင် ဖြစ်လေသည်။ ထို့နောက် သမ္မတ ကျန်ဇီမင်းကလည်း အရည်အချင်းပြည့်ဝသည့် ဟူကို ဒုသမ္မတ အဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်ပြန်သည်။ ယခု ကျန်ဇီမင်းအနားယူ တော့မည့်အခါ ဆက်ခံသူကို ရွေးချယ်ရာ၌ အလွန်အရေးကြီး သည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် လူဦးရေအများဆုံးနိုင်ငံကြီး၏ တာဝန် ကို ထမ်းဆောင်ရမည့် ခေါင်းဆောင်ကို ရွေးချယ်ရာတွင် ခေတ်သစ်သမိုင်းတွင် သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးလှသော ပြဿနာဖြစ်သည်။ လူသန်းပေါင်း ၁၂၀၀ ၏ ဘဝရပ်တည်ရေး နှင့် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် ခေါင်းဆောင်မှုပေးနိုင်သူ၊ စီစဉ် ညွှန်ကြားပေးနိုင်သူ ဖြစ်ရမည်။ ကမ္ဘာတွင် ဆဋ္ဌမမြောက်

စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးသည့်နိုင်ငံဖြစ်သလို နျူကလီးယားလက်နက် အများအပြားရှိသော နိုင်ငံလည်း ဖြစ်သောကြောင့် နိုင်ငံတကာ နှင့် ဆက်ဆံရာတွင် ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးကို ထိန်းသိမ်းကာကွယ် နိုင်သော ခေါင်းဆောင်လည်း ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့ ဆက်ခံ သူ ရွေးချယ်ရာတွင် တရုတ်ပြည်အဖို့ ခေတ်သစ်သမိုင်းတွင် အရေးအပါဆုံးသော ကိစ္စတစ်ရပ်လည်း ဖြစ်နေပါသည်။ ထို့ ကြောင့် ပေါ်လစီဗျူရီ (ဗဟိုကော်မတီနိုင်ငံရေးဦးဆောင်မှု အဖွဲ့) ၇ ဦးအနက်မှ ၅ ဦးကို ပယ်ပြီး ဟူတစ်ဦးတည်းသာ ကျန်မိမင်းကို ဆက်ခံသူ တရုတ်ပြည် အနာဂတ်ခေါင်းဆောင် အဖြစ် ပါတီက ရွေးချယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဟူဂျင်တောင်းသည် အသက် ၇၅ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော လက်ရှိ သမ္မတနှင့် ကွန်မြူနစ်ပါတီခေါင်းဆောင် ကျန်မိမင်းနေရာတွင် ဆက်ခံ၍ တာဝန်ယူမည် ဖြစ်သည်။ (ဝန်ကြီးချုပ် ကျူရုံဂျီမှာ လည်း ၂၀၀၃ ခုနှစ် နွေဦးလောက်တွင် အငြိမ်းစားယူတော့ မည်ဖြစ်သည်။) ထို့ကြောင့် ဟူနှင့် ပတ်သက်ပြီး အသေအချာ နားမလည်နိုင်သေးသော အနောက်တိုင်းအဖို့ ဟူကို ဆက်ခံ စေခြင်းမှာ ပဟေဠိတစ်ပုဒ်လို ဖြစ်နေသော တရုတ်ရေးရာ ကျွမ်းကျင်သူများအဖို့ ထိုပဟေဠိကို အဖြေညှိဖို့ ကြိုးစားနေရ သည်။ “ဟူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေးခွန်းပုစ္ဆာတွေ အများကြီး ဖြစ် နေတယ်။ သူ ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲ၊ ဘယ်လောက်တော်သလဲ၊ သူ့စိတ်ဓာတ် ဘယ်လိုရှိသလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ ရေရေရာရာ မသိကြဘူး” ဟု ဂျော့ဝါရှင်တန်တက္ကသိုလ်မှ တရုတ်ရေးရာ အထူးကျွမ်းကျင်သူ ဒေးဗစ်ရှမ်ဘော့ဂ်က ပြောပြသည်။

ကျူရိုဂျီ၊ သမ္မတကျန်ဖီမင်း၊ လီပင်းတို့နှင့် အတူတွေ့ရသော ဟူဂျင်းတောင်

ဟူဂျင်တောင်းသည် ယခုအသက် ၅၉ နှစ် ရှိပြီ။ သူသည် တရုတ်ပြည်တွင် ထင်ရှားသော ဆင်ဟွာတက္ကသိုလ်မှ အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ ရခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်၏။ ၁၉၈၂ ခုနှစ်မှ ၁၉၈၅ ခုနှစ် အထိ ကွန်မြူနစ်လူငယ်အဖွဲ့တွင် ခေါင်းဆောင်အဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့သဖြင့် သူ့ကြိုးစားမှုနှင့် အရည်အချင်းကို ပါတီက သိရှိခဲ့ပြီး သူ့တက်လမ်းအတွက် လမ်းပွင့်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဝှယ်ဇူးပြည်နယ်၏ ပါတီအတွင်းရေးမှူးအဖြစ် ရွေးချယ်တင်မြှောက်ခံရပြန်သည်။ ဟူသည် ကန်စုပြည်နယ်မှ ပါတီခေါင်းဆောင်ဆောင်ပင်း၏ လက်အောက်တွင် တာဝန်ယူခဲ့ရာ ဆောင်ပင်းသည် မကြာခင် ဘေဂျင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီး ပါတီဗဟိုကော်မတီအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့သောကြောင့် ဟူလည်း တာဝန်တစ်ဆင့်တိုးမြှင့်ပေးခံရသည်။ တီဘက်ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေးဒေသ၏ ပါတီအတွင်းရေးမှူးအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့လေသည်။ သို့သော် ကုန်းမြင့်ပိုင်းတွင် နေထိုင်လျှင် ဖျားတတ်သော ရောဂါကြောင့်

ယနေ့မန္တ လေးစာအုပ်တိုက်

တိဘက်တွင် ခဏသာနေခဲ့လေသည်။ ဟူသည် သဘောထား တင်းမာသူမဟုတ်ဘဲ အားလုံးနှင့် အဆင်ပြေအောင် ပေါင်း သင်းတတ်သူ ဖြစ်သလို အလုပ်ကိုလည်း ကြိုးစားသူ ဖြစ်သော ကြောင့် ပါတီဗဟိုကျောင်း၌ ကျောင်းအုပ်အဖြစ် တာဝန်ပေးခဲ့ သည်။ သူသည် ၁၉၉၃ ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံရေးနှင့် စီးပွားရေး ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများအကြောင်း အထူးဂရုစိုက်ပြီး လေ့လာ ခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ပါတီဗဟိုကော်မတီမှနေ ပေါ်လစီဗျူရို အထိ ရွေးချယ်ခံရရုံမက ဒုတိယသမ္မတအဖြစ်ပါ တာဝန်ပေး ခံခဲ့ရလေသည်။

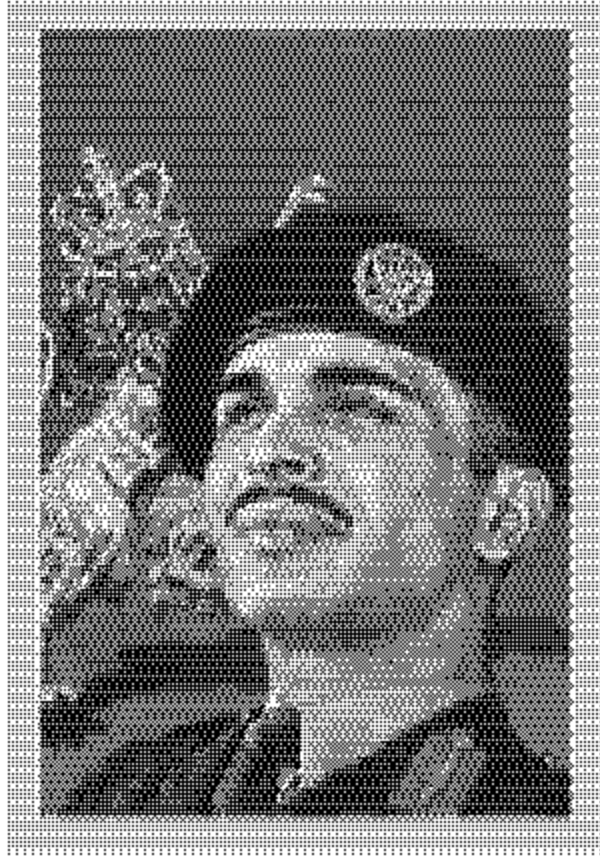
၂၀၀၁ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလက ဟူဂျင်တောင်းသည် တရုတ် ပြည် ဒု-သမ္မတတစ်ဦးအနေဖြင့် ဥရောပ ၆ နိုင်ငံသို့ ခရီး လှည့်လည်ခဲ့သည်။ ထိုခရီးတွင် လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၂၀ ကတည်း က တရုတ်ပြည် ဆန့်ကျင်ရေး အတိုက်အခံတစ်ဦးအဖြစ် ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပါရီမြို့တွင် နေထိုင်ပြီး တရုတ်နိုင်ငံအပေါ် ဝေဖန်ဆန့်ကျင်ခဲ့သူ လင်စီလင်းနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး တွေ့ဆုံခဲ့ သည်။ “ဟူဂျင်တောင်းဟာ သူ့အမြင်ကို ပြောခဲ့တယ်။ တခြား သူတွေရဲ့ အမြင်တွေကို စိတ်ကြိုက်ပြောခွင့်ပေးလေ့ ရှိတယ်” ဟု အငြိမ်းစားတရုတ်မီဒီယာသမားတစ်ဦးက ပြောပြသည်။ ဟူသည် တရုတ်နိုင်ငံ၏ အနာဂတ်ကို ဖန်တီးနိုင်သူဟု ယူဆ ကြသည်။ တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံ၏ သမ္မတအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့လျှင် ကမ္ဘာတွင် စီးပွားရေးအရ မဟာအင်အားကြီး နိုင်ငံဖြစ်အောင် သူ့စွမ်းဆောင်နိုင်မှာ ဖြစ်သလို စစ်ရေးအရ လည်း အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

နိုဝင်ဘာလက နိုင်ငံခြားခရီးသွားခဲ့ခြင်းမှာ သူ့အတွက် နိုင်ငံ
တကာအတွေ့အကြုံရအောင် ခရီးထွက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟူဂျင်တောင်းသည် မော်၊ တိန်နှင့် ကျန်တို့လောက်
ထက်မြက်သူတစ်ဦး မဟုတ်ပေ။ သို့သော် သူသည် တရုတ်
လူ့အဖွဲ့အစည်းကို အဆင့်သစ်တစ်ခုသို့ ပို့ဆောင်ပေးနိုင်သူ
ဖြစ်သည်ဟု တချို့က မြင်ကြပြီး၊ သူသည် ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး
နိုင်ငံကြီးတစ်ခုကို ခေါင်းဆောင်ပြီး ပြောင်းလဲမှုကြီးတစ်ရပ်
ကို ဖန်တီးနိုင်သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယူဆကြသည်။
ထိုအမြင်များ မည်မျှ မှန်မည်ဆိုသည်ကား မကြာမီကာလ
အတွင်း တွေ့ရှိကြရပေလိမ့်မည်။

REF : NEWSWEEK, DEC : 31, 2001-JAN: 7, 2002

အရှေ့အလယ်ပိုင်း အာရပ်ကမ္ဘာမှ
ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးသမားတစ်ဦး

သို့မဟုတ်

အခွန်ပစ္စည်းကုန်

ကျောဒန်တူရင် အဗ္ဗူဒူလာ

အစွန်းမထွက်သော ဂျော်ဒန်ဘုရင်အဗ္ဗဒူလာ

စည်းမျဉ်းခံဘုရင်စနစ်ဆိုသော်လည်း တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်ရေးတွင် ဘုရင့်ဩဇာအကြီးဆုံးနိုင်ငံများတွင် ဂျော်ဒန်နိုင်ငံလည်း ပါဝင်သည်။ ဗြိတိန်နှင့် ဂျပန်တို့တွင်လည်း ဘုရင်ကို နိုင်ငံ အကြီးအကဲထားရှိသော်လည်း တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်ရေး၊ နိုင်ငံတကာ ဆက်ဆံရေးများတွင် ဘုရင်မနှင့် ဘုရင်မှ လုံးဝစွက်ဖက်ပိုင်ခွင့် မရှိဘဲ ပါလီမန်ကသာ ဩဇာအပြည့်ယူထားခဲ့သည်။ ဂျော်ဒန်နိုင်ငံကား ထိုကဲ့သို့မဟုတ်။ သက်ဦးဆံပိုင်စနစ်မဟုတ်သည်မှ တစ်ပါး နိုင်ငံ၏ အုပ်ချုပ်မှုအာဏာဥပဒေပြုမှုအာဏာများပါ ဘုရင့်လက်အောက်တွင် ရှိလေသည်။ သို့သော် အနောက်တိုင်းတွင် ပညာသင်ကြားခဲ့ပြီး တိုးတက်ပြောင်းလဲနေသော ကမ္ဘာကြီးကို ထိတွေ့သိမြင်ခဲ့သည့် လက်ရှိ ဂျော်ဒန်ဘုရင် အဗ္ဗဒူလာသည် တိုင်းပြည်ကို ကမ္ဘာနှင့်အမီ ရင်ဘောင်တန်းနိုင်အောင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ အရှေ့အလယ်ပိုင်းကို ခေတ်သစ် ကမ္ဘာကြီးနှင့် ဆက်သွယ်နိုင်အောင် မျိုးဆက်ဟောင်းများ နေရာတွင် မျိုးဆက်သစ်များဖြင့် အစားထိုးရမည်၊ ဒေသတွင်း ပြဿနာဖြစ်စေပြီး တိုးတက်မှုကို အဟန့်အတား ဖြစ်စေသည့် ရှေးရိုးစွဲသမား ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ၊ နိုင်ငံရေးသမား ဟောင်းများကို ဖယ်ရှားပစ်ရမည်ဟု အဗ္ဗဒူလာက ယုံကြည်သည်။ ထိုသို့

ဖခင်ကျော်ဒန်ဘုရင်ဟူစိန်နှင့် မိဖုရားနှင်းရီ

ပြောင်းလဲပစ်သည့်တိုင် နောက်မျိုးဆက်အထိ ခက်ခဲကြမ်းတမ်း
နေလိမ့်မည်ဟု သူက ယူဆလေသည်။

ဘုရင်အဗ္ဗဒူလာမှာ ယခု အသက် ၄၀ ရှိပြီ။ အမေရိ
ကန်ပြည်ထောင်စုနှင့် ဗြိတိန်နိုင်ငံတို့တွင် ပညာသင်ကြားခဲ့ပြီး
နောက် ၁၉၉၉ ခုနှစ် သူ့ခမည်းတော်ဘုရင် ဟူစိန်ကံတော်ကုန်
သွားပြီးသည့်အခါ ကျော်ဒန် ထီးနန်းကို ဆက်ခံခဲ့သူ ဖြစ်သည်။
အဗ္ဗဒူလာသည် သူ့ဖခင်ကဲ့သို့ပင် အနောက်နိုင်ငံများနှင့် ဆက်ဆံ
ရေး ပြေပြစ်ပြီး အာရပ်ကမ္ဘာတွင် အပျော့ပျောင်းဆုံး မူစလင်
နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်သည်။ အဗ္ဗဒူလာကို အမေရိကန်နှင့် ဥရောပ
ခေါင်းဆောင်များက ပျော့ပျောင်းသော ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး
အဖြစ် ဆက်ဆံကြပြီး အစွဲရေးနိုင်ငံနှင့်လည်း အဆင်ပြေအောင်
ဆက်ဆံသည်။ သို့သော် ယခု ကျော်ဒန်များ အနောက်ဘက်

ကမ်းရှိ ပါလက်စတိုင်း အသေခံဖောက်ခွဲရေးသမားများ၏ အကြမ်းဖက်မှုနှင့် အစ္စရေးတို့၏ ရက်စက်သော ဖိနှိပ်ရက်စက်မှုများကို ဂျော်ဒန်က စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့သည်။ ဘုရင်အဗ္ဗဒူလာ၏ မိခင်မှာ အင်္ဂလန်သူဖြစ်ပြီး အဗ္ဗဒူလာက ထီးနန်းဆက်ခံရမည် ဟု မျှော်လင့်မထားခဲ့ပေ။ ဂျော်ဒန်ဘုရင်တပ်မတော်တွင် ဗိုလ်မှူးချုပ်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ် ဘုရင်ဟူစိန် မကွယ်လွန်မီ ရုတ်တရက် သူ့ကို အိမ်ရှေ့မင်းသားအဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်၏။ ဘုရင့်ညီတော်မက်ဆန်ကို အိမ်ရှေ့အရာမှ ဖယ်ရှားပြီး အဗ္ဗဒူလာကို ခန့်ပေးလိုက်ရာ အားလုံးက တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ဘုရင်ဖြစ်လာသောအခါ အဗ္ဗဒူလာသည် အဖေတူအမေကွဲ၊ အမေရိကန်သူ မိဖုရား နူးရ်မှ ဖွားမြင်သည့် ညီတော်ဟမ်ဇာကို အိမ်ရှေ့အရာအပ်နှင်းသည်။ စက်တင်ဘာ ၁၁ ရက် အကြမ်းဖက်တိုက်ခိုက်မှု ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီးနောက် ဘုရင်အဗ္ဗဒူလာက အာရပ်ခေါင်းဆောင်များကို အကြမ်းဖက်ဝါဒအား အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနှင့် ပူးပေါင်းတိုက်ခိုက်ရန် လှုံ့ဆော်ခဲ့သည်။ ထိုလမ်းမှ လွဲပြီး အခြားရွေးချယ်ရန် နည်းလမ်းမရှိဟု ဆိုသည်။ သူသည် ဂျော်ဒန်နိုင်ငံတွင် စီးပွားရေး ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများ လုပ်သည်။ ၂၀၀၀ ခုနှစ်က ဂျော်ဒန်နိုင်ငံ၊ ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေးအဖွဲ့ **WTO** ထဲ ဝင်နိုင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သည်။ အဗ္ဗဒူလာသည် သူကဲ့သို့ပင် လူငယ်ဖြစ်သော ဆီးရီးယားသမ္မတ ဘာရှာ အယ်အာဆတ်ကိုလည်း စည်းရုံးပြီး အာရပ်ကမ္ဘာ ဆွေတံဆိပ်အောင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှု ကြိုးပမ်းနေလေသည်။

စာရုတ်နှိပ်ငံ၏ အနာဂတ်ကို ဖန်တီးသူတစ်ဦး

သို့မဟုတ်

ဆေဖ်သစ်တက္ကသိုလ်ပြည်မှ

ဆင်းဆောင်သစ်

ဝန်ကြီးချုပ် ဝင်ဂျားစဘာင်

တရုတ်အစိုးရခေါင်းဆောင်သစ် ဝင်ဂျားဘောင်

တရုတ်ပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီရဲ့ (၁၆) ကြိမ်မြောက် ပါတီ ကွန်ဂရက်ကို ယခုနှစ် နိုဝင်ဘာလက ဘေဂျင်းမြို့မှာ ကျင်းပခဲ့ပါတယ်။ အသက် (၇၀) ကျော်သွားပြီဖြစ်တဲ့ ဝါရင့်ပါတီ ခေါင်းဆောင် အစိုးရအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေဖြစ်တဲ့ ကျန်ဇီမင်း၊ လီပင်းနဲ့ ကျူရုံဂျီတို့ အနားယူပြီး လူငယ်တွေနဲ့ အစားထိုးနေရာပေးမယ်ဆိုတဲ့အတွက် ကမ္ဘာကလည်း စိတ်ဝင်စားနေကြပါတယ်။ ပါတီနဲ့ အစိုးရအဖွဲ့ကို ဆက်ဆံခေါင်းဆောင်မယ့်သူတွေကို ပါတီကွန်ဂရက်က ရွေးချယ်ပေးလေ့ရှိတဲ့အတိုင်း ယခု အနားယူတော့မယ့် ခေါင်းဆောင်တွေနေရာကို ကွန်ဂရက်က အစားထိုးရွေးချယ်ခဲ့တယ်။ တရုတ်ပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီရဲ့ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးနေရာကို အသက်(၅၉)နှစ်အရွယ် ဟူဂျင်တောင်းကို ခန့်အပ်လိုက်တယ်။ တရုတ်ပြည်ရဲ့ အမြင့်ဆုံး ခေါင်းဆောင်နေရာဖြစ်ပြီး သမ္မတအဖြစ်လည်း တာဝန်ယူရတယ်။ ဝန်ကြီးချုပ် ကျူရုံဂျီလည်း အနားယူတော့မှာ ဖြစ်တဲ့အတွက် သူရဲ့နေရာကို ဒုတိယဝန်ကြီးချုပ် ဝင်ဂျားဘောင်ကို သတ်မှတ်လိုက်ပါတယ်။ ၂၀၀၃ ခုနှစ်အစပိုင်းလောက်မှာ ဝန်ကြီးချုပ်ရာထူးကို ဝင်ဂျားဘောင် တာဝန်ယူရလိမ့်မယ်။

ယနေ့မန္တလေးစာအုပ်တိုက်

သူ့ကို ရွေးချယ်သူကတော့ ဝန်ကြီးချုပ် ကျူရုံကျိပါ။ အရည် အချင်းရှိသူ မြောက်မြားစွာထဲက လက်တွေ့အစမ်းသပ်ခံပြီး ရွေးလိုက်တာလည်း ဖြစ်တယ်။

အသက်(၆၀)ရှိတဲ့ ဝင်ဂျားဘောင်ဟာ လူဦးရေ သန်း ပေါင်း ၁၃၀၀ ရှိတဲ့ တရုတ်ပြည်ကြီးကို ဦးဆောင်ရလိမ့်မယ်။ ဝန်ကြီးချုပ် ကျူရုံကျိဟာ တရုတ်ပြည်ရဲ့ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုး တက်အောင် စွမ်းဆောင်ခဲ့သလို အရိုက်အရာဆက်ခံတဲ့ ဝင်ဂျား ဘောင်ကလည်း ရှေ့ကခြေလှမ်းအတိုင်း လျှောက်လှမ်းနိုင်လိမ့် မယ်လို့ ကမ္ဘာက ထင်ကြေးပေးနေကြပါတယ်။ ဝင်ဟာ ဘူမိ ဗေဒပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ ၁၉၄၂ ခုနှစ် စက်တင် ဘာလက တရုတ်ပြည်ဆိပ်ကမ်းမြို့ တီယန်ဆင်မှာ မွေးဖွားခဲ့ တယ်။ တက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ရတဲ့အခါ ဘေဂျင်း ဘူမိဗေဒ တက္ကသိုလ်မှာ ပညာသင်ကြားခဲ့တယ်။ ဘွဲ့ရတဲ့အခါ ၁၉၆၈ ခုနှစ် မှ ၁၉၈၂ ခုနှစ်အထိ ကန်စုပြည်နယ်၊ ဘူမိဗေဒဗျူရိုမှာ တာဝန် ယူခဲ့ပြီး ၁၉၈၂ ခုနှစ်မှ ၁၉၈၅ ခုနှစ်အထိ ဘူမိဗေဒနဲ့ ဓာတ် သတ္တုဝန်ကြီးဌာနမှာ ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ နောက်ဒုတိယဝန်ကြီး အစရှိတဲ့ တာဝန်တွေ ထမ်းဆောင်ခဲ့တယ်။ ၁၉၈၆ ခုနှစ်မှ ၁၉၉၃ ခုနှစ်အထိ ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဗဟိုဌာနချုပ်မှာ တာဝန်ယူ ခဲ့တယ်။ ၁၉၉၃ ခုနှစ်မှ ၁၉၉၇ ခုနှစ်အထိ ပါတီပေါ်လစ်ဗျူရိုရဲ့ အလှည့်ကျ ပေါ်လစ်ဗျူရိုကနေ အချိန်ပြည့် ပေါ်လစ်ဗျူရိုအထိ တာဝန်ယူခဲ့ပါတယ်။

ဝင်ဂျားဘောင်ဟာ သိမ်မွေ့ပြီး စကားပြောညင်သာပါ တယ်။ သူဟာ တိုင်းပြည်တည်ဆောက်ရေးသမားတစ်ဦးပီပီ

စိတ်ရှည်သည်းခံတယ်။ “အရေးပါတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ မချမှတ်ခင်မှာ ကျွမ်းကျင်သူတွေရဲ့ အမြင်အားလုံး၊ ဆန့်ကျင်ဘက် အယူအဆအားလုံးကို အလေးအနက် နားထောင်လေ့ရှိတယ်။ သူဟာ အလွန်ထူးချွန်ထက်မြက်သူတစ်ဦး ဖြစ်သလို အလုပ်ကို အားကြီးမာန်တက် လုပ်ကိုင်တယ်။ စေ့စေ့စပ်စပ် လုပ်ကိုင်တတ်တယ်” လို့ ဘောဂျင်းရှိ ပညာရှင်တစ်ဦးက ပြောပြတယ်။

လောလောဆယ်အားဖြင့် ဝင်ဂျားဘောင်ဟာ ဒုတိယဝန်ကြီးချုပ် ဖြစ်ပြီး စိုက်ပျိုးရေးနဲ့ ဘဏ္ဍာရေးဌာနကို တာဝန်ယူထားသလို တရုတ်ပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီ ပေါ်လစီဗျူရိုအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ မတ်လမှာ ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် တာဝန်ပေးဖို့ သတ်မှတ်ထားပါတယ်။ ဝင်ရဲ့ဇနီးကလည်း ဘူမိဗေဒ ပညာရှင်ဖြစ်ပြီး သားတစ်ယောက်နဲ့ သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သားက အင်တာနက်လုပ်ငန်းမှာ အလုပ်လုပ်ပြီး သမီးကတော့ ဘဏ်မှာ အလုပ်လုပ်ပါတယ်။

ဝင်ဂျားဘောင်အကြောင်းကို အနောက်တိုင်းနဲ့ တခြား နိုင်ငံတွေက အသိနည်းပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုလုံးမှာ သူဟာ အလွန်သိုသိပ်စွာ နေထိုင်ခဲ့တယ်။ ဝင်ဂျားဘောင်ဟာ ဘဏ္ဍာရေးနဲ့ စီးပွားရေးပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုကို အဓိက ကြိုးကိုင် ဆောင်ရွက်သူဖြစ်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဘဏ်စနစ်ပြုပြင်မှုမှာလည်း အရေးပါတဲ့ အဆုံးအဖြတ်လုပ်ငန်းတွေကို သူပါဝင်လုပ်ဆောင်ခဲ့တယ်။ ကွန်မြူနစ်ပါတီဗဟိုမှာ နောက်ကွယ်ကနေ ထိန်းချုပ်သူတစ်ဦးလို့ သူ့ကို ထင်ကြေးပေးကြတယ်။ ပါတီဗဟိုကော်မတီ အစည်းအဝေးတွေရဲ့ အစီအစဉ်တွေကို သူက ရေးဆွဲ

ပေးသလို ပြည်တွင်းသတင်းထုတ်ပြန်မှုတွေကိုလည်း သူပဲ တာဝန်ယူပါတယ်။ တင်းပြည့် ပေါ်လစ်ဗျူရီအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်လာပြီး အမျိုးသားမူဝါဒဆိုင်ရာ အဆုံးအဖြတ်တွေကို သူပါဝင်ချမှတ် ခဲ့တယ်လို့ဆိုတယ်။

ဝင်ဟာ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးနဲ့ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦးဖြစ်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေကစပြီး ဝင်ဟာ တရုတ်ပြည် ရေလွှမ်းမိုးမှု တိုက်ဖျက်ရေးဌာနကို ဦးဆောင်ခဲ့သလို ဆင်းရဲမှု ပပျောက်ရေးဌာနမှာလည်း ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်။ ဗဟိုအစိုးရအဖွဲ့မှာ အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သူတစ်ဦးဖြစ်သလို ကျေးလက်ဒေသတွေရဲ့ အနေအထားကိုလည်း အမှန်တကယ် နှံ့စပ်သူဖြစ်တယ်။ တရုတ်ပြည်ရဲ့ တကယ့်အခြေအနေကို သိဖို့ဟာ ကျေးလက်အခန်းကဏ္ဍကို နားလည်သဘောပေါက်မှ ဖြစ်မယ်လို့ သူက သဘောထားပါတယ်။ တရုတ်ပြည်ဟာ ပြောင်းလဲတဲ့ ခေါင်းဆောင်မှုအနေအထားအရ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုတွေကို ဇောက်ချလုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်။ တိန်ရှောင်ဖိန်ခေတ်မှာ တရုတ်ပြည်ရဲ့ စီးပွားရေးတိုးတက် ခိုင်မာအောင် မူဝါဒတွေ ချမှတ်ခဲ့ပြီး ခေါင်းဆောင်မှုဆက်ခံ လာတဲ့ သမ္မတကျန်ဇီမင်းလက်ထက် တရုတ်ပြည်ရဲ့ စီးပွားရေး ဟာ သိသိသာသာ တိုးတက်လာခဲ့ပါတော့တယ်။ အစိုးရအဖွဲ့ ကို ဦးဆောင်မှုပေးတဲ့ဝန်ကြီးချုပ် ကျူရုံဂျီဟာ တရုတ်ပြည် ကို စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးအောင် စွမ်းဆောင်ရင်း ကမ္ဘာမှာ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးမှုအဆင့် ၆ အထိရောက်လာစေခဲ့ပါတယ်။ အနားယူသွား တဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေနေရာမှာ ဆက်ဆံတဲ့လူငယ်တွေကလည်း

တင်းမာတဲ့နိုင်ငံရေးမူဝါဒတွေနဲ့ စစ်ရေးအရဲစွန့်မှုတွေကို ရှောင်ရှားပြီး တိုင်းပြည်စီးပွားရေး တိုးတက်ခိုင်မာအောင်၊ ကမ္ဘာနဲ့ ရင်ဘောင်တန်း ကျော်လွှားနိုင်အောင် အားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ဝင်ဂျားဘောင်ဟာ အရည်အချင်းပြည့်ဝတဲ့ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်လို့ အငြိမ်းစားယူသွားတဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေက သတ်မှတ်ပြီး ဆက်ခံသူအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်တာပါပဲ။

လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၊ ခေတ်မီတိုးတက်တဲ့ စက်မှုစနစ်ကို တည်ဆောက်ဆိုတဲ့ အမြင်နဲ့ ဝင်ဟာ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေး ခေတ်မီအောင် ကြိုးပမ်းခဲ့တယ်။ “ဝင်ဂျားဘောင်ဟာ ကျေးလက်ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးအတွက် တောင့်တင်းခိုင်မာတဲ့ အင်အားတစ်ခုပဲ။ သူဟာ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေး ပြန်လည်တည်ဆောက်မှုကို ဆက်လက်တိုးမြှင့်လုပ်ဆောင်လိမ့်မယ်” လို့ တရုတ်ကျေးလက်စီးပွားရေး ကျွမ်းကျင်သူပညာရှင်တစ်ယောက်က ပြောပါတယ်။ ဝင်ရဲ့နောက်တစ်ဆင့် ကြိုးပမ်းမှုဟာ ဘဏ်စနစ်ပြုပြင်ရေး ဖြစ်ပါတယ်။ ဘဏ္ဍာရေးပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးအတွက် ပါတီရဲ့ငါးနှစ်စီမံကိန်း ချထားပေမယ့် လက်ရှိဘဏ်စနစ်ကို သူအားမရပါဘူး။ အထူးသဖြင့် တိုးတက်မှုမရှိဘဲ ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်ဖြစ်နေတဲ့ နိုင်ငံပိုင် စီးပွားရေးကုမ္ပဏီတွေကို ဘဏ်တွေက ငွေထုတ်ချေးတာမျိုးကို ဝင်က သဘောမကျပါဘူး။ ဒါကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ရပ်စဲသွားဖို့ ရည်ရွယ်ထားခဲ့တယ်။

ယခုဆိုရင် ပါတီရဲ့ ထိပ်ဆုံးခေါင်းဆောင်တာဝန်ကို အသက်(၅၉) နှစ်ရှိတဲ့ ဟူဂျင်တောင်းက တာဝန်ယူလိုက်ပါပြီ။

ဝင်္ဂျားဘောင်ကလည်း ၂၀၀၃ ခုနှစ် မတ်လမှာ ဝန်ကြီးချုပ် တာဝန်ကို ယူတော့မှာဖြစ်တဲ့အတွက် သူတို့မျိုးဆက်ဟာ တရုတ် ပြည် အနာဂတ်ကို နောက်ဆယ်စုနှစ်တစ်ခု သို့မဟုတ် နှစ်ခုအထိ ဖန်တီးကြမယ့်သူတွေပါ။ ဟူက ရေအားလျှပ်စစ်အင်ဂျင်နီယာ တစ်ဦး ဖြစ်သလို ဝင်ကလည်း ဘူမိဗေဒပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ် တဲ့အတွက် ပညာတတ်မျိုးဆက်သစ်တွေ ဦးဆောင်တဲ့ တရုတ်ပြည်ရဲ့ အနာဂတ်စီးပွားရေးဟာ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလာမှာ သေချာပါတယ်လို့ လေ့လာအကဲခတ်သူတွေက သုံးသပ်ခန့်မှန်း နေကြပါတယ်။

Ref; Businessweek, Dec 2, 2002.

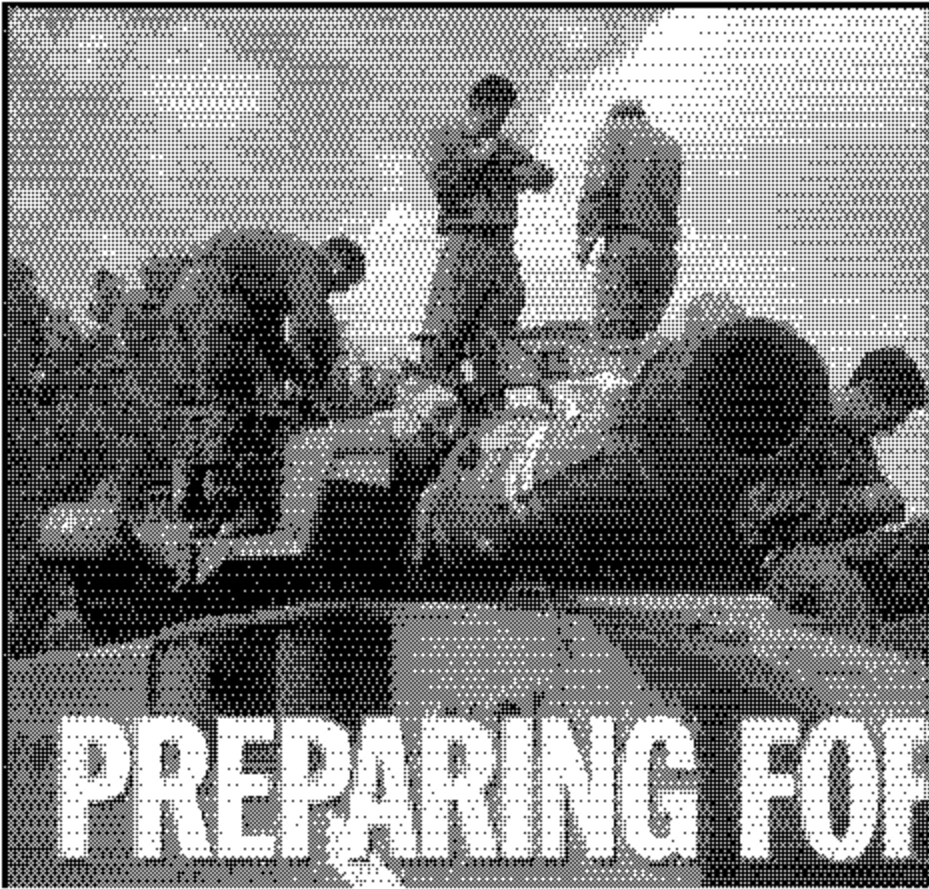
အရှေ့အလယ်ပိုင်းမှ အစွန်အဖျားကပ်ဝတ်ဦး
 သို့မဟုတ်
 ဆိုးကျိုးဆိုးကျိုးများ လျက်အညံ့ပြန်အားကို
 ခွဲခွဲခြားခြားပေးကြပါအောင်
 အစွန်အဖျားဝတ်ဦးစီးချုပ်
 နိုင်ငံချုပ်ကြီးကြော့ရောင်မိုးဖက်ဝတ်

အစ္စရေးစစ်ဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရှောလ်မိုဖက်စ်

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရှောလ်မိုဖက်စ်ရဲ့ စစ်ဌာနချုပ်ဟာ တဲလ်အဗစ်မှာ ရှိပါတယ်။ သူဟာ အစ္စရေးတပ်မတော် စစ်ဦးစီးချုပ်ဖြစ်ပြီး အသက် ၅၃ နှစ်ရှိပါပြီ။ အစ္စရေး လက်ယာယိမ်း သဘောထားတင်းမာသူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ပါလက်စတိုင်းတွေအပေါ် ပါးကိုက်ရင် နားကိုက်မယ်ဆိုတဲ့ လက်တုံ့ပြန်ဖို့ ဝန်မလေးသူပါပဲ။ ပါလက်စတိုင်း အသေခံပုံးခွဲသူတွေက ဂျေရုစလင်နဲ့ အစ္စရေးဒေသတွေကို ပုံးခွဲတိုက်ခိုက်ခဲ့ရင် မိုဖက်စ်ဟာ ချက်ချင်း လက်တုံ့ပြန်ပြီး ပါလက်စတိုင်းကျေးရွာတွေနဲ့ ဒုက္ခသည်စခန်းတွေကို တပ်တွေလွှတ်ပြီး အစ္စလာမ္မစ်ပြောက်ကျားတွေကို တစ်အိမ်တက်ဆင်း ဝင်ရောက်ရှာဖွေတာတို့၊ မြင်တွေ့သမျှ ပါလက်စတိုင်း လူငယ်မှန်သမျှကို ပစ်သတ်တာတို့နဲ့ လက်တုံ့ပြန်လေ့ရှိပါတယ်။ နဘူးလူးစ်မှာရှိတဲ့ ပါလက်စတိုင်း အာဏာပိုင်အဖွဲ့ရုံးကိုလည်း အစ္စရေးအင်အား ၁၆ တိုက် လေယာဉ်တွေ တိုက်ခတ်ပြီး ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ခိုင်းပါတယ်။ သူက “ဒီစစ်ပွဲဟာ ပါလက်စတိုင်း အာဏာပိုင်အဖွဲ့နဲ့ အစ္စရေးနိုင်ငံတို့အကြား ဘယ်လောက်ခံနိုင်ရည်ရှိသလဲဆိုတဲ့ သက်လုံကို စမ်းသပ်တာပါပဲ” လို့ ပြောတယ်။

ယနေ့မန္တလေးစာအုပ်တိုက်

ရှေ့လီမိုဖက်ဇ်ဟာ တပ်ထဲဝင်တုန်းက လေထီးတပ်သား တစ်ယောက်ပါ။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နေတတ်သလို စနစ်ကျပြီး ကျစ်လျစ်သေသပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ မကြာသေးခင်မှာ ပါလက်စတိုင်းတွေက အစ္စရေးတင့်ကားတစ်စီးကို မိုင်းခွဲခွဲတဲ့အခါ အစ္စရေးစစ်သားသုံးယောက် သေဆုံးသွားတယ်။ ချက်ချင်းပဲ အစ္စရေးစစ်လေယာဉ်တွေနဲ့ ပါလက်စတိုင်းလုံခြုံရေးဌာနချုပ်ကို ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့အတွက် ပါလက်စတိုင်းရဲသားတစ်ယောက် သေဆုံးသွားပါတယ်။ မိုဖက်ဇ်ကို ပွိုင့်မင်း **Point Man** လို့ အစ္စရေးတွေက ခေါ်တယ်။ စစ်ကြောင်းရဲ့

တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ အသင့်ပြင်နေသည့် အစ္စရေးတင့်ကားတစ်စီး

ယနေ့မန္တ လေးစာအုပ်တိုက်

ရှေ့ဆုံးကရဲဘော်၊ လက်မရွံ့ပေါ့။ သူက ပါလက်စတိုင်းတွေနဲ့ ဆက်ဆံရာမှာ ဝန်ကြီးချုပ် အေရီယယ်ရှာရွန်လိုပဲ ဓားဓားချင်း ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုတဲ့လူပဲ။ သူဟာ လက်ယာပါတီဖြစ်တဲ့ လီ ကွတ်ပါတီက အမာခံတပ်သားဖြစ်ပြီး သူ တပ်က အငြိမ်းစား ယူမယ့် နောင်နှစ်နေ့ရာသီမှာ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးအဖြစ် ဝင် ရောက်ယှဉ်ပြိုင်မယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ သူနဲ့အေရီယယ်ရှာရွန်တို့ ဟာ ရင်းနှီးကြပြီး သမ္မတဘုရင့်ရဲ့ ထောက်ခံမှုကိုယူပြီး ပါလက် စတိုင်းခေါင်းဆောင် ယာဆာအာရာဖတ်ကို အထီးကျန် ဖြစ် စေမယ်လို့ စီစဉ်ထားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကျင့်သုံးတဲ့ နိုင်ငံရေးနည်းပရိယာယ်ဟာ မအောင်မြင်ဘဲ အစွရေး-ပါလက် စတိုင်း ပဋိပက္ခတွေ ပိုပြီး ကြီးထွားလာစေတော့တာပဲ။

အစွရေးအစိုးရ ကက်ဘ်နက်ထဲက တချို့ဝန်ကြီးတွေက ဆိုရင် မိုဖက်စ်ဟာ အစွန်းရောက်လွန်းတယ်။ လက်စားချေတိုက် ခိုက်ရေးကို ဦးစားပေးလွန်းတယ်။ အစိုးရရဲ့မူဝါဒကို ပြန်ပေး ဆွဲတဲ့ လူစားမျိုးပဲလို့ စွပ်စွဲကြတယ်။ အစွရေးလူမျိုးတွေကြား မှာလည်း မိုဖက်စ်ရဲ့ ပါးကိုက်လို့ နားကိုက်တဲ့ လက်တုံ့ပြန် မူဝါဒကို စိုးရိမ်လာပါတယ်။ အစွရေးတွေရဲ့ လုံခြုံရေးကို မထိပါးဘဲနဲ့ ပါလက်စတိုင်းတွေကို ရာနဲ့ချီပြီး သုတ်သင် တာမျိုးကို မနှစ်သက်ကြပါဘူး။ တပ်ထဲမှာလည်း သူ့မူကို မကြိုက်သူတွေ များပြားလာခဲ့တယ်။ ယခင်ရက်သတ္တနှစ်ပတ် လောက်ကလည်း အစွရေး အရန်တပ်သားလေးဦးက စစ်ဌာန ချုပ်ကို စာရေးပြီး ပါလက်စတိုင်းနယ်မြေတွေအပေါ် ကျူးကျော် တိုက်ခိုက်တာနဲ့ ရက်စက်တာတွေကို တိုင်တန်းကြတယ်။

NEAR MISS Top, Palestinians carry Hamas leader al-Zuhar from his bombed home in Gaza City, bottom. His son and a guard died

အစ္စရေးတို့၏ ဗုံးဒဏ်ကြောင့် သေကျေပျက်စီးမှုများ

ရှောင်မိဖက်ဇ်ကို ၁၉၄၈ ခုနှစ်က အီရန်မှာ မွေးဖွားခဲ့ပါတယ်။ အသက်ကိုးနှစ်သားရောက်တော့ သူ့မိဘတွေနဲ့အတူ အစ္စရေးနိုင်ငံထဲ ဝင်ရောက်လာပြီး အီလတ်မှာ အခြေချနေထိုင်ခဲ့တယ်။ အသက်၁၈ နှစ်မှာ တပ်ထဲဝင်တယ်။ အစ္စရေး-အာရပ် ခြောက်ရက်စစ်ပွဲတုန်းက နီဂက်ဗ်သဲကန္တာရမှာ အီဂျစ်တွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့ပြီး ၁၉၇၆ ခုနှစ်မှာတော့ အစ္စရေးကွန်မန်ဒိုထဲ ရောက်ပြီး ယူဂန္ဒာနိုင်ငံ အင်တက်ဘီလေဆိပ် လေယာဉ်အပိုင်စီးမှု ဖြိုခွင်းရာမှာ မိဖက်ဇ်ဦးဆောင်ခဲ့တာပါပဲ။ အီဟွတ်ဘာရက် ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်ပြီး သုံးနှစ်အကြာမှာ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး ယစ်ဧက်မော်ဒီချိုင်းက မိဖက်ဇ်ကို ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်အဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့တယ်။ မိဖက်ဇ်နဲ့ ရှာရွန်ဟာ အယူအဆချင်း တူညီကြတယ်။ အနောက်ဘက်ကမ်းမှာ သမိုင်းစဉ်လာအခွင့်ရေးရ ဂျူးလူမျိုးတွေ နေထိုင်ခွင့်ရှိရမယ်လို့ ယုံကြည်ထားသူတွေပါပဲ။

ယနေ့မန္တ လေးစာအုပ်တိုက်

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်က အစ္စရေးတပ်တွေ လက်ဘနွန်က ဆုတ်ခွာ ပေးခဲ့တာဟာ အာရပ်တွေနဲ့ ပါလက်စတိုင်းတွေကို အစ္စရေးတွေ အားနည်းပျော့ညံ့တဲ့အကြောင်း ပြသလိုက်တာပဲလို့ မိုဖက်ဇ်က စွပ်စွဲလိုက်ပါတယ်။ အာရာဖတ်ရဲ့ ရှေ့ပြေးနိုင်ငံ အစီအစဉ်မှာ အဖြူနဲ့အမည်း အရိပ်တွေကြားမှာ ရှိနေတယ်။ “ပါလက်စတိုင်း အာဏာပိုင်အဖွဲ့ဟာ ခြေဆုံးခေါင်းဖျား အကြမ်းဖက်သမားတွေ စုစည်းရာဖြစ်လာတယ်” လို့ မိုဖက်ဇ်က သတ်မှတ်ပါတယ်။

ယခုနှစ် ဇန်နဝါရီက ကာရင်းသင်္ဘောပေါ်မှာ တင်ဆောင် လာတဲ့ ပါလက်စတိုင်းတွေအတွက် လက်နက်တန် ၅၀ ကို အစ္စရေးက ဖမ်းဆီးမိတဲ့အခါ မိုဖက်ဇ်က “ဒီအကြမ်းဖက်သမား တွေမှာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ အစ္စရေး တွေကို ပိုပြီးသတ်ဖို့ပါပဲ” လို့ ပြောတယ်။ မိုဖက်ဇ်ဟာ ပွင့်လင်း တယ်၊ ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း ပြောတတ်တယ်။ သူ့အပြောအဆိုဟာ စစ်ဦးစီးချုပ်တစ်ယောက်နဲ့ မတူဘူး။ သူ့ရဲ့ဟန်ပန်၊ အပြော အဆိုဟာ ရှာရွန်ရဲ့ ကက်ဘိနက်ထဲမှာ ကန့်လန့်ဖြစ်နေပါတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က အစ္စရေးတပ်တွေဟာ ပါလက်စတိုင်း ထိန်းချုပ် ထားတဲ့ နယ်ထဲကို ဝင်ရောက်ပြီး အနောက်ဘက်ကမ်း ဟီဘရွန် မြို့ အပေါ်စီးမှာရှိတဲ့ တောင်ကုန်းတွေကို သိမ်းပိုက်လိုက်တယ်။ ပါလက်စတိုင်း လက်ဖြောင့်သေနတ်သမားတွေဟာ ဒီတောင် ကုန်းတွေပေါ်ကနေ ဂျူးအခြေချနေထိုင်သူတွေကို ပစ်ခတ်နေ တာကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင်မှာပဲ အစ္စရေးအစိုးရ ကက်ဘိနက်က အစ္စရေးတပ်တွေ ပြန်ဆုတ်ရမယ်လို့ အမိန့်ထုတ် လိုက်တယ်။ ဒါကို မိုဖက်ဇ်က လူသိရှင်ကြားထုတ်ဖော်ပြီး

ကက်ဘိနက်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဝေဖန်ပုတ်ခတ်ပါတယ်။ “အစ္စရေး အရပ်သားတွေနဲ့ စစ်သားတွေကို ကာကွယ်ဖို့ ပိုပြီး ခက်ခဲ သွားပြီ” လို့ မိဖက်ဇ်က ပြောတယ်။ အယူအဆချင်း၊ သဘော ထားချင်းကလည်း မတိုက်ဆိုင်တော့ ရန်သူတွေလို အမြဲဆန့်ကျင် နေတတ်ကြပါတယ်။ “သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် တော်တော်စက်ဆုပ်ကြတယ်” လို့ အစ္စရေး တပ် မတော် ဝေဖန်ဆန်းစစ်သူတစ်ဦးက ပြောပြတယ်။

မိဖက်ဇ်ကတော့ တိုက်ခိုက်ရေး၊ လက်တုံ့ပြန်ရေးမူကိုပဲ စွဲစွဲမြဲမြဲယုံကြည်တယ်။ ပါလက်စတိုင်းတွေနဲ့ ဆက်ဆံရာမှာ သူတို့ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ဟာ တစ်ခုသော နည်းလမ်းပဲလို့ မိဖက်ဇ်ကပြောတယ်။ မိဖက်ဇ်ဟာ စားပွဲပေါ်ထိုင် ပြီး အမိန့်ပေးတာထက် စစ်မြေပြင်ကို ကိုယ်တိုင်ထွက်ပြီး ညွှန်ကြားတဲ့ တပ်မှူးဖြစ်ပါတယ်။ တခြားဗိုလ်ချုပ်တွေကိုလည်း စစ်ပွဲကာလမှာ တပ်မှူးတွေ၊ စစ်သားတွေနဲ့အတူ ဗိုလ်ချုပ်တွေ လည်း စစ်မြေပြင်မှာ ရှိရမယ်လို့ အမိန့်ပေးထားတယ်။ ပါလက် စတိုင်းတွေရဲ့ အုံကြွမှုကို ယခုလို လက်တုံ့ပြန်ချေမှုန်းခြင်းနဲ့ ယခုနေ့ရာသီမှာ နိမ်နင်းနိုင်မယ်လို့ မိဖက်ဇ်က ယုံကြည်တယ်။ “ဒီဒေသမှာ ကျွန်တော်တို့နေတဲ့အခါ အင်အားတောင့်တင်းဖို့ လိုတယ်။ အားနည်းလို့မရဘူး၊ ပျော့ညံ့နေလို့မရဘူး၊ သူတို့ထက် ပိုပြီး အင်အားသုံးနိုင်၊ တိုက်ခိုက်နိုင်မှ ကျွန်တော်တို့ ရှင်သန်နိုင် မှာပဲ” လို့ မိဖက်ဇ်က ပြောပါတယ်။

REF : Newsweek Feb 25, 2002

ရဲကောင်းထက်

ရဲကောင်းထက်

ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင်လှုပ်သူများ

အိုမာတောင်လာခင်
တီပိုသီမက်စတ
ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မုရှာရက်စ်
ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရောင်မိုးကင်
ရုရှာသမ္မတ ဗလာဒီမာယူတင်
တရုတ်သမ္မတ ဟူကျင်းဆောင်
တရုတ်ချန်ကြီးချုပ် ဝမ်ကျားပေါင်း
အိတ်တာဟာရီရှပ်မင်း
ကျော်စန်ဘုရင် အပ္ပဗူလ်လာ

